

Příloha 1

eskalátor

29.10.2015 A2 str. 32 Odpor

O. Hudec

Knihovna Akademie věd ČR je krásný prostor, a protože o něm moc lidí neví, bývá její studovna příjemně prázdná. I brány této slonovinové věže se nicméně čas od času otvírají. Jednou z takových příležitostí je nadcházející Týden vědy a techniky, během něhož se Akademie věd snaží přiblížit veřejnosti, třeba i pomocí doprovodného programu. Často se toto úsilí daří, plánovaná výstava fotografií Women: Scenes in Library ale mezi popularizačními snahami působí jako pěst na oko. Podle názvu „ženy v knihovně" se může zdát, že půjde o portréty studentek, badatelek, knihovnic, tedy žen, které v knihovně dělají to, k čemu je určená. To by ovšem bylo nejspíš příliš přímočaré. Namísto toho budou k vidění krásná těla, korzety a svůdné pohledy. Má snad jít o důkaz toho, že ženy jako vědkyně nás zajímají méně než jejich prsa, zadek a nohy? „Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky, ani nenaznačuje nový úhel pohledu. Neukazuje ani temná zákoutí autorovy duše." Možná by bylo dobré příště vzít v potaz, že popularizace neznamená podbízení.

Příloha 2

Akademie čili nevěstinec
30.10.2015 Lidové noviny str. 13 Názory
KATEŘINA CIDLINSKÁ

ÚHEL POHLEDU

Místo ukázek aktuálních výzkumů a objevů se Akademie věd pouští do svérázných výstav

Slovutná Akademie věd České republiky, přesněji její knihovna, se v roce 2015 rozhodla pojmout svůj program v rámci podzimní vědecko-populární akce Týden vědy a techniky (TVT) poněkud svérázně.

Namísto představování vědců a vědkyň, aktuálních výzkumů, objevů a vědecké práce obecně širší veřejnosti vsadila na oddychovou notu, jak vyplývá z této upoutávky na výstavu nazvanou Women: Scenes in the Library: „Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky ani nenaznačuje nový úhel pohledu.“ Upoutávka je navíc okořeněna ochutnávkou – fotografií dámy v negližé.

Z upoutávky mám neodbytný dojem, že AV ČR chce letos vyměnit identitu veřejné výzkumné instituce za wellness centrum či hůře nevěstinec. Jako by říkala: jste unaveni či přímo vystrašení současným společenským vývojem? Dopřejte si s námi poetické pohlazení, u kterého nebudete muset příliš přemýšlet. Nechte se sladce ukolébat v náručí polonahých žen na jazzové vlně atmosféry počátku 20. století!

Tento dramaturgický krok knihovny AV ČR je zneklidňující hned ze dvou důvodů. Zaprvé, nic proti odpočinku jako takovému, ale kdo jiný než AV by měl představovat veřejnosti všechno to, co v upoutávce říká, že nebude dělat? A ještě k tomu v tak nevhodné době, jako je rok 2015, kdy se Evropa snaží vyrovnat s uprchlickou krizí, médií a veřejností hýbou stále extrémnější postoje. V roce, který s sebou přináší výzvy, před kterými Evropa dosud nestála, výzvy celé západní civilizaci a jejímu přístupu ke zbytku světa, působí přístup AV ČR dojmem strkání hlavy do písku, snahy uzavřít se před současným světem.

Zadruhé, opravdu chce AV pod svou střechou představovat ženy ve spodním prádle? TVT je mířen především na mladé lidi. Co takový obraz žen na nejprestižnější vědecké instituci v zemi mladým generacím sděluje? A jak příjemné asi může být studentkám a vědkyním trávit čas v knihovně, která jim dává najevo, že ať si studují, jak dobře chtějí, stejně pro její osazenstvo budou především sexuálními objekty? Namísto seznámení s novými sebevědomými a kritickými myšlenkami, nám AV kňouravým hláskem říká: „Pojďte se s námi vrátit do let, kdy ženy byly především krásné milenky vědců, nikoliv vědkyně“. Opravdu AV chce působit jako Park kultury a oddechu pro pány?

Reakce knihovny na výtku nepříjemně překvapené vědkyně napovídá, že nejspíš ano. Poučila ji totiž, že to není sexistické, protože je to umění, navíc nafocené unikátní technologií, a otázala se jí, zdalipak ví, že nahé ženy jsou v umění přítomny již od pravěku. Dále ji informovala, že AV přece vznikla jako „Česká akademie věd a umění“, což znamená, že umění do jejích prostor patří, a umění je svobodné, tudíž autorovi fotografií nemluvila do toho, koho a jak fotografovat, protože to by bylo přece špatně. A na závěr jí doporučila, ať si jednoduše vybere z nabídky TVT jinou výstavu.

Když opomineme skutečnost, že v pravěku se také například jedlo rukama, tak opravdu je status umění dostačujícím důvodem pro to, aby v daných prostorách bylo vhodné vystavit jakékoli dílo? Knihovna není běžná galerie, kterou se jednoduše rozhodnu navštívit či nenavštívit podle aktuálního programu. Knihovna tedy nepochopila jednu zásadní věc. Kritikou její volby výstavy v rámci TVT není zpochybňováno právo umělce na nafocení a vystavování nahého ženského těla, nýbrž vhodnost vystavování nahého ženského těla v knihovně AV. Umění je velice rozmanité a bývalá Česká akademie věd a umění tak rozhodně měla z čeho vybírat.

O autorovi| KATEŘINA CIDLINSKÁ, socioložka, členka AV ČR

Foto autor| FOTO KAREL RICHTR

Foto popis| Dámy v negližé. Série fotografií vytvořená jednou z nejstarších technik, mokrým kolodiovým procesem, bude k vidění v knihovně Akademie věd.

Příloha 3

Prohlášení Genderové expertní komory ČR a Kongresu žen

V rámci Týden vědy a techniky Akademie věd ČR proběhne v Knihovně Akademie věd ČR doprovodný program, jehož část nazvaná „Knihovna snů aneb Oheň pekelný“ představuje, mimo jiné, také fotografickou výstavu „Women: Scenes in the library“ (Ženy: výjevy z knihovny). Chtěli bychom vyjádřit znepokojení nad uspořádáním takového typu výstavy v rámci akce jako je Týden vědy a techniky AV ČR, a to z následujících důvodů.

Uspořádání této výstavy v rámci popularizačně-vědecké akce, kterou zaštiťuje Akademie věd ČR, je sexistické. Zobrazení spoře oděných žen v prostorách Knihovny AV ČR nejenže nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň. Vysílá totiž návštěvnicím a návštěvníkům Týdne vědy a techniky zprávu, že ženy jsou vhodné pouze pro „zkrášlení“ světa kolem nás a že pro ně ve světě vědy není jiné místo (v tomto přesvědčení nás utvrzuje také čistě mužské složení přednášejících v sekci „Knihovna snů aneb Oheň pekelný“, vědkyně v této části programu nikde nenalezneme).

Za velmi problematický považujeme také následující popis samotné výstavy: *„Portréty krásných žen v knihovně na fotografiích zhotovených technikou mokrého kolodiového procesu jsou vystaveny v původním trezoru Spořitelny české, který je dnes součástí studovny Knihovny Akademie věd. Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky, ani nenaznačuje nový úhel pohledu. Neukazuje ani temná zákoutí autorovy duše. Prostřednictvím přímých pozitivních obrazů na plechových deskách vám nabídne poetickou atmosféru evokující začátek 20. století.“* Popisek deklaruje, že výstava sama o sobě nemá žádný přínos. Domníváme se, že autorita, jakou je Akademie věd ČR, by se neměla spokojit s popíráním a nekonfrontováním palčivých témat dnešní doby, ale že by naopak měla skrze popularizační aktivity poukazovat na zásadní společenské otázky.

Kvalita svobodně tvořeného umění a to, co nám chce sdělovat, závisí také na kontextu, ve kterém je vystavováno. Fotografie z výstavy „Women: Scenes in the library“ by nepochybně v jiných prostorách než těch Knihovny AV ČR našly vděčné publikum. Jestliže je ale cílem akce „Knihovna snů aneb Oheň pekelný“ přiblížit vědu a výzkum široké veřejnosti, tak zařazení této výstavy do programu akce uvedený cíl mívá. Podává spíše zprávu o přijatelnosti sexismu v české společnosti, a to i na vědecko-výzkumné půdě.

Akademie věd ČR je přední vědecko-výzkumnou institucí. Její zodpovědností je – jak správně zamýšlejí popularizační akce a jejich organizátorky a organizátoři – nejen vědění produkovat, ale také ho přibližovat veřejnosti. Akademie věd ČR je zodpovědná za obraz o vědě a výzkumu, který tvoří. Měla by používat všechny prostředky k tomu, aby ani vědecko-výzkumná práce, ani obraz, který o ní vytváří, nepřispívaly k toleranci sexismu a genderové nerovnosti. S respektem k ženám i mužům, s radostí z vědění a beze strachu z kritiky sexismu.

Za výbor Genderové expertní komory ČR

Veronika Šprincová, Ľubica Kobová, Blanka Nyklová, Tomáš Pavlas, Petr Pavlík

Za výbor Kongresu žen

Marcela Linková, Monika McGarrell Klimentová, Anna Kárníková

Příloha 4

PODLE SOCIOLOŽKY MÁME STEREOTYPY V HLAVĚ 5.11.2015 Hospodářské noviny str. 20 Sex and the business Julie Hrstkové

Knihovna Akademie věd České republiky v rámci Týdne vědy a techniky představila výstavu poloaktů zhotovených autentickými postupy z druhé poloviny 19. století. Výstava vzbudila značnou negativní pozornost části vědecké obce a včera akademie rozhodla, že ji odstraní. Co přesně je na zobrazení žen v negligé, případně bez něj, špatně, jsme se zeptali socioložky Michaely Trtíkové Vojtkové z Národního kontaktního centra – gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd ČR, která se proti vystaveným snímkům vymezila.

* HN: Výstava v knihovně Akademie věd by s ohledem na umístění v trezoru a takřka nulové propagaci zřejmě prošla bez povšimnutí. Odpovídá její škodlivost z hlediska prezentace nerovnosti pohlaví pozornosti, jíž se jí nakonec dostalo?

Týden vědy a techniky je zaměřený především na mladé publikum. V jeho průběhu má Akademie věd bořit stereotypní představy o vědě, vědcích a vědkyních, dělat je přístupnějšími dětem, mladým lidem a lidem mimo vědu. Prezentované fotky, které berou ženy výhradně jako objekt, naopak stereotypy umocňují. Nechápu, proč je tam polonahá fotka černé ženy, která si čte knihu o subsaharské Africe. Znamená to, že když je černoška, musí si nutně číst o Africe? Celý kontext je pro mě jako pro socioložku a ženu nešťastný.

* HN: Proč je s prominutím nahá zadnice nutně prezentací konceptu genderové nerovnosti?

Vadí mi stereotypizace, kdy žena má být krásná ke koukání a v lepším případě slouží jako ramínko na šaty. Umíte si představit, že by taková výstava byla například ve vědecké instituci v Británii? Nebo že by tak byli zobrazeni muži? Celý koncept je o tom: pojďme se vrátit ke kráse. Vzdělání, talent, rovnost nic neznamená. Je to celé jako adorace a návrat do 19. století, kdy ženy neměly téměř žádná práva.

* HN: Nejde o marginálii v zemi, která se pyšní jednou z největších platových nerovností v rámci EU? Nebo i tady platí princip exstarosty New Yorku Rudyho Giulianiho, že je třeba potírat nepravost kdekoliv a kdykoliv, bez ohledu na její velikost a předpokládaný dopad?

Jde o podstatu fungování společnosti, o to, co dáváme malým dětem na hraní, jak je oblékáme, k čemu je vedeme. Žádný průzkum nedokázal, že jsou muži lepší na matematiku, že by byli v jakémkoliv směru vrozeně talentovanější. V praxi ale oddělení začíná už ve škole, kdy se ke každému pohlaví chováme jinak. Výsledkem je jeden z největších platových rozdílů, který přetrvá až do důchodu. Ženy navíc žijí déle než muži, poté co zůstanou samy, žijí v chudobě. To, co se může zdát jako drobnost, je prostě výrazem toho, jak ženy bereme. Jako okrasu, která není po celý život brána jako rovna mužů.

* HN: Trváte třeba na důkladném uplatňování ženských variant slov „vědkyně, bioložka, fyzička“ atd. Není to nakonec jedno?

Dnes také neříkáme paní doktor nebo paní ministr. Přitom když v roce 1946 proběhl průzkum, jak má vypadat ženská varianta členky vlády, padaly návrhy typu ministra, ministerka, ministerkyně, pro ministryni tehdy bylo jen 11 procent lidí. Dnes už se nad tím nikdo nepozastavuje. Některé oblasti vědy, například ty přírodní a technické, jsou silně mužským prostředím. A vědkyně, které do této oblasti proniknou ve chvíli, kdy jsou označeny ženským jménem – fyzička, chemička, vědkyně apod. –, se odlišily samy a i ostatní je vnímají „jinak“, je to pro ně znak méněcennosti. Jazyk je přitom z hlediska rovnoprávnosti strašně důležitý. Když někomu zadáme, aby napsal jména vědců, nikdy se tam neobjeví jméno ženy. Když dáme do zadání slovo „vědkyně“, okamžitě si vzpomene. Flagrantní je, že ženy nejsou zvyklé vidět genderovou segregaci. Jsou odmalička socializovány jinak než muži v rámci řádu, který prakticky ve všech ohledech dává vyšší váhu mužům a věcem s muži spojenými. A proto si myslí, že je správné, když se samy nazývají fyzikem, chemikem, a proto také nevidí nic špatného na zobrazování nahých žen. Jako socioložka se snažím upozornit i na zdánlivé maličkosti, na běžně neviditelné nerovnosti ve společnosti a snažím se bojovat proti stereotypům. Proto nelze ani tuto výstavu zamést pod koberec a tvářit se, že neexistuje. I proto jsme vyzvali vedení Akademie věd ČR, aby výstavu přesunulo do umělecké galerie.

* HN: Co přesně znamená genderová rovnost?

Genderová rovnost znamená rovnou účast mužů a žen na společenském životě, což začíná od domácností přes ekonomiku a politiku k podílu na rozhodování. Znamená také ocenění péče ve společnosti a pečovatelské práce, kterou stále v mnohem větší míře poskytují ženy. Ve chvíli, kdy jí bude dosaženo, se přestanou hromadit ženy s mizernými platy na nízkých pozicích a na těch rozhodujících muži s vysokými příjmy.

* Po protestech byla výstava nakonec z budovy Akademie věd přesunuta.

Foto autor | Foto: Gender a věda

Příloha 5

ŽENY V ČESKU MAJÍ BÝT KRÁSNÉ A ZTICHA

Co odhalila výstava fotografií na Akademii

Silvie Lauder

10. 11. 2015 | aktualizace 10. 11. 2015 14:41

Debata kolem výstavy fotografií v knihovně Akademie věd ČR přinesla důležitou zprávu o české společnosti. Zatímco uprchlická krize ostře nasvítla zdejší zakořeněný strach z cizího a netoleranci k odlišnému, pak bouře, která se strhla, když skupina akademiček i akademiků veřejně kritizovala výstavu aktů v prostorách vědecké instituce, odhalila pohled části české společnosti na ženy.

Tento pohled se projevil zejména ve způsobu, jakým nejen diskutěři na sociálních sítích, ale i řada mainstreamových novinářů reaguje na výtky vědců a především vědkyň, po jejichž veřejné kritice knihovna výstavu stáhla. Prý jde o frustrované, fyzicky odpudivé osoby, jejichž radikalismus, až fanatismus je projevem jejich neuspokojivého osobního života. Chtělo by to prostě ze strany „novodobých amazonek“, jak je nazývá Mladá fronta DNES, tak nějak víc nadhledu a méně názoru.

Zcela absurdní argumentace ukazuje, že v části české společnosti stále přetrvává pojetí ženy, o němž už Masaryk před sto lety říkal, že je „zastaralé“. Totiž že žena má být především krásná (proto se útočí na vzhled feministek), přičemž vrcholným a nejdůležitějším testem této krásy je sexuální zájem mužů (proto jsou feministky líčeny jako ženy, o něž by si muži ani neopřeli kolo).

Zároveň má být poddajná a jemná (proto se o feministkách říká, že jsou radikální a agresivní mužatky), musí být pečující a oddaná muži

a rodině (proto se útočí na osobní život feministek a na to, zda mají partnera či děti). A musí mít ráda sex, ale ne moc.

Jde o koncept, který zmiňovaný Masaryk – jinak velebený jako tatíček osvoboditel a prezident zakladatel - přesně vystihl, když řekl, že podle „starého názoru je tu žena především pro muže“. Pro potěchu jeho oka, pro jeho pohodlí, pro péči o jeho dům a děti. „Dekadentními frázemi o ženě spasitelce, o její záhadnosti a tajuplnosti, o ochránkyni manželského krbu a tak podobně se zastírá honba po penězích a pohodlí, po kuchařce a milence, po ošetřovatelce a hospodyně v jedné osobě,“ prohlásil v roce 1904 na přednášce na brněnské Dívčí akademii.

Žena s jasným postojem, který dává veřejně najevo, žena s „agendou“, za niž vytrvale a dlouhodobě bojuje, a s úspěšnou kariérou této definici prostě neodpovídá.

Stejně jako v případě uprchlické krize jsou tak agresivní a sprosté reakce především výrazem strachu – strachu, že poddajné kuchařky, milenky a ošetřovatelky v jedné osobě nahrazují sebevědomé ženy, které tu nebudou „hlavně pro muže“, ale budou jim alternativou, rovnoprávními partnery i konkurencí.

HAVELKOVÁ: Akty na Akademii. Feministky nikoho umlčet nechtěly

OXFORD Většina čtenářů a čtenářek nejspíš ví, o co se v kauze jedná. Ale pro jistotu shrnu. Knihovna Akademie věd se rozhodla při příležitosti Týdne vědy a techniky uspořádat výstavu fotografií, na kterých jsou nahé ženy pózující v knihovně. Proti této výstavě se ohradila Genderová expertní komora ČR a Kongres žen.

Jako hlavní důvod uvedly, že [Knihovna](#) Akademie není vhodným místem pro tento druh výstavy, protože výstava ženských aktů „nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň. Vysílá totiž návštěvnicím a návštěvníkům Týdne vědy a techniky zprávu, že ženy jsou vhodné pouze pro „zkrášlení“ světa kolem nás a že „pro ně ve světě vědy není jiné místo.“ GEK a KŽ proto Knihovnu Akademie požádali o přeložení výstavy jinam. Vedení Knihovny této výzvě vyhovělo.

[NEFF: Zrušení
výstavy ženských aktů?
Fanatický hovadismus a
zbabělost](#)

Potud příběh vlastně není až tak zajímavý: veřejná [instituce](#) učinila rozhodnutí, se kterým nesouhlasila část občanské a odborné veřejnosti, veřejná instituce seznala chybu a učinila nápravu. Pro úplnost je možná vhodné vysvětlit, že členy a členky GEK a KŽ považuji jak za skupinu legitimně dotčenou - členové a členky jsou z nemalé části akademičky a akademici, z nichž někteří na AV ČR pracují –, tak skupinu s vhodnou odborností k tomu, se k věci vyjádřit.

Z mého [pohledu](#) by ještě více uspokojivé bývalo bylo, kdyby se celé věci předešlo tím, že by Akademie výstavu aktů nikdy nepřipravila. A kdyby bylo [představení](#) technologie „mokrého kolodiového procesu“, což bylo dle slov autora fotografií Karla Richtra skutečným cílem výstavy, provedeno na jiném tématu.

Namátkou se nabízí fotografie skutečných žen, které navštěvují knihovny, nebo třeba fotografie vědkyň při práci. Ale to, jak případ proběhl, bylo asi druhým nejlepším řešením, a příkladem vyjednávání o hranicích vhodných a nevhodných aktivit veřejných institucí, které by mělo být v otevřených demokratických [společnostech](#) považováno za normální a běžné.

Příběh začal z mého pohledu houstnout teprve v momentu, kdy si autor fotografií nepřímou postěžoval na cenzuru, když zkonstatoval, že jeho díla skončila v trezoru. A věci se chytili internetoví a mediální komentátoři. Obě skupiny tvořené z velké části muži. Ondřej Neff tak například přirovnal GEK a KŽ jak k islámskému státu, tak ke komunistické totalitě 50. let.

Úsměvné je, že jako důkaz pro to, že se ze strany GEK a KŽ jedná o „ideologický fanatismus“, omylem použil citaci přímo z popisu vystavovatele, kterou mylně pokládal za část prohlášení GEK a KŽ. Méně úsměvné je, že se civilizovaná výměna názorů na téma co [patří](#) či nepatří do veřejné instituce, interpretuje jako nástup feministické totality a umlčení umění.

Až bude ve vládě 14 žen na 3 muže, až bude ve Sněmovně přes 80 % žen, a až se po každých volbách do Sněmovny bude volit missák Sněmovny a bude se diskutovat, který poslanec by potřeboval shodit, a kdo musí změnit holiče, až bude veřejný prostor plný fotek nahých mužů, s lechtivými slogany, inzerujícími vše od [tiskáren](#) po politické strany, a až budou muži brát z každé koruny vydělané ženou 78 haléřů, pak bude možná na místě se začít bavit o ženách u moci. Do té doby ne. A bez toho, aby byl člověk u moci, se totalita zavádí skutečně těžko.

Pokud se shodneme, že ženy – a feministky už vůbec - tu nejsou u moci, je reakci mužského komentariátu a internetu nutné interpretovat jinak. Je jí potřeba vidět jako rozhořčenou reakci privilegované skupiny, která dosud mohla rozhodovat o tom, kdo a jak má právo vystupovat ve veřejném prostoru, a teď jí do toho někdo vstupuje.

Z mnoha reakcí je cítit přesvědčení, že ženy mají být vidět a nikoli slyšet. A vidět smějí být jen určité ženy – mladé, krásné, sexuálně přitažlivé a nahé. Tím se dostávám k druhému typu komentářů, které se na oponenty a oponentky výstavy snesly zejména ze strany internetových komentátorů. Ti měli hned jasno ohledně pohlaví oponentů a oponentek (za použití vulgarismů obvykle odkazujících na ženské přirození), jejich ošklivosti, intelektuální úrovně (příměry k samicím skotu) a jejich nezpůsobilosti k pohlavnímu styku (za použití vulgárních adjektiv).

Tyto výlevy přitom přímo ilustrují přesně to, proč GEK a KŽ považovali akty za problematické. Šlo jim o to, že pokud je veřejný prostor zahlcen zobrazeními žen téměř výlučně jako dekorací či objektů sloužících mužům k sexuálnímu vzrušení, pak to znesnadňuje jejich vstup do veřejného prostoru jakýmkoli jiným způsobem. Pokud nejsou dekorativní a způsobilé k pohlavnímu styku, „nikdo“ – rozuměj muži, kterým veřejná sféra patří – na ně není zvědavý. A na jejich názory už vůbec ne.

Otázka kdo koho umlčuje je tímto [postavena](#) do jiného [světla](#). Svoboda slova je v každé demokratické společnosti nesmírně důležitým právem. Ale není zcela bezmezná. O jejích hranicích se vyjednává a právo vyjádřit se k nim mají mít i mocenské a ideologické menšiny, k nimž ženy, a feministky obzvlášť, určitě patří.

Jedním z příkladů limitů svobody slova jsou ustanovení trestního zákoníku, které chrání určité většinovou společností neoblíbené menšiny před obzvlášť nenávisťnými slovními i jinými projevy. A specifickou otázkou pak je, zda všechna

vyjádření patří všude. Erotika či brutalita se tak v médiích nevysílají před desátou hodinou, shodneme se, že určité věci (vulgarismy, výrazy nenávisti, apod.) nepatří do učebnic, reklama nemá mít znaky pornografie, atd.

Z kauzy je zjevné, že feministky nikdy autora fotografií umlčet nechtěly. Pouze žádaly, aby se výstava přesunula do jiných prostor, do institucí s jiným posláním.

Pouze poukazovaly, že Knihovna Akademie, jejímž účelem je „uskutečňování vědeckého výzkumu v oblasti vědeckých informací a knihovnědy“, se pro ni nehodí.

K umlčení podle mého došlo teprve v momentě, kdy se část české mediální a internetové (převážně mužské) veřejnosti rozhodla, že feministky nemají ve veřejném prostoru co vystupovat, protože jsou pro oko nelibé a pro pohlavní orgán nezajímavé.

Když byl nový kanadský premiér Justin Trudeau nedávno dotázán, proč má v kabinetu 50 % žen, odpověděl: „Protože je rok 2015“. Na paritní zastoupení žen a mužů v [českém](#) kabinetu si asi ještě počkáme, ale mohli bychom pro zlepšení rovného respektu k oběma pohlavím udělat aspoň to, že se o věcech s ní souvisejících budeme bavit slušně a věcně? Je totiž rok 2015.

Autorka přednáší právo na Oxfordské univerzitě.

BARBARA HAVELKOVÁ

Deník Referendum Domov

Nahota českých představ o mužství

Tomáš Pavlas komentuje aktuální kauzu se zrušenou výstavou aktů v knihovně Akademie věd. Úroveň našeho povědomí o tématech genderu a feminismu je daleko za standardem vyspělého světa.

[Tomáš Pavlas](#)

11.11.2015 08:00

Ještě než odešel s ostudou za obvinění ve věci zneužívání instituce vojenského zpravodajství, prohlásil počátkem roku 2011 tehdejší předseda vlády Petr Nečas směrem k otřásajícimu se Egyptu: „Právě například zkušenosti s ustavením některých institucí a procesů, které souvisejí s demokratizací země a transformací k plně demokratickému systému, je to, co Česká republika může nabídnout.“

Od té doby jsme zažili další příklady „fungování institucí a procesů“. Připomeňme třeba oblíbený „karetní průmysl“: Bémova open-card za miliardu a půl byla sice k ničemu, ale fakticky aspoň nahradila pražskou tramvajenku. To Drábkova s-karta za sto milionů už dokázala pouze rozvrátit systém výplaty sociálních dávek.

Poslanci a politici to od občanů slízávají posledním místem v prestiži povolání, nějaké větší vášně však podobné excesy nevzbuzují.

Co dokáže veřejnost skutečně nadzvednout ze židle? Aktuální kauza výstavy fotografií v knihovně Akademie věd naznačuje, že to může být paradoxně právě moment, kdy veřejná instituce zafunguje.

Akademie věd pořádá Týden vědy a techniky, popularizační akci pro veřejnost. Jedna z přednášek je věnována také technice z druhé poloviny 19. století, tvorbě fotografií prostřednictvím mokrého koloidového procesu. Karel Richter, přednášející a fotograf v jedné osobě, zhotovil zmíněnou technikou sadu dvanácti fotek. Výstava těchto fotografií instalovaná přímo v knihovně Akademie věd s názvem Women: Scenes in the library, byla také součástí programu celého týdne.

Genderová expertní komora ČR a Kongres žen se ohradily proti tomu, že zobrazení spoře oděných žen v sexualizovaných pozicích nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, v kontextu místa a akce degraduje ženy na sexuální objekty

a zpochybňuje přínos vědkyň. V prohlášení se také píše, že fotografie si v jiných prostorách nepochybně najdou své vděčné publikum, ale posláním Akademie věd je podpora radosti z vědění s respektem k mužům i ženám.

Ředitel knihovny Akademie věd kritiku reflektoval a rozhodl se výstavu přesunout do prostor mimo veřejnou instituci. Zástupkyně a zástupci genderových organizací jeho krok ocenili.

O **textu** **Ondřeje** **Neffa**
Chybovat může každý, včetně akademiků. Důležité je nestrkat hlavu do písku. Tímto konstatováním by vše mohlo skončit, kdyby se v ten samý okamžik nezačala zvedat ze židle veřejnost na sociálních sítích a mnozí komentátoři v novinách. Reakce jsou zajímavější než kauza samotná. Nejzajímavější z reakcí je asi ta z devátého listopadu od Ondřeje Neffa v Lidových novinách s titulkem: Zrušení výstavy ženských aktů? Fanatický hovadismus a zbabělost.

Neff píše: „Konečně do třetice prohlašuji, že návaznost činnosti zmíněných aktivistek a Islámského státu беру velmi vážně – jde o ideologicky podložený útok na umění, na kulturu... jako jinoch jsem zažil padesátá léta. Škola tehdy byla zaměřena spíše k osvojení vědomostí než na svobodný rozvoj ducha... Cítím se jako znovuzrozený, jako mladíček s pleť broskvově ochmýřenou, když čtu v prohlášení Genderové expertní komory a Kongresu žen například takovou perlu: „Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky ani nenaznačuje nový úhel pohledu.“ Tyhle věty mohly vyjít v Rudém právu v roce 1955 a skvěle by zapadly do ducha doby. Příbuznost je zcela zjevná. Lze se tomu smát, ale zároveň z toho jde hrůza. Jako v roce 1955.“

Neffovi se podařilo vtěsnat do jednoho pytle feministky, padesátá léta i předáky Islámského státu. Aby to bylo možné, musel nejprve uměle vygradovat atmosféru, třeba titulkem o „fanatismu a hovadismu“. Po rozjitření chytře propojil feministky s předáky Islámského státu skrze „ironickou“ poznámku o „ruličkách trhavin“. Do padesátých let je to pak už jen krok, zvláště když Neff zamění citovaný oficiální popis výstavy za vyjádření feministek. Ano, odstavec začínající „Výstava nedává žádné odpovědi,“ který Neff odhaluje jako typický jazyk Rudého práva z roku 1955, je z pozvánky Akademie.

O **diskusi**
Jinak je debata smutně typická. Začíná zpravidla tématem parazitování nevládních neziskových organizací na zdrojích vybraných z daní „spořádaných spoluobčanů“. Ve skutečnosti zaměstnanci a zaměstnankyně mnoha neziskovek podstupují díky „štědrosti“ státních financí něco jako permanentní survival. Že by někdo zmínil počty firem sídlících v daňových rájích, to nikoliv. Ani že neziskovky, včetně těch genderových, často suplují odpovědnost a závazky státu.

Genderová expertní komora ČR a Kongres žen se ohradily proti tomu, že zobrazení spoře oděných žen v sexualizovaných pozicích nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, v kontextu místa a akce degraduje ženy na sexuální objekty a zpochybňuje přínos vědkyň. Foto facebook Knihovna snů

O českém feminizmu jsme se dozvěděli, že je nepřiměřeně vyhocený. I rozumnější diskutující, se kloní k tezi, že vyhocenost ničemu neprospívá. Není však jasné, kde se vyhocenost vzala. Z diplomaticky psaného textu Genderové expertní komory a Kongresu žen určitě nikoliv. A vyhocenost zcela jistě není ani rysem československého a českého feminizmu obecně. Naopak feminizmus u nás nikdy nenabral na síle a nedostal k tomu vlastně ani příležitost.

Během národního obrození se budoval národ a později stát, čemuž musela otázka ženská ustoupit. Za komunistického režimu existoval společný nepřítel a opět nebyl prostor, aby se z postavení ženy stalo politikum. Po listopadu 1989 byl hlavní důraz upřen na ekonomickou transformaci a nějakou zprofanovanou rovností se nešlo zdržovat.

Do třetice se hodně mává hrozbou návratu totality. Situace kolem knihovny je líčena jako nesvobodný stav, kdy skoro není možné fotografovat, natož uspořádat výstavu. Taková interpretace kritiky, která se soustředila pouze na smysl funkce jedné z veřejných institucí, ukazuje, že s vlastní minulostí nejsme zdaleka vyrovnáni, sebevědomí svobodné společnosti nám dosud chybí.

Analýza virtuální diskuse by byla na samostatný text, tak ji jen stručně shrňme ve třech bodech:

1. Ve fotografických technikách z druhé poloviny 19. století se většina diskutujících orientuje více než v základních souvislostech rovných příležitostí žen a mužů.
2. Při diskusi na téma fotografické techniky i genderové rovnosti diskutující často volí nepublikovatelné misogynní výrazy, za které by se nemuseli stydět předáci Islámského státu.
3. Diskuse graduje, komentátoři se trumfují a čekání na shrnující bonmot z hradu se stává nesnesitelným.

O českých představách mužství

V genderové analýze je vždy dobré kombinovat společenský pohled s pohledem jedince. Vraťme se tedy k Petru Nečasovi. Příběh o zneužívání vojenského zpravodajství postupně vykrytalizoval v příběh o panovačné Janě a zneužitém Petrovi. Ne že by na tom něco nebylo, ale podivuhodně se vytratila odpovědnost plynoucí z pozice premiéra a jeho podřízené. Stejně jako odpovědnost otce početné rodiny, který si zakládá na křesťanských hodnotách.

Pokud u nás někdo systematictěji prezentuje názory na mužství, jsou to mužské antifeministické organizace jako Český svaz mužů nebo K213. Další organizace, jako Liga otevřených mužů, se liší kultivovanějším projevem i zaměřením. Nezdůrazňují tolik upírání práv mužům, ale obavu o ztrátu mužnosti, kterou se snaží chránit. Viděno skrze vyjádření zástupců těchto organizací to s českými muži vypadá podobně jako s Petrem Nečasem: čelí tlaku a potřebují podporu.

Je to tak skutečně? Odpověď není jednoduchá. Americký sociolog Michael Kimmel na téma krize mužů říká, že muži jsou sice osobně bezmocní, zvláště kvůli omezenosti emocionálního života a vztahům k jiným mužům, ale kolektivně mocní. A v českých zemích obzvláště: podle žebříčku Světového ekonomického fóra z roku 2014, se Česká republika umístila v hodnocení genderové rovnosti až na šestadevadesátém místě. Ostatně stačí se podívat na složení vlády nebo vedení firem.

Představa českého muže pro-feministy je natolik nepředstavitelná, že si kritici prohlášení Genderové expertní komory ani nevšimli, že dva muži jsou pod textem podepsáni. Museli by minimálně připustit, že i muži mohou být hysteričtí. Anebo dokonce, že pro ně může být feministické myšlení inspirativní, a že se i české představy o mužství se vyvíjejí.

Podle politologa Pavla Barši feministky odmítly přirozenost podřízeného postavení ženy vůči muži a trvají na tom, že o podobě vztahu mezi muži a ženami je nutné vyjednávat. Rozdíl mezi absolutistickým režimem a demokracií stojí právě na takových odmítnutích. V absolutistickém režimu jsou věci „přirozeně“ dané, odvíjí se od vůle vládce. V demokracii jsou takové problémy politizovatelné, tedy jsou předmětem vyjednávání a jsou potenciálně změnitelné.

Jak ukazuje kauza výstavy, ještě si stále neumíme uvědomit, jakým přínosem pro naši mladou demokracii feministické myšlení může být. Na místo toho raději skáčeme na špek politikům, kteří by se nejlépe cítili v pozici monarchy. A protože sebehoršímu králi se neodporuje, vylévá si veřejnost svou frustraci na těch nejslabších. Tradičně to jsou Romové, aktuálně migranti, a vždy když se ozvou, tak zcela zaručeně také feministky.

Autor je členem výboru Genderové expertní komory a vyučuje kurz Kritická mužská studia na FHS UK.

© Vydavatelství Referendum s.r.o. 2016

Příloha 8

Padesátá léta soudruha Neffa

Johana Chylíková

11. 11. 2015

V záplavě bizarních reakcí na zrušení výstavy „aktů“ v knihovně Akademie věd je jednoznačně nejostudnější text Ondřeje Neffa.

Stojaté vody českého sexismu rozvířila kauza erotických fotografií amatérského fotografa Karla Richtra, prezentovaných v rámci festivalu Týden vědy a techniky. Několik zaměstnankyň Akademie věd České republiky společně s dalšími subjekty sdruženými v nezávislé platformě Genderová expertní komora vydalo prohlášení, které začlenění výstavy do programu Týdne vědy a techniky kritizovalo. Knihovna AV ČR výstavu promptně zrušila bez jediného protestu. Mediální smršť, vyprávějící příběh o zlých feministkách, konci svobody a vrcholném umění fotografa Richtra, na sebe nenechala dlouho čekat.

Vytříbenost českého soft porna

Nebyla by to česká média, kdyby o kauze neinformovala zaujatě. Kulturně patříme do východní Evropy a boj proti ženskému hnutí je pro nás stále samozřejmostí. První, jen okrajovou zajímavostí v mediálním zpracování kauzy „Erotika v knihovně“ je, že vystavené fotografie jsou nesprávně prezentovány jako akty. Ve skutečnosti se však nejednalo o akty, ale o erotické fotografie odhalených žen, mezi nimiž nechyběla například softpornografická klasika záběru zadku v tangách, toliko oblíbený motiv z pánských časopisů. Vyčítat však takovou drobnost řadovým novinářům není u nás úplně možné. Přesto si čeští novináři mohli všimnout aspoň faktu, že se nejednalo o uměleckou výstavu, jak opakovaně uvádějí, ale o doprovodný program, jenž měl ilustrovat fotografickou techniku, takzvaný kolodiový proces. Výstava neměla žádného kurátora, o umístění fotografií rozhodl zcela svévolně někdo v knihovně bez konzultace s dramaturgy festivalu.

Kauza „Erotika v knihovně“ poukázala nejen na agresivní sexismus české veřejnosti, ale i na dlouhodobě špatný stav těch, kteří by se rádi považovali za české elity.

Dále média nesprávně uvádějí, že výstava byla zrušena či dokonce zakázána, a naznačují, že ani jinde se už konat nesmí. To také není pravda. Výstava byla ukončena z toho důvodu, že absolutně nezapadala do konceptu vědeckého festivalu, věnovaného zejména dětem a mládeži, nikdo ale nebránil jejímu přesunutí jinam. Média navíc nebyla ani schopna sehnat oficiální vyjádření Akademie věd či její knihovny, a místo toho provokovala fotografa Karla Richtra, který se stal zároveň obětí i vítězem celé kauzy, k dalším a dalším vyjádřením. Nejzábavnější je zřejmě to, ve kterém se moderátorovi Českého rozhlasu Plus snaží vysvětlit, že jeho fotky opravdu jsou umělecké akty. Označování vědkyň za „pseudovědkyně“ radši přejdeme mlčením.

Hovadismus a zbabělost

Ve všech výše uvedených ohledech řadoví novináři zklamali. Svoji úlohu však sehráli také komentátoři předních českých deníků. Na nejzazší hranici pomyslného dna se propsal Ondřej Neff v komentáři na serveru Lidovky.cz nazvaném [Zrušení výstavy ženských aktů? Fanatický hovadismus a zbabělost](#). V článku, ve kterém nechybí ani rádooby žertovné srovnání s islámským státem, Neff veřejnost informuje, že kritika zaměstnankyň akademie je útokem na kulturu a umění a že se vědkyně chovají jako komunistky v padesátých letech minulého století. V tomto bodě se Neff dopustil kotrmelce, nad kterým zůstává rozum stát. Píše: „Cítím se jako znovuzrozený, jako mladíček s pletí broskvově ochmýřenou, když čtu v prohlášení Genderové expertní komory a Kongresu žen například takovou perlu: ‚Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky ani nenaznačuje nový úhel pohledu.‘ Tyhle věty mohly vyjít v Rudém právu v roce 1955 a skvěle by zapadly do ducha doby. Příbuznost je zcela zjevná. Lze se tomu smát, ale zároveň z toho jde hrůza. Jako v roce 1955.“

Neff sice čerpá z prohlášení Genderové expertní komory, ale právě v ní je jasně napsáno, že věty „Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky ani nenaznačuje nový úhel pohledu“ pocházejí z anotace výstavy. Citované věty evidentně napsal někdo z knihovny nebo dokonce samotný autor výstavy. To však Neffovi nebrání připsat jejich autorství kritikům a kritičkám výstavy a postavit na nich tradiční český argument o tom, že ti, kteří se proti nesmyslně umístěné výstavě vymezili, se chovají jako kádrováci v padesátých letech. Napadlo mě, že se Neff přehlédl, a e-mailem jsem ho na chybu upozornila. Dostalo se mi však ujištění, že text je myšlen tak, jak je napsán, a že si za ním stojí. Neff tedy manipuluje fakty zcela vědomě! Ve svém textu uvádí informace, které jsou zjevně nepravdivé, a na jejich základě odsuzuje kritiky jako komunistické ideology, kteří si vynucují svoji vůli silou. To jsou ale přeci právě totalitní praktiky padesátých let – použití zmanipulovanou skutečnost k odsouzení lidí, kteří mají jiný názor. Neff se sám chytil do pasti, kterou nastražil.

Ukazuje se, že zdánlivě bezvýznamné, okrajové problémy mají svoji společenskou funkci. Maličkost má schopnost odhalit velký problém. Kauza „Erotika v knihovně“ tak poukázala nejen na agresivní sexismus české veřejnosti, zejména její mužské části, ale i na dlouhodobě špatný stav těch, kteří by se rádi považovali za české elity. Pokud se známý novinář neštítí použít manipulaci k tomu, aby poškodil názorové odpůrce, a ještě se přitom ohání svobodou, je jisté, že máme problém.

Autorka je feministka a socioložka.

Příloha 9

Feministky nám nahotinky brát nebudou!

Nina Fárová 12.11.2015 [Komentáře](#)

Minulý týden [Genderová expertní komora ČR](#) a [Kongres žen](#) zažádaly Knihovnu AV ČR o vysvětlení konceptu výstavy probíhající v jejích prostorách jako jedna z akcí Týdne vědy a techniky. Součástí následné [odpovědi](#) byla (kromě snahy o vysvětlení konceptu výstavy) také informace, že se Knihovna AV ČR rozhodla výstavu předčasně ukončit a že ji přesune na jiné místo. S výsledkem byly organizace nadmíru spokojeny – výstava aktů nebude součástí popularizačně-vědecké akce Týden vědy a techniky a přesune se do jiného prostoru (např. galerie), kde jistě najde své publikum. Co bude po této klidné výměně několika e-mailů následovat, asi tušil málokdo.

Debatu na téma „zrušené“ výstavy aktů pravděpodobně rozpoutalo [prohlášení autora výstavy](#) v internetové verzi týdeníku Echo. Celá debata se následně scukla do jednoho zjednodušeného a především mylného sdělení: Feministky zakázaly výstavu aktů. Titulek bulvárního portálu Extra.cz dokonce zněl: [České feministky se zase projeví jako slepice! Stoply výstavu krásných fotek. Důvod nepochopíte!](#) Ačkoli titulky dalších internetových médií nebyly formulovány takto vyhroceně a některá média si dokonce vyžádala reakce přímo zainteresovaných osob, předávaná zpráva čtenářům a čtenářkám byla poměrně jasná. Bláznivé aktivistické feministky se rozhodly zrušit výstavu nahotinek a jejich snaha byla bohužel úspěšná.

Fascinující je v tomto případě otázka generického maskulina. Ačkoli většina jeho zastánců a zastánkyň tvrdí, že mluvit o všech osobách pouze v mužském rodě je normální, přirozené, neproblematické a že automaticky zahrnuje obě pohlaví, zde se setkáváme pouze s ženským rodem. Proč se v článkách nehovoří o aktivistech a feministech, pokud tyto výrazy zahrnují muže i ženy? Proč jsou používány výrazy aktivistky a feministky, ačkoli je v řadách lidí protestujících proti výstavě také mnoho mužů? Nenapadá mě jiné vysvětlení, než že je v tomto případě mediálně zajímavější boj žen proti jiným (krásným a na fotografiích neodolatelným) ženám.

Tím se dostáváme k lehkosti, s jakou je především v diskuzích, které navazují na zmíněné články, pracováno s těmi nejhloupějšími stereotypy o feministkách. Ženy z genderových organizací jsou označovány za ošklivé, nenávislné, závistivé, sexuálně neuspokojené bytosti, jejichž jediným cílem je zničit mužské pokolení. Jakýkoli jejich argument přestává být v mžiku nosným, pokud jeho autorky nejsou dost hezké nebo pokud z jejich facebookového profilu plyne,

že jsou single. Neexistuje prakticky nikdo, kdo by chtěl o zrušení výstavy seriózně diskutovat. Množství osobních urážek se stává nesnesitelné. Jedna z aktivistek, která se v prostředí internetových diskuzí na genderová témata pohybuje již několik let, je zaskočená mírou vulgarity, které čelí v soukromých zprávách. Sebrat někomu nahotinky, to se holt nedělá.

Diskutující, kteří jedním dechem kážou o neexistenci sexismu a nepotřebnosti genderových organizací, vás druhým dechem hodnotí na základě vzhledu a posílají zpět k plotnám. A je to právě tato těžko pochopitelná misogynie přítomná ve všech diskuzích, která je důvodem, proč je třeba vymezovat se vůči všudypřítomnému sexismu, ať už se jedná o jednu zdánlivě marginální výstavu nebo třeba o platové nerovnosti mezi muži a ženami.

Příloha 10

Kult přejeté kočky

14.11.2015 Lidové noviny str. 10 Názory
MARTIN ZVĚŘINA

CHLÍVEK

Žijeme v době nebývalé hojnosti a přístupnosti informací. Každý, kdo chce, se může po nevelkém úsilí dopídit toho, co hledá. Realita tomu neodpovídá, vezměme za příklad momentálně nejpoblábnější výstavu fotografií dam v neglizé v knihovně Akademie věd. Příznivci a odpůrci vystavování odhalených fotek si vzájemně vyměňovali nejroztodivnější nařčení. Bijci „zlých feministek“ si však zapomněli dohledat, že ani jedna z protestujících genderových organizací nežádala zákaz výstavy, ale jen její přesunutí. A nakonec to tak i dopadlo, v pondělí pan fotograf otevírá staronovou výstavu o pár stovek metrů dál. Proč by se někdo, koho výstava urážela, nesměl ozvat, že? Ale proč se odpůrci feministek neobtěžovali s kritikou vedení Akademie za to, že výstavu zakázalo? Asi by to bylo málo trendy.

Další neveselou ilustrací doby je klisna Sgurr. Tento divoký kůň v Milovicích přivedl na svět první hříbě divokých koní v České republice. Bohužel svou popularitu klisna téměř zaplatila životem. Takzvaní milovníci zvířat klisnu krmili, navzdory výstražným cedulím obklopujícím ohradu, tak dlouho pečivem, až dostala těžkou koliku. Ohrozili nejen Sgurr, ale pochopitelně i hříbě. A nemyslete si, že za to mohou jen mladí hlupáci, kteří si se zvířetem nutně potřebovali udělat selfičko, senioři nosili k ohradě plné tašky starého chleba. Opravdu tihle lidé mají rádi zvířata? Nebyla to spíš ukázka bezohledného sebeprožívání sobců, kterým zvíře slouží jen jako kulisa? Počátkem listopadu jsme mohli sledovat též výbornou performanci paní Aljochinové, členky slavné skupiny Pussy Riot. Její představení se jmenovalo „expertka na uprchlíky“. Neexistují údaje, které by dokládaly, že paní „Máša“ je odbornicí na sociologii, migraci či mezinárodní právo, avšak po své návštěvě uprchlického tábora tato punková expertka kritizovala ČR. Nic proti kritice, jen musí být relevantní. A tady můžeme navázat další ukázkou toho, čemu lze pracovně říkat „kult přejeté kočky“. Jihlavský festival navštívil jako vážený host „syrský uprchlík, kterému podrazili nohu“. Ten pán je jedním ze statisíců bytostí na útěku, které zasluhují/vyžadují náš soucit, jenže tím, že mu podrazili nohu před kamerou, ten muž nevykonal nic významného, nic obdivuhodného či

následováníhodného. Čím nám má být vzorem? Máme se nechat šikanovat před kamerou? Čekám už jen na to, až někdo prohlásí přejetou kočku za celebritu, protože ji zabil automobil nepopulárního veřejného padoucha, a ti dobří pokrokoví lidé se s ní budou moci bez jakékoli intelektuální námahy ztotožnit.

Ohrnuje-li milovník dobových vymožeností nos nad našimi „zaostalými“ předky, kteří byli málo pokrokoví a dělali leccos jinak než my, třeba zapalovali při bouřce svíčky, nelze si v téhle souvislosti neříci: zlatí staří tmáři.

Čekám už jen na to, až někdo prohlásí přejetou kočku za celebritu, protože ji zabil automobil nepopulárního veřejného padoucha, a ti dobří pokrokoví lidé se s ní budou moci bez jakékoli intelektuální námahy ztotožnit

O autorovi| MARTIN ZVĚŘINA, Petra Kamberského dnes zastupuje Martin Zvěřina.
redaktor LN

Příloha 11

Bouře v knihovně

16.11.2015 Respekt str. 40 Fokus - kontext
SILVIE LAUDER

Co odhalila uklizená výstava ženských aktů na půdě zdejší Akademie věd

Když Karlu Richtrovi před časem zavolali z Knihovny Akademie věd ČR, byl tento amatérský fotograf, který se živí prací v softwarové firmě, zájmem prestižní instituce upřímně potěšen. Knihovna si u něj objednala sérii fotek z prostor jejího neorenesančního sídla na pražské Národní třídě, provedených fotografickou technikou běžně používanou v 19. století, na niž se Richtr specializuje a kterou navíc provádí pomocí vlastnoručně vyrobeného dřevěného fotoaparátu. Obsah fotek nechali na něm a Richtr zvolil svoje úplně nejoblíbenější téma – ženy. A protože, jak říká, „na černobílých fotografiích se hra světla a stínu nejlépe prezentuje na lidské kůži“, některé modelky nafotil v knihovně zcela nebo částečně odhalené.

Třináct fotek zastrčených v tmavé místnosti, která v bývalém sídle prvorepublikové Spořitelny české sloužila jako trezor, ovšem nepříjemně překvapilo některé vědce a vědkyně. Námitky nejrůznějšího druhu nejprve vznesli na půdě akademie a následně je společně se dvěma organizacemi – Genderovou expertní komorou ČR a Kongresem žen – shrnuli v otevřeném dopise. A přestože přímo nevyzývali ke stažení výstavy, ředitel knihovny přehlídku vzápětí zrušil. Co následovalo, zachytil minulý týden i ten, kdo příliš nesleduje tuzemskou veřejnou debatu: místy velmi bouřlivá a vyhrocená diskuse zejména o tom, co si kdo v Česku představuje pod pojmem sexismus, a to nejen ve vědeckém prostředí. Gejzír, který tak prudce vytrysknul, připomíná fakt, že zatímco se část české společnosti v těchto otázkách tryskem přibližuje Západu, jiná část pevně zůstává u konzervativních hodnot.

Podbízivá a stereotypní

Ačkoli se ve většině novinových zpráv objevila zkratka o „feministkách, které zakázaly výstavu“, námitky kritiků vycházejí z mnohem širší palety zdrojů. Teoretici umění vyjádřili pochybnosti nad některými aspekty výstavy – neměla kurátora, nedoprovázel ji vysvětlující text, k výstavě byl zvolen nevhodný prostor s nedostatečným světlem – i nad její uměleckou kvalitou. „Jde o komerčně podbízivou, nevhodně instalovanou výstavu erotických fotek, které nijak nepřevyšují průměrnou současnou tvorbu,“ říká Martin Krummholz, historik

umění z Ústavu dějin umění AV ČR. Kromě sexistických stereotypů, jež odvíjejí hodnotu ženy zejména od jejího vzhledu, podle kritiků podporuje i jiné, například rasové. Na dvou fotografiích je zobrazena modelka černé pleti v pózách mechanicky spojovaných s lidmi tmavé barvy pleti: s knihami na hlavě a s kusem pestré látky ovázaným kolem těla nebo s encyklopedií o Africe. „To je ten nejtrapnější stereotyp – je černá, musí být z Afriky a nosit něco na hlavě,“ komentuje snímek Juraj Hvorecký, vědecký pracovník Filozofického ústavu AV ČR.

Hlavní kritika ovšem směřovala ke stereotypům genderovým a ke kontextu, v němž se fotografie objevily. Výstavu – a Richtrovu doprovodnou přednášku o fotografické technice – totiž knihovna připravila jako příspěvek do Týdne vědy a techniky, vědeckého festivalu organizovaného Akademií věd ČR, který má především mladším generacím představit svět bádání a případně je zlákat k vědecké kariéře. „Nemáme nic proti zobrazování nahých žen, naopak – třeba Drtikolovy akty jsou nádherné,“ říká Michaela Vojtková ze Sociologického ústavu AV ČR a členka Rady pro popularizaci vědy. „Ale v kontextu vědeckého festivalu je taková výstava nevhodná.“ A to tím, že na akci, jež má propagovat úspěchy české vědy, neukazuje ty, které se o ně rovněž zasloužily – tedy členky tuzemské vědecké komunity a výsledky jejich práce. Portréty nahých žen naopak posilují nepochybně přežitou představu, že ženy – a to i ve vědeckém prostředí – slouží především jako okrasa.

Pseudokauza

Kritické komentáře – a fakt, že knihovna výstavu po několika dnech stáhla – během pár dnů rozpoutaly jak ve vědecké obci, tak v médiích a na sociálních sítích bouřlivou debatu. Část akademiků námitky kolegů podporuje. „Pokud na výstavě byly pouze akty a fotky žen, tak se mi to pro ilustraci jedné dané fotografické techniky trochu zvláštní zdá,“ hodnotí například Hana Sychrová, členka Akademické rady Akademie věd ČR. A považují rozhodnutí ředitele knihovny výstavu předčasně zrušit za pochopitelné. Jiní vědci nicméně příliš nerozumějí tomu, co kolegům na výstavě vadilo, a považují jejich reakci za přehnanou. Případně jim vadí, se ozývali v médiích tónem, který jsme pokládali za skandalizující a bulvární“, říká třeba Radek Mikuláš z Geologického ústavu AV ČR. „Snažím se vyjadřovat ke skutečným problémům – naposledy třeba k tématu migrace,“ hodnotí v e-mailu spor předseda Akademie věd ČR Jiří Drahoš. „Toto je do značné míry uměle živená pseudokauza a já se v ní nemíním mediálně angažovat.“

Vyhrocenější debata se ovšem strhla mimo akademický svět. Především ženy – byť jsou mezi kritiky také muži – podepsané pod výzvou se staly terčem natolik sprostých útoků, že to překvapilo i ostřílené feministky. „Věděla jsem, že přijde kritika, ale nečekala jsem, že reakce budou tak vehementní, tak vulgární a agresivní,“ říká socioložka Marcela Linková, předsedkyně Kongresu žen. A nejde jen o tradičně ostré – zhusta anonymní – debaty pod články na zpravodajských serverech. Vulgarita se přelila také na sociální síť, kde většina diskutujících vystupuje pod vlastním jménem, nebo dokonce do podoby výhrůžek násilím adresovaných přímo kritikům výstavy. V e-mailu zaslaném na adresu Kongresu žen tak třeba autor vystupující jako „inseminátor“ píše, že by „neměly mít právo na existenci“. „Až budete chtít zase něco zakázat, střílejte do vlastních řad, krávy tupý. Pak se vraťte do kuchyně a už se nikdy neukazujte mezi lidma, protože jste všechny do jedny hnusný jak pr**l od orangutana,“ pokračuje e-mail. Hodně přepálená linka vůči kritikům výstavy převládla i v řadě mainstreamových médií: s odkazy k cenzuře a fanatismu padesátých let či stylu radikálů Islámského státu.

Stále ještě tradicionalisté

Stejně jako u debaty kolem uprchlíků i na této diskusi uhodí do očí především forma. „Problém debat v Česku je, že spolu lidé neumějí slušně nesouhlasit a poslouchat se,“ vysvětluje Barbara Havelková, právnička vyučující na Oxfordské univerzitě. Když se dostaneme k obsahu, je to o něco složitější. Na jedné straně se atmosféra zcela prokazatelně mění. Česko vyslalo do Bruselu svoji první eurokomisařku, ve vládě sedí první otevřeně feministická ministryně a seriózně se debatuje o dříve opomíjených tématech, jako je otcovská dovolená, nedostatek míst v předškolních zařízeních či střídavá péče o děti po rozvodu rodičů. Názory zejména mladší a vzdělanější části společnosti se posouvají směrem k liberálnímu světu, což máme podpořené několika výzkumy. Kupříkladu ve výzkumu organizace Liga otevřených mužů si 84 procent dotázaných mužů myslí, že se otázky rovnosti dotýkají i jich.

Čas od času ale tohle všechno přehluší náznaky, že v české společnosti stále přezívají značné stereotypy. V téměř rok starém průzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění polovina respondentů považuje úklid v domácnosti za výhradně ženskou odpovědnost, dvě třetiny dotázaných si pak nemyslí, že by žena měla nést spoluodpovědnost za finanční zajištění rodiny a přisuzují ji výhradně muži. Zprávu o velmi stereotypních názorech přinesl

také nedávný výzkum Amnesty International o postojích veřejnosti k sexuálnímu násilí. Češi například stále přisuzují ženám spoluodpovědnost za to, když se stanou obětí znásilnění. Bezmála polovina respondentů třeba souhlasila s tezí, že žena je za sexuální útok „zcela nebo částečně zodpovědná“, chovala-li se předtím chovala koketně.

V realitě jde však zpravidla o mnohem jemnější nuance, než je akt znásilnění. O sexismu se totiž v Česku téměř nedebatuje. Češi se vnímají jako sexuálně mimořádně liberální národ a také tak vycházejí z mezinárodních průzkumů: loňský výzkum amerického Pew Research Center vyhodnotil Česko jako nejtolerantnější ze 40 zkoumaných zemí. Kriticky vystoupit vůči něčemu, co se sexem souvisí – především vůči nahým tělům a zejména ženským –, tady stále znamená vysloužit si nálepku pruderní osoby, která má problém s vlastní sexualitou. I proto – na rozdíl od západních zemí, kde je imperativem především fakt, že někomu něco jednoduše vadí – v Česku pořád převládá názor, že flirtování na pracovišti koření život a nahé ženy ve veřejném prostoru (třeba v knihovně hlavní vědecké instituce) jej uvolňují a zkrášlují.

„Nečekala jsem, že reakce budou tak vulgární a agresivní.“ Marcela Linková

www.respekt.cz/audio

Foto autor | foto Archiv

Foto popis | Akty v trezoru. (Jak vypadala výstava v Knihovně Akademie věd)

Příloha 12

Nezakázaná výstava

16.11.2015 Respekt str. 06 Anketa

Despekt

Fotograf Karel Richtr, kterému v Akademii věd zrušili jeho výstavu, jež neměla nic společného s akcí Týden vědy, nyní tytéž fotografie kýčovitých aktů prezentuje v jiné galerii pod nesmyslným názvem Zakázaná výstava. Při její propagaci pózuje s tričkem „Pozor, jsem šovinistické prase“.

Příloha 13

Pár zakázaných fotek **26.11.2015 Nový prostor str. 27** Autor: Rad Bandit

Z mejlu na mě vyskočily dvě nepřečtené zprávy. Možná tam měly raději zůstat, protože jenom předznamenal podivný den lidí, kteří nejsou ochotní vidět.

Zdalo se to jako úplně normální ráno. Kafe, vyvenčit psa a zapnout komp. Jediná anomálie mohlo být slunce, které vrhalo sloupec paprsků skrze okno v jinak deštivém listopadu. Pročítám emaily a v klidu filtruji, tepová frekvence v normálu, nic zvláštního se neděje, už je mi jasné, že dnes svět neskončí. Došlo mi kafe, odskočím pro další. Pociťuji radost. V dlouhém mailboxu totiž zbývají jen dvě zprávy. Pak ale na chvíli zbystřím. To jsou mi po ránu podivný nadpisy, napadne mě...

To si nelajsnem

Jeden z mejlů říká: Tyve, podívej se... a druhý We are very sorry. Ten anglický otevřu první. „Je nám strašně, ale strašně líto, byli jsme nuceni vyselektovat některé úžasné fotografie z vaší výstavy, protože si jako veřejná instituce nemůžeme dovolit jakékoli komplikace, však nám rozumíte, že ano...“ Bla bla bla, a tak dál.

Rozumím – nerozumím. Domluvili jsme se přece, že nepošlu žádné hanbaté fotky a žádné z těch, kde si děcka aplikují drogy. A to i přesto, že děcka jsou často hanbatý, dělají sex work a aplikují si drogy. Mladí lidé bez domova. Tak co se mu sakra nelíbí, selekce byla veřejnému oku dost vstřícná. A nejsme náhodou ve svobodné zemi? Na západním pobřeží? Přece největší punk a rokenroll a tolerance a buzny, to všechno mělo být tady v tomhle městě, kde chci vystavovat fotografie o životech mladých lidí bez domova!

Zvedám telefon a volám do knihovny. Zjišťuji, které jsou ty, které cenzurou neprošly. Z telefonu na mě vyskakuje stejně omluvný hlas. Neprošla fotka s hromadou kondomů na stole denního centra při přípravě baťohe terénního pracovníka. A pak ještě jedna se zdviženým prostředníkem v parku a jedna, která zachycuje kudlu a krajkovanou sukýnku s potiskem „Braň se za každou cenu“. Celá telefonní konverzace je zabalená do série frází: „Strašně, ale strašně je nám to líto,“ a že tedy chápou, že Evropa může být v leccěms

progresivnější, ale je nutno respektovat kulturní rozdíly a že si to jako knihovna vážně nelajsnou...

Hm, oukej. Nahradíme, vylepšíme, zjemníme. Uděláme svět lidí bez domova trochu veselejším. Posílám místo toho slunečný den, foto s kočičkou a usměvavého žebráka, přece se z toho nepotento. Tohleto je koneckonců taky realita.

Divná bublina

Pak je tu ten druhý email. „Tyve, podívej se...“ Tenhle už otvírám trochu obezřetněji, co se děje doma. Mejl nic víc neříká. Zabrousím na zpravodajské servery a hledám, co se událo v progresivní Evropě. Z titulků na mě vypadne, že hanbaté fotky nemohly do knihovny Akademie věd. Feministky to zakázaly. Zaplat'pánbu, co by tam ty fotky taky dělaly.

V rychlosti projíždím Richterovu kolekci a říkám si, kterého blázna sem napadlo všesť akty. Zaprvé stylizovaná erotika jen stěží zachytí ženský přínos vědě. Zadruhé jsem si téměř jist, že sám Richter, Neff anebo jiný z mediálních křiklounů by do akademie jen sotva umístil svoji zadnici.

Cítím ale, že alarmující tón onoho emailu upozorňuje na něco úplně jiného. A tak otvírám další a další server a všímám si něčeho daleko zajímavějšího, než je samotné odstranění fotek z jedné instituce. Přistávám na jiné planetě. Planeta progresivní Česko. Mediální prostor se hemží slovy jako „fanatický hovadismus“ „zbabělost“ „zfanatizované feministky“ dokonce narazím na přirovnávání k Islámskému státu. Hehe, chvíli se křením na obrazovku, pak ale úsměv zamrzne. Právě mi někdo splasknul bublinu. Nikde nic pozitivního. Vypadá to, že slovo „feministka“ je v roce 2015 nadávka. Zase? Nebo pořád ještě? Nedej bože potkat takovou „pobouřenou feministku“ a slovo feminista pro jistotu neexistuje vůbec.

Jak to, že jsem si toho nevšiml? Nikde ani špetka reflexe, žádná názorová vyrovnanost, nikde podpora ženám, které se zastaly žen. Čtu jen o mužích rozpálených doruda a ženách zbarvených do fialova. Co přesně se jim stalo, spolkli ježka? Nulová diskuse, samé nadávky. Divná bublina. Jiná než ta, kterou znám. V té mojí se „feminista“ říká nad šálkem kávy a nikdo ani nemukne. Je to totiž tak nějak jasné, nic jiného nezbyvá, tedy minimálně od té doby, co máme mozek.

To to všechno dnes tak hezky začalo a vyklube se z toho takový podivný den. Den mužů, kteří nikdy nevystavují fotky nahých mužů, natož sebe samých. Nedovedou si to ani představit. Den mužů a žen, co se nezastanou žen, které se žen zastaly. Den lidí, kteří chtějí

vystavovat bezdomovectví, ale nechtějí vidět jak vypadá. Den lidí neochotných vidět.
Podivný den fotek, které zmizely, aby mluvily o lidech.

O autorovi| Autor: Rad Bandit, Autor je spolupracovník redakce

Foto autor| FOTO: RAD BANDIT

Příloha 14

Akademie věd a umění)
10.12.2015 Art + antiques str. 58 Téma
Josef Ledvina, Johanka Lomová

125 let stýkání a potýkání

Vztah Akademie věd k umění se v listopadu nečekaně stal předmětem bezpočtu novinových komentářů i hospodských debat. Důvodem nebyla výstava na toto téma, kterou hostí Národní galerie, ale přehlídka ženských aktů v knihovně akademie, na které bylo skandální především to, že takové nejasnosti akademie poskytla prostor.

Když byla v roce 1890 zakládána Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, došlo k vymezení čtyř okruhů její činnosti, tzv. tříd, v rámci nichž bylo rozhodováno o udílení stipendií. Zatímco první tři okruhy obsahově více méně odpovídají dnešnímu zaměření Akademie věd ČR – jednalo se o filozofii, společenské a historické vědy, vědy přírodní a filologické obory –, patřila čtvrtá třída soudobému umění, hudbě a literatuře. Právě v jejím čele brzy po založení stanul mecenáš Josef Hlávka (1831–1908), který se předtím z pozice poslance Říšského sněmu zasloužil i o založení celé akademie. Vedle toho založil Hlávka i vlastní nadaci, která dodnes funguje na podobném principu jako původní akademie – zájemci se u ní hlásí se svými projekty a nadace je může ocenit stipendiem.

Od roku 1891 sídlila Česká akademie v Národním muzeu. Shlížela tak na Václavské náměstí, vznik jehož hlavní dominanty, sochy svatého Václava, také podpořila. V roce 1899 totiž za práci na ní získal první cenu čtvrté třídy Josef Václav Myslbek a již dříve se akademie zapojila do diskuse o podobě pomníku. Myslbek navíc získal v roce 1920 první cenu za celoživotní dílo. Je zřejmé, že mezi díly oceněnými v rámci čtvrté třídy byla významně zastoupena ta se státně reprezentativní komponentou. Zlatou medaili tak například získal i František Ženíšek za Podobiznu císaře Františka Josefa I. (1894) či Josef Mauer za Studii sochy génia pro vyšehradské mauzoleum (1892). V roce 1929 byl za celoživotní dílo s přihlédnutím k dokončení stavby Svatovítské katedrály oceněn Kamil Hilbert.

Ceny za krásu

Čtvrtá třída se soustřeďovala na oceňování jednotlivých umělců, respektive jejich děl, a udílení zahraničních stipendií. Zcela mimo její zájem byla naopak například podpora vydávání uměleckých časopisů či jiného typu aktivit spojených s uměleckým děním. Rozhodnutí poroty lze zpětně hodnotit jako spíše konzervativní, čtvrtá třída měla velmi blízko ke Společnosti vlasteneckých přátel umění a tato vazba zároveň odrážela a určovala vkus jejich členů. Taťána Petrasová v katalogu zmiňované výstavy Smysl pro umění mluví dokonce o „generačním sporu“ s nově nastupující avantgardou (výstavu je možné v Salmovském paláci navštívit do 10. ledna).

Tomu odpovídají rozhodnutí při udílení cen, například Vojtěch Hynais byl oceněn hned třikrát (1891, 1900, 1924). Na svou dobu provokativně a netradičně pojatou sochu Golgota (1891), kterou František Bílek předložil na závěr svého stipendijního pobytu v Paříži, akademie příznačně odmítla vůbec přijmout. O deset let později za ni nicméně Bílek od akademiků získal 3. cenu spojenou s peněžitou odměnou. Petrasová v tom vidí doklad jistého „volnomyšlenkářství“, které se v rozhodnutí poroty objevuje po roce 1900. Jako další příklad uvádí členství Františka Kupky a ocenění jeho návrhu ilustrací ke knize Erynie (1910), nutno však mít na paměti, že jde o práci z jeho symbolistního, předabstraccionistického období.

Dokladem přetrvávajícího konzervativismu umělců akademiků je i to, že první oceněnou umělkyní se stala až v roce 1928 Karla Vobišová (získala 3. cenu). Možnost členství akademie ženám nabídla až v roce 1923 a vůbec první zvolenou členkou se stala spisovatelka Eliška Krásnohorská. To bylo již v době, kdy instituce získala nový název Akademie věd a umění (od 1918). Čtvrtá třída pokračovala ve své činnosti a postupně se ceny otevřely i architektům. V roce 1935 tak například 1. cenu získala budova Všeobecného penzijního ústavu od Josefa Havlíčka a Karla Honzíka.

Akademie věd a umění zanikla v roce 1952 v době, kdy jí předsedal Zdeněk Nejedlý. Nástupnická organizace byla založena o rok později, v jejím názvu se však umění již neobjevilo. Po roce 1945 začaly vznikat výzkumné ústavy a postupně se odstupovalo od udílení cen. Umělecké odvětví akademie reagovalo již v roce 1946 memorandem, které požadovalo, aby umění a věda zůstaly propojeny. Záhy poté čtvrtá třída protestovala proti výběru umění reprezentujícího Československo v zahraničí.

Některá oceněná umělecká díla zůstala i po roce 1952 v majetku akademie. Jako příklad za všechny lze jmenovat Paridův soud (1893) Vojtěcha Hynaise, který slouží jako jakýsi emblém akademie, tak jak byla založena, tedy jako instituce poměřující nejen

uměleckou kvalitu. Obraz akademii věnoval Josef Hlávka, který tehdy malíři napsal: „Děkuji Vám za postavení obrazu Paridův soud do Akademie. Byl-li byste s tímto srozuměn (...), postavil bych tento obraz raději v místnostech IV. třídy. Jsem toho názoru, že tam jaksí patří, jest alegorií její činnosti při udělování cen za krásu umělecké tvorby.“ Makráč a spol.

Jako součást oslav letošního akademického jubilea proběhla také v říjnu v Národní technické knihovně výstava Cesty mohou být rozličné věnovaná výstavním aktivitám na půdě jednotlivých výzkumných ústavů Československé akademie věd (potažmo Akademie věd ČR) v období od počátku 50. let po současnost. Pátrání po tom, kdy umění poprvé vstoupilo do nově koncipované akademie pracovního typu, jež nezahrnovala nic, co by odpovídalo někdejší čtvrté třídě, by bylo spíše věcí kulturní mikrohistorie, ne-li sběru kulturně-historických kuriozit, nebýt normalizačního období. Právě tehdy výstavní aktivity v ústavech ČSAV přesáhly horizont aktivit, s nimiž se bylo a stále je možné setkávat na chodbách a ve vestibulech radnic, škol či katastrálních úřadů.

Výjimečně v 70. a častěji v 80. letech se v soupisech výstav proběhlých na půdě jednotlivých ústavů (nyní dostupných v sborníku vydaném k výstavě v NTK) objevují jména nezpochybnitelně patřící do dějin českého výtvarného umění. Nejvíce to platí o Ústavu makromolekulární chemie v Praze na Petřínách (ÚMCH). Na chodbě budovy postavené v letech 1960 až 1964 podle projektu Karla Pragera, dnes národní kulturní památky, v té době vystavovaly prohibované osobnosti generace 60. let, jako jsou Václav Boštík, Adriana Šimotová, Dalibor Chatrný nebo Karel Malich, ale také umělci tehdy mladí, které epiteton osobnost teprve čekalo, například František Skála nebo Václav Stratil.

„Makráč“ či „Makrokoule“ se skutečně postupem času vyvinul v instituci, o níž se na neoficiální scéně vědělo a kam se jezdilo na vernisáže. Jinde se velká jména objevovala vzácněji a šlo spíše o ad hoc využití příležitosti k výstavě, někdy i možná o pokus o založení soustavnější tradice, který se však následně ukázal jako neprůchozí. V jinak velmi dlouhém seznamu výstav proběhlých v Mikrobiologickém ústavu v Praze Krči tak například narazíme k roku 1978 na položku Konfrontace, již jinak předcházejí a po níž následují spíše akce typu Výstava k 60. výročí VŘSR, Filatelistická výstava nebo výstava Mezinárodní rok dítěte.

Na krčské Konfrontaci, organizované Marcelou Pánkovou, se sešli mezi jinými Jiří Sozanský, Václav Bláha, Michael Rittstein či Kurt Gebauer, tedy především ti, kdo pak na sklonku 80. let založili skupinu 12/15. Výstava však byla z iniciativy Svazu českých

výtvarných umělců předčasně ukončena a další program tu již měl probíhat pod svazovou kuratelou.

Proč na ČSAV

Otázkou, která se nabízí, je, čím bylo dáno toto normalizační prolnutí světa vědy a světa umění. Určitá větší než obvyklá náklonnost části vědeckých pracovníků k počínání umělců snad mohla vycházet z kultury odporu k vnějším, politicky motivovaným zásahům do jejich autonomie, „mluvení aparátčků do něčeho, čemu nerozumějí“. V tomto ohledu mohli vnímat situaci umělců jako obdobnou, a mít tak pro ně jisté sympatie. Hlubší, soustavnější zájem o samotné umění byl ovšem spíše výjimkou a rozhodně nelze mluvit o tom, že by například program byl koncipován s ohledem na to, že je realizován na půdě toho či onoho akademického pracoviště, nebo že by sami umělci tuto okolnost na svých výstavách cíleně zohledňovali.

Převažovala hlediska ryze praktická (jež nicméně nejsou nijak v rozporu s oním obecným autonomistickým argumentem). Výzkumná pracoviště byla na kraji města, a tedy méně na očích, a hlavně program nekoncepoval ani neschvaloval Svaz, nýbrž představoval aktivitu závodní organizace ROH, za níž v praxi zpravidla stál nějaký hlouběji zainteresovaný jedinec. V případě Ústavu makromolekulární chemie to byla například inženýrka Eva Knižáková, která byla s některými z vystavujících umělců, především s Adrienou Šimotovou, v blízkém přátelském vztahu a díky níž patrně tamní program dalece převýšil obdobné pokusy na jiných vědeckých pracovištích.

Život po životě

Je zjevné, že tento typ spolupráce vědecké instituce a umělců mohl po roce 1989 pokračovat jen těžko. Těm, kdo nemohli vystavovat jinde, a především proto vlastně vystavovali na chodbě ÚMCH i v jiných ústavech, se otevřely dveře standardních galerií a muzeí umění. I pro mladé a začínající umělce se s postupem času etablovala síť různých menších galerií a offspaců, výstavně třeba ne ideální, ale polohou v rámci města a obvykle i prostorovými dispozicemi často přece jen lepší. Navíc k heroickým příběhům probíjování prostoru pro prezentaci vlastní tvorby v těžkých časech vznikaly jejich aktuální obdoby s motivy svépomoci či DIY (například počátky galerie Display).

Organizace výstav na Petřinách se na začátku 90. let ujal Kurt Gebauer – zároveň jeden z těch, kdo tu před tím vystavoval – a z pozice profesora sochařského ateliéru na Vysoké škole uměleckoprůmyslové tu nechával prostor především svým studentům. Jedním z nich byla i Dagmar Šubrtová, která galerii vede od roku 2001. V programu Makráče je dnes obtížné najít nějakou jednotící linii, zjevně se však příliš neprotíná se skladbou vystavujících, jak ji známe z etablovaných pražských prostorů pro současné umění (od Futury, Karlin Studios a MeetFactory po menší galerie nejen pro začínající, jako je galerie Jelení nebo 35m2). Proti snaze nabídnou alternativu k zavedeným jménům současného uměleckého provozu nelze nic namítnout, otázka je ale, jestli by nebylo přece jen lepší zajistit této alternativě standardnější výstavní podmínky, a především: Proč na půdě ústavu Akademie věd?

Kameny a hvězdy

Zjevně ani v případě ÚMCH slavná tradice sama nestačí. Možné je samozřejmě přestat z nostalgie dělat „něco, co už se přežilo“, druhá možnost je dát vystavování současného umění na akademii nový *raison d'être*, učinit jej znovu nutným. Nasnadě je přitáhnout ty umělce, jejichž práce se vědy tak nebo onak dotýká, a to třeba nejen k vystavení hotových děl – pro ně nakonec vždy bude možné najít lepší výstavní prostory –, ale k nějakému typu dialogu s místem či institucí samotnou. V určité míře tato možnost byla a stále je využívána.

Ambiciózní příklad představuje symposium Kameny a hvězdy, jehož šest ročníků proběhlo na přelomu milénia z iniciativy tehdejšího ředitele Astronomického ústavu Radima Palouše v areálu hvězdárny v Ondřejově. Zúčastnili se jich například Zdeněk Hůla, Aleš Veselý, Jindřich Zeithamml nebo Michal Škoda a vzniklé kamenosochařské artefakty zpravidla s astrálním prostředím i názvem akce do jisté míry komunikovaly. Umělci a vědci

Spíše obtížně bychom v soupisech výstav ale hledali obdobnou položku se jménem umělce mladší generace. Že by průnik vědy a umění mladé nezajímal, přitom rozhodně říct nejde. Aktuální doklad poskytuje finále ceny Jindřicha Chaloupeckého, kde dvě realizace nejen že jsou se světem vědy tematicky propojené, ale dokonce vznikaly ve spolupráci s konkrétním vědcem či vědeckou institucí. Pavlu Sterecovi zapůjčila potřebné vrtné geologické vzorky Česká geologická služba a celá instalace má vlastně formu prezentace z nějakého fiktivního

přírodovědného muzea. Pokus Pavly Scerankové o intimizaci či humanizaci koncepce reliktního vesmírného záření pak probíhal v přímém dialogu s vědeckým pracovníkem Astronomického ústavu Brunem Jungwiertem, podobně jako již předtím její Srážka galaxií. A ještě ke Sterecovi, ten si pro doprovodný program své účasti ve finále Chalupeckého ceny v roce 2011 připravil Živou knihovnu – čtveřice vědců různého zaměření, mezi nimi Richard Wunsch taktéž z Astronomického ústavu, tehdy byla v Koněpruských jeskyních příchozím k dispozici k rozhovoru (nejen) o tom, čemu se odborně věnují.

Příkladů spolupráce či dialogu pracovníků některého z ústavů s umělcem by šlo nepochybně nalézt více, možná i lepších. A jejím výsledkem nemusí nutně být výstava – není nakonec nejskvělejším výsledkem dialogu akademika a umělce, Otto Wichterleho a Karla Pragera, samotné sídlo ÚMCH? Spíše ale „takováto“ spolupráce – těžko ji blíže vymezit, protože právě sama její forma je součástí tvoření – přináší něco, čím se může akademie chlubit a co by mohla podporovat i v době, kdy deviza toho, že lze pod její střešou udělat výstavu, představuje málo.

Post scriptum

Mediální pozornost na sebe naneštěstí, místo obou výstav reflektujících vztah Akademie věd k výtvarnému umění v historické perspektivě, strhla prezentace fotografických aktů v knihovně akademie na Národní třídě. Vystavené snímky se od průměrného obrazového doprovodu kalendářů pro pány odlišovaly především autorem vyzdvihovaným užitím „mokrého kolodiového procesu“. Proti přisprostlému počínu nehodnému svého místa se ohradily Genderová expertní komora ČR a Kongres žen. Akademie zareagovala předčasným ukončením výstavy.

O trapném přešlapu bychom nejradiji vůbec nepsali, produktů podobných těmto fotografiím vzniká spousta a věnovat jim pozornost představuje ztrátu času. Vyhnout se mu ale nešlo kvůli mediální smršti, jež následovala. V narativu článků elektronických i tištěných se často objevoval dramatický motiv zákazu. Dobré je si především uvědomit, že nikdo nic nezakázal. Výstava byla jednoduše nevkusná a rozhodnutí ukončit ji bylo jediným správným řešením nešťastné situace. To, že vůbec k zahájení přehlídky došlo, nicméně dobře ukazuje, jak moc je dnešní akademie od světa umění vzdálená.

Příloha 15

Ještě k výstavě aktů v knihovně AV ČR

29.12.2015 Psychologie dnes str. 04 Ohlasy

Jiří Procházka

Jako poradenský psycholog, člen AMRP i Genderové expertní komory (GEK) bych chtěl reagovat na váš komentář kritizující činnost komory a budící dojem, že ředitel Knihovny AV nevhodně ustoupil nějakému „totalitnímu“ tlaku. Jak sama uvádíte, nejde ve skutečnosti jen o „genderové aktivistky“ - výzva byla podána výborem GEK, který má paritní zastoupení mužů a žen (navíc kritika výstavy zaznívala i z řad vědců AV).

Nešlo o kritiku aktů, uměleckého přínosu ani fotografické techniky. Genderová sdružení upozornila na nekoncepčnost výstavy v daném kontextu Týdne vědy a techniky a v daných prostorách, ředitel Knihovny AV kritiku vyslyšel a uzavřel situaci s tím, že se s autorem dohodne na přemístění výstavy do jiných prostor. Výstava je nyní v jiné galerii. Autor ji prezentuje pod názvem „Zakázaná výstava“ v mučednickém triku s nápisem „Jsem šovinistické prase“. Byl to právě autor, který napsal emotivní dopis, který zveřejnilo internetové médium a na základě kterého se strhla hysterie navzdory přání ředitele Knihovny. Mrzí mě, že ředitelovo rozhodnutí je kritizováno. Výstava nebyla podložena prací kurátora nebo kurátorky. Dle anotace k ní zjistíte, že jejím cílem bylo pouze pobavit. A to ne mokřým koloidovým procesem - ruku na srdce, kdo by se na něj hrnul nebýt rozruchu kolem - ale zkratkou řečeno exotizujícím kýčem. Nic proti kýči, umění a aktům, ale jako součást programu Týdne vědy a techniky je takový záměr laciný (nahá žena jako umění od pravěku je chabé odůvodnění). To, že ředitel Knihovny AV takovou prvoplánovou akci uspořádal, lze pochopit. Od toho tu jsou jiní, kdo na pochybení a nedomyšlenost mohou upozornit. A problematika sexismu ve vědě nebo „prodávání“ vědy za pomocí erotizujících a objektivizovaných obrázků žen jsou závažná témata. Ředitel reagoval adekvátně a já doporučuji spíše diskurzivní analýzu fotografovy reakce, stejně jako hysterie kolem. Faktem je, že naše společnost opravdu je tolerantní k sexismu a právě proto „nás“ pojem „gender“ a kritika této skutečnosti děsí a budí emotivní reakce. I v psychologické odborné veřejnosti je to téma, které z nějakého důvodu budí nevoli - už jen daný fenomén tematizovat, mluvit o něm a psát (např. publikace o genderu v kontextu poradenské a terapeutické praxe) si vždy vyslouží nějakou emoční „kritickou“ reakci ze stran psychologů a psycholožek. Toto považuji

za fenomén hodný pozornosti; rozhodnutí ředitele Knihovny AV samo o sobě je naopak příkladem dobré praxe.

S pozdravem Jiří Procházka, Centrum psychologicko-sociálního poradenství
Středočeského kraje

Příloha 16

Rok dekultivace

4.1.2016 Nový prostor str. 29 Kultura - výtvarné umění
Jiří Ptáček

Česká společnost v roce 2015? V překvapivém rozsahu podléhající předsudkům, strachu, hysterii a obhroublosti? A obraz české výtvarné kultury? Až příliš podobný.

Co mají společného Irena Pavlásková, Milan Knížák, Ztohoven a Ondřej Neff?

Všichni v uplynulém roce pomocí výtvarného umění přispěli k dekultivaci české kultury potvrzováním stereotypů, osobními útoky a hysterickými výpady. Pochopitelně není spravedlivé paušalizovat klima české výtvarné kultury na základě čtyř příkladů. Kdyby ale nešlo o příklady nejviditelnější, utvářející její veřejný obraz.

Deklasovat intelektuály

Přiznejme, že režisérka Irena Pavlásková neudělala nic víc, než že natočila hraný film plný stereotypů. Její Fotograf, „volně inspirovaný“ osobností Jana Saudka, je ovšem nejen autorizovanou pomstou umělcově byvší partnerce Sáře, tudíž „volně inspirovaný“ hlavně bulvárem, který měl v Saudkových vždy zalíbení, ale i pohledem na svět umění. A právě v něm se to stereotypy jen hemží.

Jedním je samotný filmový-fotograf, archetyp svobodomyšlného bohéma, který buď fotí, souloží, trpí, anebo pronáší duchaplné bonmoty. Avšak jelikož si režisérka vybrala za předlohu Jana Saudka, neměla příliš možností učinit svého hrdinu životnějším – tomu přizpůsobila i jeho okolí: ženy, fotografovy oddané obdivovatelky i sokyně, kritika umění, který je apriorně osobou nepřejícnou, či teoretickou statí, již fotograf ironicky předčítá na vernisáži jako ukázkovou slátaninu. Deklasování intelektuálů u Pavláskové je ale součástí hry na lidovou a bulvární notu, ostatně v duchu celého filmu.

Muži křičí

Deklasovat se ovšem rozhodli i jiní. Milan Knížák si k pětasedmdesátinám nadělil knihu pamětí a v souladu se svou inzultační komunikační strategií si to v ní vyřídil se všemi,

co mu v porevoluční éře přeložili stéblo přes cestu. A že jich bylo mnohem víc, než těch, které považoval za hodné respektu. Obhroublost a agresivita se ovšem u Knížáka obvykle relativizují jako kontroverznost génia, takže ani tentokrát nevyvolala sérii žalob, jak bychom v jiných případech čekali. Jiný stereotyp o umělci tak Knížákovi dovolil zvolit prostředky, které jinak mažeme z internetových diskuzí. Také publicista a spisovatel Ondřej Neff se pod ochranou umělecké identity dovolil utrhnout z řetězu a vynadat ženským organizacím, protestujícím proti vystavení aktů v Knihovně Akademie věd ČR, do zbabělých fanatiček s praktikami podobnými komunistům i Islámskému státu. Po pravdě nebyl sám, a tak nám žurnalistická elita mužského pohlaví na sebe prozradila, že až na čestné výjimky hodlá agresivně útočit na každou ženu, která o svých právech pouze nemluví, ale hodlá je uplatnit v praxi. Jestliže tak část české společnosti ještě nedávno nehodlala přiznávat své sklony ke xenofobii, tvářili se zase čeští žurnalisté jako feministé, dokud se neukázalo, že trpí hluboce zakořeněným patriarchálním pohledem na uspořádání společnosti.

Trenky podle Zemana

Ale byli to také Ztohoven, letos asi nejslavnější umělci, kdo zvolil cestu osobního útoku jako způsob nápravy věcí veřejných. Trenkami na střeše Pražského hradu zaútočili na Miloše Zemana, politika, který – podobně jako Knížák i Neff – eliminuje své oponenty osobními výpady a přehnanými srovnáními. Ztohoven ovšem nepřišlo zvláštní, že zvolili stejné prostředky jako on. Podvolili se tím však jeho diktátu populismu a nactiutrhačství a druhotně vyhověli i společenským náladám, které nás vedou k tomu, že jsme k sobě stále sprostší. Jako umělci selhali, podobně jako Neff, Knížák a Pavlásková. Zdál se vám rok 2015 jiný?

Příloha 17

Barbara Havelková - Akty v Akademii byly přešlap

7.1.2016 Instinkt str. 42 Kultura

Petra Kubálková

Učí práva na Oxfordské univerzitě, doktorát má z genderu a práva ve střední Evropě. Proto jsme se jí zeptali, co si myslí o rovnoprávnosti v Česku, podivné aféře s fotografickými akty na Akademii věd a možnosti, že jednou budeme mít prezidentku.

Znáte dobře Británii i Česko. Jaké vidíte největší rozdíly? Společenské, kulturní...

To by bylo na dlouho. Nicméně z hlediska mé odbornosti je zajímavé, že v některých ohledech je to pro ženy lepší v Česku.

Zejména materiální podmínky pro matky jsou u nás pořád ještě o něco výhodnější. Levnější je péče o děti a vzdělání, stát rodiče déle podporuje na mateřské a rodičovské a tak dále.

Ale celkové chápání genderu a souvisejících překážek, se kterými se ženy setkávají, je v Česku mnohem nižší. To třeba znamená, že ženy veřejně vystupující a vyjadřující své názory se setkávají s urážkami a posměchem, jako se to stalo v kauze aktů v knihovně AV ČR, která by byla v britském kontextu nemyslitelná. Britský názorový mainstream je mnohem citlivější k různým, i jemným formám vykazování žen z veřejného prostoru.

* Vykazování žen z veřejného prostoru? To je trochu silný výraz, ne?

To není vykazování fyzické. Policie nepostaví barikády, jako to udělala u příležitosti 17. listopadu. Jde spíš o to, že když ženy nebo feministky vyjádří názor, který není většinový, sesype se na ně vlna kritiky, která je hrubá až vulgární. V budoucnu si pak rozmyslí, jestli ještě někdy veřejně vystoupí. Zejména internet je k ženám velmi nepřátelský. Jedna studie Univerzity v Marylandu ukázala, že účty s ženskými jmény dostávají v chat roomech v průměru sto sexuálně explicitních či výhrůžných zpráv denně. Účty s mužskými jmény jen 3,7. Výzkumy českého internetu, pokud vím, neexistují. Ne proto, že by se to tu nedělo, spíš nás to podle mého vlastně nezajímá. Samozřejmě že internet je specifický prostor. Ukazuje to ale, že když se ženy vyjadřují – a obzvláště když se vyjadřují o ženských

právech nebo genderové rovnosti –, tak to není považováno za samozřejmé a legitimní, ale mnoho lidí se tím cítí ohroženo a mají potřebu je umlčet.

* V čem vidíte hlavní problém zmíněné kauzy aktů v knihovně Akademie věd?

První problém je úroveň diskuze. Ta byla ze strany obránců práva dívat se na nahé ženské tělo ve veřejných institucích vedena vyloženě neférově. Nezajímaly je věcné argumenty. Ty si nejspíš ani pořádně nepřečetli a rozhodně se nad nimi nezamysleli. Šlo hlavně o to, aby feministky zesměšlili a v podstatě je propříště odradili od prezentování vlastního názoru. Většina mužských komentátorů se nechtěla bavit ani věcně – o tom, jak vizuální prezentace žen mohou ovlivňovat naše chápání ženské role a pozice ve společnosti –, ani slušně. Mnoho komentářů se střefovalo do autorek, nikoli do argumentů. To, že bylo pod dokumentem Genderové expertní komory a Kongresu žen podepsáno i několik mužů, většina komentátorů ignorovala, protože to nezapadalo do jejich představy ošklivých, frustrovaných nebo frigidních feministek. Zajímavé bylo, kolik komentátorů použilo ironii či nadsázku. Tomáš Klvaňa napsal v Reflexu, že „příslušnice politicky korektní policie (oddělení feministické agendy) v Akademii věd vtrhly na výstavu aktů s obušky, psy a vodními děly“. Nikolaj Savický na Neviditelném psu zase ironicky psal, že by se měly zahalit i ženské postavy na Hynaisově malbě Paridův soud, která visí v jedné ze zasedacích místností Akademie věd. Nic takového se ale nestalo a ani to nikdo nechtěl.

Proč to podle vás dělají?

Podle mě to ukazuje jednu strašně důležitou věc: že kdyby jen popsali požadavky a důvody, kterou Genderovou expertní komoru vedly k upozornění na nevhodnost vystavovat ženské akty v knihovně AV, tak by se neměli nad čím rozhořčovat. Feministky ve skutečnosti nejsou zdaleka tak hrozné, jako jsou v hlavách těchto mužů, oni si je tedy musí přibarvit. Vytvoří strašáka nebo karikaturu a pak se do nich strefují.

Britská společnost je v mnoha ohledech napřed, je v této kauze něco, co by bylo v Británii neakceptovatelné?

Kromě právě zmíněné úrovně veřejné diskuze je v Česku i velice nízké povědomí o tom, jak zobrazení a symboly nebo i jazyk ovlivňují naše vnímání světa. Když nám televize bude každý večer předkládat záběry, na kterých se mladí a silní muži-uprchlíci snaží přelézt plot, tak to v nás bude vytvářet jiné představy, než když nám ukážou, jak matky či otcové s několika dětmi v objetí pochodují desítky kilometrů ke sběrnému táboru. Když nás noviny v každé trestní kauze, kde je pachatel z romské komunity, na to upozorní, ale nikdy neřeknou, že ta defraudace milionů či to vytlačení z vozovky či ta vražda partnerky byly rukou bílého Čecha, tak v nás podporuje či vytváří určité představy a stereotypy o Romech. Podobné je to se zobrazeními žen. Když jediné ženy, které člověk vidí na billboardech, v televizi a nyní i ve vědecké a vzdělávací instituci, jsou ženy pod třicet, na hranici podvýživy a oděny pro potěchu mužského oka, tak to v nás nepodporuje představu, že ženy je třeba soudit primárně podle jejich lidských kvalit.

Co to tedy vypovídá o genderu či genderových vztazích u nás?

Že velká část komentátorů není k těmto otázkám dost citlivá. Nejen že nechápou, jak nahé modelky působí na vnímání žen ve společnosti, ale nemyslí si ani, že by to chápat měli. Přitom otevřená liberální společnost západního stylu je založena právě na tom, že si mám uvědomit svoji výhodu. Vidět, že celý systém je vystavěn tak, aby vyhovoval mně, a přitom může jiným škodit.

My máme vlastně tu obrovskou nevýhodu, že jsme – z různých historických důvodů – velice stejnorodá společnost. Nemáme zkušenost s diverzitou a jinakostí. A když se s ní setkáme, tak se s ní vypořádáváme pomocí stereotypů – třeba u Romů nebo feministek. Nebo se snažíme zuby nehty zabránit, aby se tu vůbec objevila – třeba uprchlíci. Anebo si přejeme, aby se schovala a „neobtěžovala“ nás – viz Gay Pride. To, že nám nevadí Vietnamci, pokud pracují ve svých obchodech, nebo gayové, kteří se schovávají ve svých domovech, není respekt k jiným. To je stěžítolerance.

* Ale ještě k té kontroverzní výstavě – představme si, že by podobná díla byla instalována na Oxfordské univerzitě, jak by univerzita reagovala v případě kritiky?

Na Oxfordské univerzitě by se s největší pravděpodobností nic takového nestalo. Vlastně by tu nikoho nenapadlo udělat něco tak nudného a neoriginálního – pro

propagaci vědy a technologií se přece dá vymyslet spousta zajímavějších akcí. Zadrhé, kdyby se náhodou takový přešlap stal, tak by se k tomu univerzita postavila čelem, výstavu by stáhla a vysvětlila proč. To všechno proto, že by akceptovala argumenty skupiny, citlivé na některé věci, které někomu jinému nedošly. A zatřetí, kdyby se o této věci doslechla veřejnost, tak by to pro ni bylo jako šplouchnutí kamínku do vody, veřejná instituce udělala chybu, někdo ji na to upozornil, ona se chytla za nos a konec debaty.

* Rozdíl je zřejmě i v tom, jak je veřejnost zvyklá vídat obrazy nahých či polonahých ženských těl. U nás je to velmi časté – zejména vinou absurdních reklam na cokoli.

Co se v Česku špatně chápe, je, že se nikdo neohrazuje proti nahotě samotné, nikdo si nemyslí, že ženské tělo je ošklivé nebo že by se mělo zahalovat. Jde o to, že reklamy ve veřejném prostoru spoluvytvářejí určité chápání žen. V reklamách jsou často průpovídky a slogany, které naznačují, že si člověk nekupuje tiskárnu nebo pneumatiky, ale že si kupuje vlastně tu ženu nebo tou koupí získá sex s ní. Jedná se tak o hodně hrubou objektivizaci ženského těla, která ať chceme nebo nechceme, má dopad na to, jak vnímáme ženy v české společnosti. Dospělé ženy jsou schopné se s tím vypořádat, ale když je taková reklama součástí veřejného prostoru, pak se musíme ptát, jaké představy o rolích a postavení žen a mužů a genderovém řádu získávají děti, dívky a chlapci.

* Vaše názory jsou otevřeně emancipační. Co pro vás konkrétně znamená být feministkou?

Všímat si genderových nespravedlností, které se ve společnosti dějí. A současně proti tomu něco dělat. Tedy všímat si a nebýt lhostejná jsou dva základní elementy feminismu. Ale co si potom člověk konkrétně myslí třeba o kvótách nebo o tom, do jaké míry podporovat mateřství v sociální politice, tam už se samozřejmě názory mohou lišit. Chtěla bych zdůraznit, že lidé mohou být feministy a feministkami a navzájem spolu nesouhlasit. Feminismů je mnoho.

* Existuje něco jako feministické právo?

Myslím si, že ne. Nebo spíš, že nikomu nejde o to, nastolit nějaké „feministické právo“. Feministkám-právníčkám a feministům-právníkům jde hlavně o to, odstranit stopy patriarchy z práva. Lidé si o feminismu často myslí, že jde o snahu nahradit jednu nadvládu jinou. To je nedorozumění. Jde o to, aby se odstranily, vyrovnaly a v některých případech možná i kompenzovaly různé nerovnosti či nespravedlnosti. Zajistit, aby si lidé mohli svobodně žít, aniž by je právo omezovalo nebo je tlačilo do genderových rolí.

* A myslíte si, že se česká společnost posunuje směrem k západním zemím?

Ano. Jde o dvě roviny. Posunování elit a posunování celé společnosti. Což vlastně souvisí s tím, proč žiju v zahraničí – jsem tu tak trochu v genderové emigraci. Dlouhou dobu jsem mezi elitami u nás nenacházela pochopení, otevřenost a ochotu naslouchat, o podpoře nemluvě. A to se, mám pocit, změnilo. České elity se posunuly, jsou otevřenější a vzdělanější. Vidím to třeba na dnešních studentech a studentkách právnické fakulty, už jsou někde jinde, než byli před pěti nebo deseti lety v otázkách, jako jsou genderová rovnost nebo sociální spravedlnost. Zároveň si bohužel myslím, že změna elit se neprojevuje změnou celé české veřejnosti. Chápu, že je to dlouhodobý proces, ale rozhodně stojí za zmínku úroveň debaty a její hrubost – zejména u některých politiků. Když veřejní činitelé či mediální komentátoři nejdou příkladem, tak je to těžké. Mimochodem, uvědomuji si, že slovo „elita“ je v českém prostředí skoro nadávka. To je škoda. Každá společnost potřebuje elity. Nemyslím tím lidi privilegované a narozené do nějaké vyšší třídy nebo bohaté, ale lidi vzdělané, slušné, noblesní, kterým osudy společnosti a země nejsou jedno.

* Umíte si představit, že by v České republice byla další hlavou státu prezidentka?

Neumím. Bohužel. Žena by musela být o tolik lepší než mužský kandidát, aby byla brána vážně, že je to skoro nemožné. Myslím si, že by se proti jakékoli kandidátce vyrojilo velké množství nejrůznějších ataků a negativ a předsudků o jejích schopnostech a neschopnostech, které by v podstatě nešly ustát. Mrzí mě to, ale myslím si, že česká společnost do tohoto bodu ještě nedorazila.

Barbara Havelková Ý 1980 v Praze u absolventka Právnické fakulty UK v Praze a Europa-Institutu Sárské university, v současné době je postgraduální studentkou Právnické

fakulty Oxfordské univerzity, kde též vyučuje evropské právo u byla mimo jiné stipendistkou Fulbrightova programu na Harvardu a pracovala jako stážistka pro právní službu Evropské komise u zabývá se především antidiskriminačním právem, právy žen a genderovou rovností v evropském a českém právu u je spolueditorkou a spoluautorkou monografie *Co s prostitucí? Veřejné politiky a práva osob v prostituci*, která nedávno vyšla v nakladatelství SLON

Příloha 18

PROČ SE ČEŠKY STYDÍ BÝT FEMINISTKY?

26.1.2016 *Moje psychologie* str. 32 mix
FORMÁNKOVÁ, LENKA

Socioložka Lenka Formánková se zamýšlí nad tím, proč ženy, které se hlásí k feminismu, bývají u nás obvykle označeny za fanatičky a neatraktivní zoufalkyně.

Feminismus nemá v České republice dobré jméno. Eufemisticky řečeno. Míra odporu české společnosti vůči feminismu se opět ukázala nedávno v souvislosti s kauzou zrušené výstavy fotografií v Knihovně Akademie věd. Stručně řečeno výstava, která měla být součástí akce Týden vědy a techniky, sestávala z velmi odhalených aktů žen vyfocených v prostorách uvedené knihovny. Po upozornění na tematickou nevhodnost výstavy jak ze strany organizací hájících práva žen, tak vědkyň zabývajících se postavením žen ve vědě, byla výstava zrušena. Následná mediální diskuse nebo spíše přestřelka přinesla jasnou odpověď na otázku, proč se Češky stydí za feminismus.

Odbornice, které upozornily na to, že výstava je sexistická, tedy zobrazující ženy jako objekty sexuální touhy, byly v médiích označeny za neatraktivní fanatičky a pseudovědkyně. Jinými slovy, zpochybňovala se jejich úspěšnost v osobním i profesním životě. Aby toho nebylo málo, profesor Možný nedávno označil feminismus za původce nenávisti islámských fundamentalistů k západní společnosti. Pak se nelze divit, že se k feminismu v Čechách žádná „rozumná“ žena nehlásí. Naopak ženy, které chtějí být vnímány jako profesně úspěšné (a atraktivní, duševně zdravé a bez zásluh na založení Islámského státu), jasně demonstrují svoji rezistenci vůči hodnotám feminismu, jakými jsou třeba rovný přístup žen a mužů k rozhodovacím pozicím nebo stejná odměna za stejnou práci.

Modelovým příkladem takové zdravě rozumné české ženy je ministryně pro místní rozvoj Karla Šlechtová. Ta, přestože je sama na vysokém rozhodovacím postu, odmítá opatření podporující rovné zastoupení žen na kandidátkách a na svém facebookovém profilu se ptá: „Zavedeme někde kvóty na eliminaci působení mužů?“ Karla Šlechtová tak odhaluje další důvod, proč se Češky nechtějí hlásit k feminismu – představu, že postavit se za práva žen automaticky znamená útok na práva mužů. To je ovšem představa mylná, stejně jako například boj za práva gayů a leseb nevede k utlačování heterosexuálních žen a mužů.

Otázky, zda je feminismus stále aktuální, se objevují nejen v České republice, ale i v kontextu západní Evropy a Ameriky. Mluví se o tzv. backlash neboli odporu k feminizmu. Debaty se točí nejen okolo otázky, zda je feminismus stále aktuální, avšak směřují i k tomu, do jaké míry feministické myšlenky ženám škodí, neboť přispívají ke ztrátě ženské identity a narušení vztahů s muži. Lady Gaga, mimochodem velmi populární v lesbickém hnutí, kořeny odporu k feminizmu vyjadřuje jasně, když pro LA Times říká: „Nejsem feministka. Já uctívám muže, miluju muže, oslavuji americkou maskulinní kulturu – pivo, bary, nabouchaný auta.“ Zpráva je jasná, pokud milujete muže, nemůžete podporovat, obdivovat a milovat ženy – tedy samy sebe.

Současný odmítavý postoj vůči feminizmu dobře shrnula herečka Emma Watson v projevu, kterým zahajovala kampaň za ženská práva HeForShe ve funkci ambasadorky dobré vůle pro OSN: „Boj za ženská práva se stal synonymem pro nenávisť k mužům. Feminismus je natolik nepopulární slovo, že se s ním ženy odmítají identifikovat.“

Některé hlasy se nestaví proti feminizmu přímo, ale oklikou tím, že zpochybňují systémové znevýhodnění žen, proti kterému se feminismus staví. Jedna z nejmocnějších žen světa, provozní ředitelka Facebooku Sheryl Sandberg, ve své knize Lean In (Opřete se do toho) tvrdí, že nerovné postavení žen není výsledkem diskriminace, ale nedostatku jejich osobního odhodlání. Pokud tedy ženy chtějí, mohou se „do toho opřít“ a dosáhnou jakéhokoli snu.

Je to ale skutečně tak? Změnilo se postavení žen v minulém století tak, že mají stejné role jako muži? A mají skutečně všechny ženy možnost volby? Bohužel ne. Ženy sice mohou volit, nicméně na politice samotné se i dnes podílejí výrazně méně než muži. V parlamentech evropských států netvoří ženy ani třetinu. V České republice je to ještě méně. Počet žen v současné vládě je nyní tři ze sedmnácti.

Podobně nerovné je postavení žen ve vedení firem. Jen jednu pětinu managementu největších evropských společností tvoří ženy. V České republice je to ještě méně, ve vedení 100 největších tuzemských firem působí jen sedm procent žen. Právě ekonomická nezávislost žen, tedy jejich volný přístup na trh práce, byl cílem druhé vlny feminizmu. Ani tohoto cíle nebylo zcela dosaženo. Přestože dvoupříjmová domácnost představuje normu i ekonomickou nutnost, zůstává většina péče o domácnost a děti na bedrech žen. Žádná velká změna v nastavení rolí mužů a žen se tedy neudála. Nakonec představa, že muži jsou živiteli rodin, se odráží na platech žen. V České republice berou v průměru o pětinu méně než muži. Nerovnosti v platech a ekonomické znevýhodnění žen si

ale vybírá svoji daň na jejich zdraví. Podle nedávného výzkumu Kolumbijské univerzity ženy, které pobírají nižší platy než jejich mužští kolegové se stejnou zkušeností, mají častěji sklony trpět depresemi a čtyřikrát více trpí úzkostí. Lze tedy nadneseně říci, že feminismus prospívá duševnímu zdraví. Nelze na něj nahlížet jako na projev nenávisti vůči mužům, ale naopak jako vyjádření respektu žen k sobě samým. Proto je odpověď na otázku, proč je feminismus v 21. století stále relevantní, jednoduchá – protože ženská práva jsou lidská práva. Odmítáním feminismu odmítáme humanistický předpoklad, že všichni, bez rozdílu pohlaví, mají stejná práva na důstojné a rovné životní podmínky.

Příloha 19

Women: Scenes in the library

Portréty krásných žen v knihovně na fotografiích zhotovených technikou mokrého kolodiového procesu jsou vystaveny v původním trezoru Spořitelny české, který je dnes součástí studovny Knihovny Akademie věd.

Výstava kombinuje originální fotografie s využitím autentických postupů a chemikálií tak, jak byly používány v druhé polovině 19. století, v kontrastu s digitalizovanými reprodukcemi.

Mokrý kolodiový proces

Kolodiový proces (archerotypie nebo mokrý proces) je historický fotografický proces Angličana Fredericka Scotta Archera, představený roku 1851. Jedná se o přímý pozitivní proces na plechových deskách, který je pořízen velkoformátovou kamerou, schopnou fotografovat na desky 25 × 25 cm.

O technice mokrého kolodiového procesu pojednávala přednáška Karla Richtra **Peklo ve fotografii – historické fotografické techniky, mokrý kolodiový proces**, kterou mohli vyslechnout návštěvníci akce Knihovna snů 31. 10. 2015 od 13 hod. Záznam přednášky bude zveřejněn na www.knihovna-snu.cz

Výstava bude 16. 11. 2015 znovu otevřena v Galerii Lazarská (Lazarská 7, Praha 1) pod názvem „Women: Scenes in the Library – Zakázaná výstava“.

Vyjádření Knihovny AV ČR, v. v. i.

Cílem výstavy doprovobené přednáškou bylo představení jedné z nejstarších fotografických technik – mokrého kolodiového procesu. Jednou z jeho variant je zhotovování přímých pozitivních obrazů na plechové či skleněné desky. Autor Karel Richtr společně s kurátorkou výstavy zvolili pro výstavu téma „ženy v knihovně“. Z vědecko-popularizačního hlediska byla zajímavá přednáška o způsobu, kterým jsou fotografie zhotovovány.

Účelem výstavy „Women: Scenes in the library“ nebylo vyvolání diskuze, mělo jít především o umělecky pojatou prezentaci založenou na staré technice bez jakýchkoli dalších úmyslů. Bohužel došlo k určitému nedorozumění a také ke vtažení vedení Akademie věd do této diskuze. Vedení Akademie věd nemá s výstavou nic společného, ta je v plně v gesci Knihovny AV ČR. Vzhledem ke směru, který nabraly některé reakce na tuto výstavu, rozhodl ředitel knihovny o jejím předčasném ukončení v současných prostorách a dohodl se s jejím autorem a kurátorkou o přesunu na jiné místo.

Po rozhodnutí o ukončení výstavy v budově na Národní třídě se Knihovna AV ČR snažila najít alternativní umístění. Autor se rozhodl jít vlastní cestou a oznámil otevření výstavy v Galerii Lazarská (Lazarská 7, Praha 1) pod názvem „Women: Scenes in the Library – Zakázaná výstava“.



Příloha 20

SEN O NEROVNÉ ROVNOSTI

5.11.2015 Hospodářské noviny str. 20 Sex and the business Julie Hrstkové

Pouze pár dnů vydržela nenápadná výstava aktů v hlavní budově české Akademie věd. Sérii snímků, na nichž jsou i napůl odhalené ženy, fotograf Karel Richtr pořídil historickou technikou takzvaného mokrého kolodiového procesu – a protože Akademie věd právě slaví Týden vědy a techniky, rozhodla se fotografie vystavit.

Jenže ve finále nešlo o techniku, ale o obsah. Přestože byly snímky vystavené uvnitř bývalého trezoru Spořitelny české, kde má nyní akademie studovnu a kam jindy zavítá málokdo, fotografie vzbudily vzrušenou diskusi na téma genderové rovnosti. Začalo se hovořit o tom, že odhalené zadnice na snímcích ženy uráží. A v reakci na tyto výtky nakonec akademie včera rozhodla, že výstavu odstraní.

Je to dobrá příležitost připomenout si, kam se diskuse o genderové rovnosti dostala. Ženy jsou teď na výsluní, alespoň co se týká veřejného prostoru. Jsou podrobovány mnoha studiím a dostávají spoustu cen, které dokazují, že ženy jsou opatrnější investorky, empatictější právničky, lepší prodejkyňe, skvělé podnikatelky a vůbec cokoliv, co má ve skutečnosti říct, že jsou stejně dobré jako muži.

Ke každé takové studii ale existuje i protipól, protistudie, která říká něco podobného o mužích – že jsou v naprosto stejných profesích lepší, protože jsou víc ctížádostiví, namotivovaní a tak dále. Prostě že i muži jsou dobří – aspoň stejně jako ženy. Protože muži se postupně cítí být ohroženým druhem, i oni potřebují studie na uklidnění a na rovnost.

Vzato dohromady všechny studie vlastně říkají, že se najdou dobré i špatné ženy, stejně jako dobří a špatní muži. Jenže protože se tyto dva „druhy“ zkoumají odděleně, vždy se dá zkoumat dál. Navíc protože jde o docela módní disciplínu, vždy se na tento výzkum najdou peníze, což z hlediska neutrálního pohledu zkoumajícího vědce rozhodně není úplně zanedbatelné.

Trochu to připomíná výzkum leváků, který se zaměřoval na to, jaký je rozdíl mezi leváky a praváky, aby se pak po řadě let a mnoha tisících stranách vědeckých publikací zjistilo, že rozdíl v tom je, ale že to je nakonec vlastně úplně jedno.

Subjekt, objekt, peníze

Rovnost a sen o rovnosti je něco úplně jiného. Ženy sní o naprosté rovnosti ve všem, což ovšem nezahrnuje třeba rovnost ve schopnosti vyměňovat pneumatiky.

Trvání na rovnosti jim také nebrání udělat z knihy o naprostém podrobení se absolutní hit, případně se dostat do úzkého kontaktu s guruem Járrou, který ženy – za jejich vlastní peníze – odháčkuje, místo aby vyfasoval jednu do zubů. Stejně jako lze jen těžko uvěřit boji za rovnost, když Jaroslava Jermanová – jinak místopředsedkyně ANO – tvrdí, že za strmým pádem Radmily Kleslové nestojí její snaha ovládat všechny a všechno a inkasovat na všech stranách, nýbrž to, že novináři nemohli přenést přes srdce ženu na vysokém postu.

Rovnost také není pořádání všech možných soutěží na téma skvělá žena a „plácání po ramenou“, což je příspěvek k rovnému zacházení žen převážně ze strany mužů. Nebo nemožnost učinit prezentaci, kulatý stůl, konferenci bez účasti ženy, protože se to nehodí. Rovnost je třeba zaplatit, což už je zjevný problém.

Tak nějak se počítá s tím, že hůř placenou ženu někdo živí a důchodkyni s penzí, jež nestačí ani na normální bydlení, nakonec někdo zajistí. I kdyby to měl být stát – je to zjevně lepší než snažit se o skutečnou rovnost.

Kdo by měl řídit?

V boji za gender tak nakonec platí jakýkoliv argument. Antropologové se třeba vracejí k rovnostářským společnostem lovců a sběračů a srovnávají je se společenstvím šimpanzů, kteří žijí v tlupách s dominantním samcem, jenž všechny ostatní pokouše dřív, než si mohou navzájem předat technologie. Tedy pokud náhodou nějaké vymyslí.

Tím pádem je naprosto všem jasné, že dominantní samec je špatně. Namísto aby bylo jasné, že je špatně, když společnost vede šimpanz jakéhokoliv pohlaví, což se úplně lehce může stát i lidem. Protože podstata zla a dobra je nezávislá na genderu. Stejně jako schopnost nechat se čímkoliv ohlupovat.

Rovnost není pořádání všech možných soutěží na téma skvělá žena a „plácání po ramenou“.

O autorovi| julie.hrstkova@economia.cz

Foto autor| Foto: HN – Julie Hrstková

Příloha 21

Prohlášení k předčasnému ukončení výstavy v Knihovně Akademie věd ČR

06.11.2015 13:16

Informuji média a veřejnost, že jsem byl po nátlaku několika pseudovědkyň-feministek z Genderové expertní komory ČR a Kongresu žen donucen předčasně ukončit svou výstavu uměleckých fotografií s názvem Women: Scenes in the library v prostorách Knihovny Akademie věd ČR. Místo dvou měsíců byla otevřena jen čtyři dny.

Jakkoliv jsou na fotografiích zobrazeny ženy, cílem výstavy bylo především prezentovat fotografickou techniku mokrého kolodiového procesu, tedy ukázat řemeslné kvality techniky z 19. století. Právě k této dnes již unikátní technice fotografování jsem pak také připravil pro Knihovnu AV příslušnou odbornou přednášku.

Po neuvěřitelně silném nátlaku feministek o nevhodnosti prezentace takových fotografií vyvinutém na ředitele Knihovny a další pracovníky Akademie věd mi bylo sděleno, že výstavu, která měla původně končit až 23. prosince, raději předčasně uzavřou. Mé fotografie se tak do slova a do písmene přes noc dostaly do trezoru. Tam nyní čekají, že si je po víkendu odnesu. Nevyčítám nic vedení Knihovny ani AV, ale trochu trpím pocitem, že pár pseudovědkyň má u nás o fous větší vliv, než si zasluhuje.

Rád bych přenesl téma moci těchto dam do veřejného prostoru. Není přece kuriózní, že zatímco ony jsou živы z peněz daňových poplatníků a štědrých státních grantů, já si na svůj finančně náročný koníček, který také považuji za vědu, musím tvrdě vydělávat?

Zároveň upozorňuji, že všech dvanáct originálů a třináct printů jsem vytvořil na základě podnětu pracovníků Knihovny, za jejich asistence a přímo v prostorách této budovy.

Žádám proto veřejnost, aby zákaz vystavení mých fotografií posoudila sama. Fotky do doby,

než najdu alternativní výstavní prostory - což každý znalý člověk ví, že nenajdu ze dne na den
- vystavím k náhledu na svých webových stránkách a na Facebooku. Zde také budu ochoten
vyslyšet názory veřejnosti.

Karel Richtř

8. listopadu 2015

„Sháním gay fotografa.“ Konvička vyráží do boje proti feministkám

[Echo24](#), vb

PROTI ISLÁMU I FEMINISTKÁM

Témata: [Martin Konvička](#), [výstava](#), [feminismus](#)

Martin Konvička je známý především jako bojovník proti islámu. Teď ale vyráží do boje proti feministkám, na jejichž nátlak byla tento týden zrušena výstava ženských aktů fotografa Karla Richtra. Lídr iniciativy Islám v České republice nechceme pro své tažení zvolit originální způsob – v Českých Budějovicích uspořádá výstavu mužských aktů.

„Ještě nemám všechno promyšlené, ale v budějovické Akademii věd máme takový malý prostor, kde bych rád v dohledné době vystavil fotografie mužských aktů,“ sdělil Konvička, který působí jako docent na Jihočeské univerzitě, na dotaz serveru ECHO24.cz. Dodal, že uspořádáním výstavy reaguje na „sprosté“ zrušení výstavy ženských aktů Karla Richtra, které „si vymohly jakési feministky z Genderové expertní komory ČR a Kongresu žen“.

V sobotu odpoledne na svém facebookovém profilu zároveň zveřejnil výzvu, kde žádá své internetové přátele a příznivce, aby mu pomohli s výběrem vhodného fotografa. „Přátelé, neznáte nějakého uměleckého fotografa, klidně i začínajícího, který by byl gay, nebo lesbička, a fotil akty, ideálně mužské,“ uvedl Konvička. Dodal, že v „nejhorším případě“ by fotografem mohl být i heterosexuál, který by ale musel být ochotný fotit mužské akty.

Co se týče časového plánu, Konvička si chce nechat rezervu. „V polovině listopadu plánujeme sérii akcí. Každý, kdo někdy podobné setkání občanů organizoval, ví, jak je to obtížné. Pak přijde advent a Vánoce, takže nevím, kdy se to stihne. Osobně bych si to přál co nejdřív – kdyby záleželo jen na mně, výstavu zorganizuji klidně zítra,“ řekl Konvička.

Konvičkova „pomsta feministkám“ je o to zajímavější, že výstavu mužských aktů chce zorganizovat v budějovických prostorách Akademie věd. V Praze totiž Akademie věd, v jejíchž prostorách se Richtrova výstava ženských aktů konala, ustoupila nátlaku Genderové expertní komory ČR a Kongresu žen a výstavu ve svých prostorách zrušila.

Co se týče rozsahu výstavy, Konvička zůstal ve vyjádřeních zdrženlivý. Lídr iniciativy Islám v České republice nechceme na Facebooku uvedl jen to, že půjde o „malou výstavu“. Osobně prý odhaduje počet vystavených kusů „tak do 8 panelů“.

Příloha 23

Boj v knihovně Akademie věd 9.11.2015 Lidové noviny str. 09 Kultura JIRÍ PEŇÁS

OKRAJE

Naší společností cloumá spor o zadnice v knihovně ČSAV. Bylo odhaleno, že v této budově visí na stěně fotografie, na nichž se polonahé ženy procházejí mezi regály, listují knihami nebo si je dávají na hlavu. Z toho povstal skandál, jehož výsledkem je stažení fotografií a debata o svobodě, feminizmu, duchu doby a tak. Nechci to bagatelizovat. Věc je důležitá a ukazuje, že dějinné procesy se mohou odehrát i u nás. Učenec, jedno jakého pohlaví, zahloubaný do obtížné látky, pozvedne unavené oči od knihy a pohledne na stěnu, kde spatří křivky zadnice. Nebo smyslnou ženu ve spodním prádle. Co se stane v takovou chvíli s myslí učencovou? Jsou dvě možnosti. První: řekne si, no má ta slečna hezký zadek a ten posed je dráždivý, možná až lascivní, ale pěkná je, to se musí nechat... Ale stejně, jsou to kýče jak do baru, kdo to sem asi pověsil? Asi známý vedoucího knihovny. Aoči vědcovy znovu sklouznou do knihy, kde čte něco vzrušujícího o enzymech. Je tu i druhá možnost: bádající (všimněte si korektně neutra) bude pobouřen. Bude genderově zhnusen, že místo toho, aby fotografie řešily „palčivé problémy“, je tu s ženou naloženo jako se sexuálním objektem, což ji degraduje na submisivní terč falické nadvládymužského šovinizmu. A místo dalšího čtení půjde napsat stížnost.

O autorovi | JIRÍ PEŇÁS, redaktor LN

Příloha 24

Elixír mládí 1955

9.11.2015 Lidové noviny str. 20 Poslední strana

ONDŘEJ NEFF

POSLEDNÍ SLOVO

Genderová expertní komora spolu s Kongresem žen velmi správně zasáhly ve věci výstavy fotografa Karla Richtera vKnihovně Akademie věd České republiky. Na fotografiích jsou zobrazeny ženy i spoře oblečené. Fotograf je tímto dehonestoval a dobře se stalo, že obrazy byly z knihovny odstraněny. Ač muž, dovolím si ale přidat ještě jeden postřeh. Čelní stěnu zmíněné knihovny, po obou stranách vchodu, hyzdí dvě sochy. Jsou na nich zobrazeny ženy v totálně dehonestujícím postavení. Ne dosti na tom, že jsou oblečené tak, že na ně oko nejednoho machistického mlsouna pohlédne s vilným leskem kolem zřítelnice. Ony nesou na hlavě překlad zmíněného vchodu. Jsou to otrokyně donucené snášet tíhu celé stavby. Knihovna je veřejně přístupná a každý může na tyto ženy pohlédnout. Odnáší si jednoznačně sexistický imprint neboli vtisk: žena je zde proto, aby nesla na bedrech, eventuálně na hlavě, tíhu světa, a ještě sloužila svými vнадami k ukájení sexuální zlovůle.

Čímž se dostáváme k mému konstruktivnímu návrhu. Je třeba si vzít příklad ze soudruhů z Islámského státu. Není třeba mnoho k odstranění této sexistické zvrhlosti. Stačily by i malé ruličky trhaviny a nechutnost by byla odstraněna. Knihovna Akademie věd má sloužit k osvětě. Nemá poskytovat jenom konkrétní vědomosti, měla by vést své návštěvníky ke zdravým životním postojům. Dvě zotročené karyatidy slouží k pravému opaku.

Konec úvodu a dostanu se k elixíru mládí. Jelikož vím, že třicet procent populace není schopno pochopit ironii, prohlašuji tímto verbis expressis, že si především nemyslím, že odstranění grafických děl Karla Richtera je správná věc, a naopak se domnívám, že je to dílem akt ideologicky fanatického hovadismu, dílem zbabělosti vedení řečené knihovny, které nedokázalo čelit nátlaku déle než čtyři dny. Dále prohlašuji, že jsem mínil návrh na odstřelení karyatid pro dosažení komického efektu, a konečně do třetice prohlašuji, že návaznost činnosti zmíněných aktivistek a Islámského státu беру velmi vážně – jde o ideologicky podložený útok na umění, na kulturu. Připouštím, že Islámský stát neznám dosud z přímé zkušenosti, jakkoli nevylučuji, že k tomu dojde. Snahy tu jsou. Ale jako jinoch jsem zažil padesátá léta. Škola tehdy byla zaměřena spíše k osvojení vědomostí než na svobodný

rozvoj ducha, takže jsem si už v osmi četl tlusté romány (naučili mě číst i psát) a vnímal i dobové politické souvislosti. Cítím se jako znovuzrozený, jako mladíček s pletí broskvově ochmýřenou, když čtu v prohlášení Genderové expertní komory a Kongresu žen například takovou perlu:

Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky ani nenaznačuje nový úhel pohledu.

Tyhle věty mohly vyjít v Rudém právu v roce 1955 a skvěle by zapadly do ducha doby. Příbuznost je zcela zjevná. Lze se tomu smát, ale zároveň z toho jde hrůza. Jako v roce 1955.

Příloha 25

Chytré horákyně zatrhly nahotu. Samy proti sobě

10.11.2015 Mladá fronta DNES str. 13 Názory

Procenta Mirky Spáčilové, redaktorky MF DNES

Vždycky znovu lehce překvapí, jestliže ještě ve 21. století někoho pohorší umělecky ztvárněné nahé ženské tělo. Ale že se pobouřených aktivistů zalekne vážená instituce, a dokonce jim ustoupí, to vyloženě zaskočí.

Zatím to nebyla Národní galerie, která by uklízela hambaté obrazy starých mistrů do sklepů, ale pražská Knihovna Akademie věd České republiky, která předčasně ukončila výstavu ženských portrétů a aktů. Snímky Karla Riehtra dokumentovaly historickou fotografickou metodu na Týdnu vědy a techniky, ovšem ani takový argument neobstál. Genderová expertní komora a Kongres žen prostě označily expozici za sexistickou, takže ji pořadatelé zavřeli a nyní hledají náhradní prostory.

Děkujeme za bláznivou afěrku, zase jsme o něco moudřejší. Hlavně my ženy, které jsme dosud netušily, že o naše blaho pečují hned dva tajemné spolky. Genderová expertní komora je „oficiální nezávislou platformou pro spolupráci s exekutivou, státní správou a samosprávou“ a Kongres žen „neziskovou organizací pořádající pravidelná setkání žen za účelem inspirace, informace o postavení žen a řešení genderových témat“, stojí na webu.

Jak může být organizace zároveň nezávislá a oficiální, těžko říci, ale odbojná děvčata mají zjevně páru. „Zobrazení spoře oděných žen v prostorách Knihovny Akademie věd České republiky nejenže nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň,“ uvedly dámy v protestu – načež knihovna zařadila zpátečku, čímž jako by jim dala za pravdu.

Chytré horákyně ovšem slaví vítězství velice dvousečné. A nejen proto, že v internetovém hlasování prohrály: na otázku, zda zveřejněné snímky považují za sexistické, totiž odpověděli čtenáři iDNES.cz v drtivé většině, že nikoli.

Především však ubližují samy sobě.

Zaprvé, výstava původně naplánovaná až do Vánoc sice skončila už po čtyřech dnech, ale i za tu dobu stihla potěšit – pardon, poděšit – řadu návštěvníků. Což v důsledku zavání diskriminací: jedni kontroverzní kousky vidět mohli, a druzí nesmějí?

Zadruhé, spoře oděné ženy vadí na půdě akademické, ale jinde se mohou s prominutím povalovat, aniž by kdo hnul brvou. Takový způsob elitářského pokrytectví asi novodobým amazonkám na popularitě také nepřidá.

Zatřetí, výklad, že dráždivé krajkové podvazky zpochybňují odborný přínos vědkyň, až sebevraždě posiluje vžitou falešnou představu, že každá žena s vědeckou erudicí je šedou myškou v šedém plášti a se šedivým drdůlkem, která nepoužívá rtěnku, štítí se mužů a sex ji zajímá výhradně jako způsob přírodní reprodukce při laboratorních pokusech s morčaty. Samozřejmě že to není pravda, ostatně i Marie Curie-Sklodovská měla vedle dvou Nobelových cen také dvě dcery, které rozhodně nepovila ze zkumavky.

Začtvrté, již sám úřední slovník genderové kritiky probouzí přání vidět změnu výstavu podobizen těch, kdo protestují proti kráse. Neboť sporné fotografie, soudě alespoň podle zveřejněných ukázek, docela prostě lahodily oku – a čistě estetická kategorie neuráží ani muže, ani ženy.

A konečně zapáté, jediným, kdo má výsostné právo protestovat, jsou ženy, které na fotografiích pózují. Zjevně to neudělaly ani si nenajaly advokátky, nesdílejí tedy pověru, že mozek a půvab se navzájem zásadně vylučují. Naopak by teď mohly podat jiný protest: proti tomu, že byly pokoutně svěšeny a přestěhovány, aby neurážely příslušnice vlastního pohlaví.

Příloha 26

Jak 'pár feministických pseudovědkyň' nechalo zavřít výstavu. Ideologicky fanatický hovadismus a zbabělost, píše publicista. Posuďte radši sami, zda dílo ženy uráží, máme fotky

10.11.2015

FOTOGALERIE Karel Richtr je fotograf, věnující se ve své volné tvorbě historickým fotografickým procesům, člen dokumentaristické skupiny LP5. V posledních deseti letech uspořádal řadu autorských výstav, je zastoupen ve stálé expozici Galerie Špejchar. Jeho poslední výstava, kterou vytvořil z podnětu Knihovny Akademie věd ČR, ale trvala pouhopouhé čtyři dny. Pak se stalo něco, co už je u nás málokdy k vidění, prý na nátlak vědecké feministické lobby byla expozice uzavřena. Ve svém komentáři to reflektuje publicista (a sám také výborný a zanícený fotograf) Ondřej Neff, který zrušení výstavy přirovnává k padesátým letům.

Zpočátku se knihovna výstavou pyšnila: „Výstava kombinuje originální fotografie s využitím autentických postupů a chemikálií tak, jak byly používány v druhé polovině 19. století, v kontrastu s digitalizovanými reprodukcemi,“ stálo na stránkách. (Tak zvaný mokrá kolodiový proces je historický fotografický proces Angličana Fredericka Scotta Archera, představený roku 1851. Jedná se o přímý pozitivní proces na plechových deskách, který je pořízen velkoformátovou kamerou, schopnou fotografovat na desky 25 × 25 cm – pozn. red.)

Proč jsme výstavu uzavřeli? Začalo se o ní mluvit

Vyjádření Knihovny AV ČR zní takto: „Cílem výstavy doprovobené přednáškou bylo představení jedné z nejstarších fotografických technik – mokrého kolodiového procesu. Jednou z jeho variant je zhotovování přímých pozitivních obrazů na plechové či skleněné desky. Autor Karel Richtr společně s kurátorkou výstavy zvolili pro výstavu téma „ženy v knihovně“. Z vědecko-popularizačního hlediska byla zajímavá přednáška o způsobu, kterým jsou fotografie zhotovovány.

Účelem výstavy „Women: Scenes in the library“ nebylo vyvolání diskuze, mělo jít především o umělecky pojatou prezentaci založenou na staré technice bez jakýchkoli dalších úmyslů. Bohužel došlo k určitému nedorozumění a také ke vtažení vedení Akademie věd do této diskuze. Vedení Akademie věd nemá s výstavou nic společného, ta je v plně v gesci Knihovny AV ČR. Vzhledem ke směru, který nabraly některé reakce na tuto výstavu, rozhodl ředitel knihovny o jejím předčasném ukončení v současných prostorách a dohodl se s jejím autorem a kurátorkou o přesunu na jiné místo.“

Moje fotografie jsou v trezoru. Doslova

Své prohlášení publikoval i sám fotograf Karel Richtr: „Informuji média a veřejnost, že jsem byl po nátlaku několika pseudovědkyň-feministek z Genderové expertní komory ČR a Kongresu žen donucen předčasně ukončit svou výstavu uměleckých fotografií s názvem Women: Scenes in the library v prostorách Knihovny Akademie věd ČR. Místo dvou měsíců byla otevřena jen čtyři dny.

Jakkoliv jsou na fotografiích zobrazeny ženy, cílem výstavy bylo především prezentovat fotografickou

techniku mokrého kolodiového procesu, tedy ukázat řemeslné kvality techniky z 19. století. Právě k této dnes již unikátní technice fotografování jsem pak také připravil pro Knihovnu AV příslušnou odbornou přednášku.

Po neuvěřitelně silném nátlaku feministek o nevhodnosti prezentace takových fotografií vyvinutém na ředitele Knihovny a další pracovníky Akademie věd mi bylo sděleno, že výstavu, která měla původně končit až 23. prosince, raději předčasně uzavřou. Mé fotografie se tak do slova a do písmene přes noc dostaly do trezoru. Tam nyní čekají, že si je po víkendu odnesu. Nevyčítám nic vedení Knihovny ani AV, ale trochu trpím pocitem, že pár pseudovědkyň má u nás o fous větší vliv, než si zaslouže.

Ony žijí z našich peněz...

Rád bych přenesl téma moci těchto dam do veřejného prostoru. Není přece kuriózní, že zatímco ony jsou živý z peněz daňových poplatníků a štědrých státních grantů, já si na svůj finančně náročný koníček, který také považuji za vědu, musím tvrdě vydělávat? Zároveň upozorňuji, že všech dvanáct originálů a třináct printů jsem vytvořil na základě podnětu pracovníků Knihovny, za jejich asistence a přímo v prostorách této budovy.

Žádám proto veřejnost, aby zákaz vystavení mých fotografií posoudila sama. Fotky do doby, než najdu alternativní výstavní prostory - což každý znalý člověk ví, že nenajdu ze dne na den - vystavím k nahladu na svých webových stránkách a na Facebooku. Zde také budu ochoten vyslyšet názory veřejnosti.“

Zrušení výstavy ženských aktů? Fanatický hovadismus a zbabělost

Na webu Lidovky.cz publikoval svůj názor i Ondřej Neff. A už z titulku je zřejmé, co si o tom myslí... „Domnívám se, že je to dílem ideologicky fanatického hovadismu, dílem zbabělosti vedení řečené knihovny, které nedokázalo čelit nátlaku déle než čtyři dny,“ píše Neff.

A dodává: „Jako jinoch jsem zažil padesátá léta. Škola tehdy byla zaměřena spíše k osvojení vědomostí než na svobodný rozvoj ducha, takže jsem si už v osmi četl tlusté romány (naučili mě číst i psát) a vnímal i dobové politické souvislosti. Cítím se jako znovuzrozený, jako mladíček s pleť broskvově ochmýřenou, když čtu v prohlášení Genderové expertní komory a Kongresu žen například takovou perlu: Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky ani nenaznačuje nový úhel pohledu. Tyhle věty mohly vyjít v Rudém právu v roce 1955 a skvěle by zapadly do ducha doby. Příbuznost je zcela zjevná. Lze se tomu smát, ale zároveň z toho jde hrůza. Jako v roce 1955.“

Válcuje vás život, úřady, politici? Pošlete nám svůj příběh na redakce@krajskelisty.cz.

Vložil: [Anička Vančová](#)

Zákaz výstavy aktů: české genderové aktivistky se chovají úplně stejně jako radikální islamisté

Hezká těla vadí jen těm, kdo je sami nemají.

publikováno 10.11.2015 - 10:50

[Ivan Brezina](#)

Stala se až **neskutečně skandální věc**. Akademie věd ČR předčasně ukončila výstavu ženských portrétů a aktů fotografa Karla Richtra, která probíhala v její knihovně na pražské Národní třídě. Došlo k tomu na nátlak Genderové expertní komory a Kongresu žen, které napsaly:

„Uspořádání této výstavy v rámci popularizačně-vědecké akce, kterou zaštiťuje Akademie věd ČR, je sexistické. Zobrazení spoře oděných žen v prostorách Knihovny AV ČR nejenže nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň.“

Po tomto prohlášení ředitel knihovny Martin Lhoták „vyměknul“ a nechal výstavu odstranit. A to je právě ten skandál.

Kdo prosadil zákaz výstavy?

Co je Genderové expertní komora ČR a Kongres žen? Jakkoli vzletně to zní, **jde o ideologickou nátlakovou skupinu, placenou Norskými fondy**. To je finanční zdroj ze země, kde došlo k tak bizarnímu překroucení tradičních evropských hodnot, že tam unášejí české děti. Vychovávají z nich bezpohlavní zrůdy – babochlapy a mužoženy. A ta převýchova se děje právě na základě tzv. genderu. Levičácké ideologie, která je jen jiným názvem pro feminismus.

Podle genderu (feminismu) není naše pohlaví (rod) dáno biologicky, ale kulturně. Jestli jste muž nebo žena tedy nesouvisí s tím, co máte mezi nohama a v hlavě (neboť mezi mužským a ženským mozkem existují stovky funkčních rozdílů). Prý to souvisí jen s tím, jak vás vychovali. Že je tahle ideologie čiré zlo jsme psali. A potvrzují to i podivné typy, které

mají v hlavě guláš a netuší, kdo vlastně jsou. Třeba Conchita Wurst, typický produkt genderové zmatenosti:

„Garantujeme vysokou expertní znalost v oblasti genderu,“ dočtete se na webu Agentury (www.gekcr.cz). „Expertky a experti komory pocházejí z různých vědních oblastí a sektorů společnosti, mají různé specializace. Jejich znalost v oboru genderových a feministických studií pokrývá oblasti, jakými jsou trh práce, kombinace práce a rodiny, genderové násilí a sexuální obtěžování, porodnictví, sexuální práva žen, obchodování s lidmi, LGBT, menšiny, přistěhovalectví a migrace, právo, školství a vzdělávání či věda, výzkum a inovace...“

Což je už z principu nesmysl – negarantují vůbec nic. Žádní expertky ani experti (všimněte si toho jejich dvojího rodu) to nemohou být už proto, že gender není žádná věda. V ideologii je používání termínu „expert“ nebo „expertka“ tedy prostě nesmysl. Nemůžete být odborník třeba v oblasti komunismu nebo nacismu, tedy pokud nejste jejich bezhodnotový historik. A stejně tak nemůžete být expert ve feminismu, respektive genderu, protože to zkrátka nejsou vědní obory.

Gender je prd do větru

Otázkou tedy je, **koho ta Agentura vlastně reprezentuje a jakou má společenskou váhu.** Podle mně nulovou – je to prostě prd do větru, opatřený rádobý vědeckým a honosným názvem. A ještě důležitější otázkou je, proč ředitel knihovny Akademie věd ČR před tak nevědeckou a nicotnou skupinou uhnul. Nepřipadá si jako zbabělec?

„Nechci to rozebírat – prostě jsem se nějak rozhodl,“ řekl Martin Lhoták www.g.cz. „Spousta lidí mne asi za zbabělce považuje, ale v dané situaci žádné vhodné řešení neexistovalo.“

Martin Lhoták, ředitel knihovny Akademie věd ČR
ikaros.cz

Zásadní omyl! Pan Lhoták měl naopak jasně ukázat, že na půdě Akademie věd ČR nemá žádná ideologie co dělat. **Nátlak genderových aktivistek měl ignorovat.** Byl by to býval jasný signál, že ve svobodné společnosti nemá do umění a vědy nikdo co mluvit. Po roce 1917 sovětští i českoslovenští komunisté rozvrátili a zničili nejen sociální vědy, ale i filozofii, ekonomii, biologii a další obory. Copak to nestačilo? Zrůdný marxismus teď vystřídal stejně zrůdný gender, feminismus, politická korektnost a další bizarní ideologie.

Komu a proč vadí akty?

Zbývá se už jen vypořádat s argumentem, že na půdě Akademie věd nemají akty co dělat. V Lidových novinách ho shrnula genderová socioložka Kateřina Cidlinská, která prý má „neodbytný dojem, že AV ČR chce letos vyměnit identitu veřejné výzkumné instituce za wellness centrum či hůře nevěstinec“.

Cidlinská píše: „Opravdu chce AV pod svou střechou představovat ženy ve spodním prádle? Co takový obraz žen na nejprestižnější vědecké instituci v zemi mladým generacím sděluje? A jak příjemné asi může být studentkám a vědkyním trávit čas v knihovně, která jim dává najevo, že ať si studují, jak dobře chtějí, stejně pro její osazenstvo budou především sexuálními objekty? Namísto seznámení s novými sebevědomými a kritickými myšlenkami, nám AV kňouravým hláskem říká: 'Pojďte se s námi vrátit do let, kdy ženy byly především krásné milenky vědců, nikoliv vědkyně'. Opravdu AV chce působit jako Park kultury a oddechu pro pány?“

Cidlinská tedy Akademii věd ČR kvůli výstavě aktů přirovnává k veřejnému domu, bordelu čili hampejzu. Což je demagogie prvního řádu, posuďte sami:

Jenže **pro psychicky zdravého a vnitřně „srovnaného“ muže má žena nikoli jeden, ale celou řadu rozměrů a rolí.** Může být spolužačkou, kamarádkou, učitelkou, umělkyní, uznávanou vědkyní... A kromě toho všeho může být TAKÉ předmětem lásky a erotické touhy, aniž by se to s těmi všemi ostatními rozměry a rolemi vylučovalo.

Pokud tedy uznávaná vědkyně nafotí akty, její odborný přínos to nijak nezpochybňuje. Je to prostě úplně jiná role. Ukázala, že je krásná, což vůbec neznamená, že by přestala být vzdělaná a chytrá. Stejně jako v případě, že uznávaný vědec zvítězí v nějakém sportovním klání. Prokázal tím své mužské kvality, ale přestal snad být vědcem?

Cidlinská má ale pocit, že ženské akty z žen dělají POUZE sexuální objekty. To je hloupé, bizarní a úchylné. A neříká to vůbec nic o realitě, ale říká to všechno o autorce výše zmíněného názoru. Takhle zní **názor ženy, která má zjevně nějaký mindrák ze svého nepřítažlivého těla nebo obsedantní problém s vlastním vzhledem.**

Cidlinská nejspíš zoufale touží, aby se taky líbila mužům, aby s ní taky někdo nafotil akty a aby je pak taky někdo vystavil v knihovně Akademie věd. A protože se jí tuhle ženskou roli nedaří naplnit, bojuje proti krásným ženám, kterým se to naplnit daří. Zbaběle se jen zaštiťuje vědou, se kterou ale coby aktivistka nemá nic společného.

Jako v Islámském státě

Není to nic nového pod sluncem. Psali jsme o tom, už před časem v článku ***Feminismus je spiknutí ošklivých žen***. Spíš nás ale zaujalo, jak velmi se tažení feministek proti fotkám krásných odhalených žen podobá radikálním islamistům. „**Zahalit, schovat, přikrýt, odstranit!**“ křičí obě skupiny úplně stejným hlasem.

Genderová expertní komora ČR a Kongres žen jsou tedy vlastně něco jako vedení Islámského státu. Nenávidí hezké ženy a chtějí skrývat jejich krásu. Uvědomují si genderové aktivistky, že jsou paradoxně velmi velmi sexistické?

Příloha 28

Frustr

11.11.2015 Lidové noviny str. 20 Poslední strana
TOMÁŠ BALDÝNSKÝ

POSLEDNÍ SLOVO

Minulý týden jsem tu nebyl, takže – když jsem zaslechl, že se tu odehrál bezprecedentní atak feministek na ústavně zaručenou svobodu muže, kamkoli se podívá, zavadit pohledem o odha- či poodhalené ženské tělo, vystavené k jeho potěše – pochopitelně jsem se vyděsil, zda byla i bez mého přispění mužská práva obhájena. A s velkým uspokojením musím říci, že ano.

Na prvním místě si pochvalu zaslouží kolega Ondřej Neff. To si ty báby feministické příště lépe rozmyslí říci, co jim vadí, když budou vědět, že je mezi muži autor schopný tak elegantně a jemně formulovat (jejich postup označuje za „fanatický hovadismus“, lépe by to ani Voltaire nenazval) a nacházet tak pronikavé analogie (jejich stížnost přirovnává k činům Islámského státu a bystře dokládá, že následné vymetení aktů z prostor knihovny Akademie věd je „ideologicky podložený útok na kulturu“ stejný, jaké se daly v 50. letech). Za obzvláště promyšlené považuji jeho autorské rozhodnutí nepoužít pro svá tvrzení žádný argument a místo toho nasadit hysterický tón, jímž nám pochopitelně chce připomenout, jaké to tehdy v těch 50. letech bylo. Vytkl bych mu pouze to, že nepoužil matku (v tomto případě spíše, haha, otce) všech argumentů, jímž lze zvítězit v jakémkoli sporu na toto téma: a to sice, že nositelky protinázoru jsou hnusný. Naštěstí tu bylo mnoho jiných, kdo tento prapor zvedli. „Jsme samozvané soudkyně frustrované z nedostatku dobrého šuku, budeme otravovat, obtěžovat, cenzurovat umělecká díla, buzerovat, kalit vodu, vysávat pozitivní energii z lidí, brát jim radost a krásu, šířit blbou náladu a strach, zášť a nenávisť všude, kdekoliv a kdykoliv nás napadne,“ trefně je charakterizuje například Zvedavec.org a Kateřina Cidlinská, hlavní autorka stížnosti a frustrovaná samozvaná soudkyně, se o svém zjevu dozvěděla z komentářů více, než kdyby se nechala nahatá vyfotit na bigboard a instalovat na Národní muzeum. Všichni přece víme, že když je holka hezká, tak se ráda ukáže a nemá s tím problém. A s těma ostatníma nemá cenu se bavit vůbec o ničem.

Co je však v tomto konkrétním společenském diskurzu na téma, zda si ženy smí dovolit protestovat proti výstavě průměrných aktů na půdě vědecké instituce, novinkou, je

argumentace tím, že v minulosti to bylo běžné. Ondřej Neff ve svém textu žertovně navrhuje trhavinou odstranit (nahé) karyatidy na fasádě Akademie věd, aby se jaksí všemměřilo stejnýmmetrem. Nikolaj Savický zas ještě žertovněji vyzývá Akademii, aby se zbavila Hynaisova plátna Paridův soud, které zdobí její reprezentační prostory a na kterém jsou tři grácie nahaté jak prst. Ano, je jasné, že co bylo normou před sto lety, se už nikdy nesmí začít zpochybňovat. Je to argument hodný dospělého člověka žijícího ve dvacátém prvním století.

Už se těším, až to s pány Neffem a Savickým hned na příštím trhu s otroky proberu.

Příloha 29

Jak to vidí psychiatr Cyril Höschl 11.11.2015 ČRo Dvojka str. 01 08:30 Jak to vidí

Zita SENKOVÁ, moderátorka

A jaký je váš názor na to, že předčasně skončila výstava ženských portrétů a aktů, která se konala v knihovně Akademie věd. Byla to součást festivalu Týden vědy a techniky. Fotograf Karel Richtr pořídil snímky historickou technikou, která se používala ve druhé polovině 19. století. Měl k tomu vlastně přednášku, nicméně proti výstavě vystoupili Genderová expertní komora České republiky a Kongres žen. Podle nich byla výstava sexistická.

Cyril HÖSCHL, ředitel Národního ústavu duševního zdraví

Je to nesmírně úsměvné. Já jsem od 90. let, kdy jsem se od amerických kolegů dozvídal o těch feministických stupiditách ve Spojených státech, doufal, že vzhledem k české povaze, a to zejména českých žen, sem tohle to nikdy nepřijde, leč stalo se. Stále ještě v mírné podobě, ještě pořád nemáme genderové úředníky na fakultách a nástěnky s pokynem "Cítíte-li se diskriminována, vyhledejte dveře číslo tolik a tolik ...", podobně při sexuálním harassmentu a ... a Češi to všechno berou napůl s humorem. Ne tak ovšem tenhle ten typ lidí. A mně se celá ta událost nesmírně líbí, protože symbolizuje tu tragikomičnost tohoto celého hnutí a jeho snah a mně to připadá zakázat výstavu fotografií v instituci, která si to notabene objednala a kde ty fotografie byly vyrobené s jejím souhlasem, jako dvojí stupidita. Tak jednak jako takový ten feministický Taliban, to nepochybně ano a jednak jako neobyčejné sraťáctví vedení té akademie. Já nevím, kdo tomu ustoupil, ale prostě ten člověk ztratil v mých očích vůbec jakoukoli autoritu, kterou by mohl mít, protože tomuhle ustoupit tak brzo a tak hned, to znamená, jenom udělat tomu fotografovi bez ohledu na uměleckou úroveň těch fotografií obrovskou reklamu, budiž, to mu přeju, ale zároveň to naznačuje, jak velice snadné je ty poměry zvrátit zpátky k jakémukoli autoritářství, cenzuře, ztrátě svobody slova a teď všichni na to koukají a je jim to celkem jako jedno. Ale mně se nesmírně líbil článek jakéhosi Nikolaye Savova, myslím, že je to kunsthistorik a slavista, který napsal, že si nesmírně váží této bdělosti Genderové expertní komise a Kongresu žen a že neobyčejně fandí a souhlasí s

tím, že to zobrazení neúplně oděných žen v knihovně Akademie věd vedlo k tomu, že ta výstava byla po několika dnech zastavena, přestože měla trvat někdy do, do Vánoc, ale že upozorňuje na to, že ta bdělost toho grémia Genderové expertní komise ... žen je bohužel nedostatečná, protože jim zcela uniklo, že ve stejné budově v místnosti 206, kterou znám, protože tam zasedá učená společnost a chodí tam i veřejnost i studenti gymnázií, visí nesmírně nestoudný obraz Václava Hynaise Paridův soud. Pardon ..., Vojtěcha Hynaise, Vojtěcha Hynaise, Paridův soud. Jsou tam tři ženy, z nichž jedna je úplně nahá, dvě jsou jenom tak naprosto formálně lehce zakryty, teď jsou u toho děti, teď je u toho skoro nahej pastýř, kterej místo, aby se věnoval své práci, tak tam na ně kouká mlsně, ony, ony tam ..., vyloženě stojí jako objekt sexuálního zájmu. Takže ty fotografie toho Karla Ríchtra jsou proti tomu skutečně slabý odvar. A teď, co s tím obrazem toho Hynaise? Takže Taliban by to zničil jako v Palmýře v Sýrii, to by notabene měli udělat s těmi /nesrozumitelné/ na Akademii věd. To jsou taky polonahé ženy a ještě k tomu ve velmi ponižujícím postavení, protože nesou traverzu té budovy, toho portálu, takže to ještě víc symbolizuje jejich ponížení a nerovnoprávné postavení. Ty sochy by se daly upravit trochou semtexu, ale ten, co s tím Hynaisem? No, tak on tam navrhuje ten pan Savický to, co kdysi uplatnil papež, tuším Pius V. V Sixtinské kapli, kde si objednal malíře, kterému zadal "zadělat" všechna sporná místa těch na tom stropě vymalovaných postav, prostě obléknout je, namalovat jim kalhoty. Ono se mu pak taky říkalo v Itálii "kalhotkář" tomu malíři, protože veřejnost nemá vždycky pro tato správná opatření pochopení, no a ten by mohl ty ženy v tom Paridově soudu Vojtěcha Hynaise obléknout do nějakých pracovních oděvů, aby bylo vidět, že jsou to třeba vědkyně obsluhující meteorologickou stanici v přírodě a těm dětem dát nějaký, ale ne, prosím vás, růžový a modrý oblečky, aby tam ten gender nebyl vidět.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Paní Věra se ptá, respektive konstatuje: "Akty ano, ale na akademické půdě?"

Cyril HÖSCHL, ředitel Národního ústavu duševního zdraví

No právě, ano a teď si vezte ten Hynais na akademický půdě. No, to tam ...

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Označil byste někdy ...

Cyril HÖSCHL, ředitel Národního ústavu duševního zdraví

100 let to tam je a ještě nikoho to nepohoršilo!

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Nebo za jakých okolností byste, pane profesore, označil fotografie, teď nemluvím o těch konkrétních, protože tady šlo o tu historickou techniku, za sexistické?

Cyril HÖSCHL, ředitel Národního ústavu duševního zdraví

Ale mně je úplně jedno, jaký jsou, jestli jsou sexistický, nebo nejsou. Když se vám nebudou líbit, tak na ně nekoukejte a rozhodně nejde o žádné oplzlosti. Jde o více nebo méně úspěšný pokus o uměleckou fotografii, tak jako u Hynaise šlo o více, v tomto případě úspěšný pokus, o ženské akty v souvislosti s mytologií. Mají to být bohyně, to ať vykládá někomu jinému, vypadají velmi lidsky, takže to, necht' je otázka pro kunsthistoriky a dobře, můžeme se bavit o umělecké úrovni těch objektů a o tom, jestli beatový koncert má být v chrámu svatého Víta. To všechno jsou relevantní otázky, ale ve chvíli, kdy nějaká úderka a nějaký Taliban začne strašit přirozené autority tak, že se před nimi okamžitě sesypou a hned jim vyhoví, to je tedy velmi varovný znamení.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Možná můžeme příště rozebrat, nakolik se objevuje sexismus ve společnosti, v práci. Ženy si na něj stěžují.

Cyril HÖSCHL, ředitel Národního ústavu duševního zdraví

Víte, ve chvíli, kdy přejdem na tuhle terminologii jako sexismus a harassment a tak dál, tak už jsme ve vleku těchhle těch nesmyslů a to je první krok do pekla.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Tak můžeme rozebrat příště. Pro dnešek názory profesora Cyrila Höschla, ředitele Národního ústavu duševního zdraví. Já vám za ně děkuji, na slyšenou.

Cyril HÖSCHL, ředitel Národního ústavu duševního zdraví

Na shledanou.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Na slyšenou zítra s Václavem Cílkem se těší Zita Senková.

Příloha 30

Mokrý kolodiový proces

11.11.2015 Lidové noviny str. 10 Názory
PETR ZÍDEK

ARCHIV

Když už je jasné, že u nás nechtějí zůstat ani ti uprchlíci, které si přivezeme vládním speciálem a zaplatíme jim drahou operaci, a strach z migrantů psychiatři – samozřejmě s výjimkou Cyrila Höschla – začínají léčit stejným způsobem jako strachz mimoszemšťanů, objevil se na obzoru nový nepřítel: feministky a gender pseudovědkyně. Tyto podivné ženy, které na venkově nikdo živé ještě neviděl, jsou přirozenou součástí pražské kavárny, některé se dají dokonce považovat i za sluníčkářky. Jejich činnost navazuje na Islámský stát, napsal v pondělních Lidových novinách Ondřej Neff. Prezident Zeman zatím s vyhlášením fatvy proti feministkám vyčkává, podle zasvěcených informací z Hradu ji pro větší dopad hodlá vynést 17. listopadu, kdy bude v rámci oslav sametové revoluce trousit bonmoty na manifestaci posledních obhájců listopadových hodnot, hnutí Islám v ČR nechceme.

Fotograf Karel Richtr, jehož výstava aktů v knihovně Akademie věd byla vinou zvrhlých feministek uzavřena (pro to jsme snad zvonili klíči?), je géniem marketingu. Kdyby pro svou výstavu zvolil třeba název „Dekonstrukce patriarchální vizualizace: Mokrý kolodiový proces a objektivizace ženského těla“, dočkal byl se tak akorát nadšené recenzevNezávislém občasníku Gender Studies. Richtr si však dovolil svou výstavu nazvat prostě „Women: Scenes in the Library“ a do popisu napsat, že „nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie“, dokonce ani „neukazuje temná zákoutí autorovy duše“, chce pouze nabízet „poetickou atmosféru evokující začátek 20. století“. Většina sociálních vědců také tak nějak tuší, že ani jejich činnost nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška, ale říci to nahlas by se nikdo z nich neodvážil. Gender vědkyním jistě nevadily tolik bujně vnady genderovými přístupy neosvícených modelek jako právě toto smělé autorské vyjádření, o čemž svědčí i to, že je citovaly ve svém protestním dopisu.

Akty, které by za normálních okolností vidělo do konce prosince asi sto až dvě stě lidí, během několika dní spatřila půlka národa. V anketě MF DNES se lid vyjádřil také k obvinění feministek: 12 787 čtenářů si myslí, že nahotinky pózující v knihovně sexistické nejsou, 808 má opačný dojem. Lepší doklad toho, že jádro národa je zdravé, jsme ani nemohli získat. Feministky samozřejmě můžeme jen litovat. Z fotek Karla Richtra je jasné, že má ženy

rád takové, jaké jsou. Kdyby je rád neměl, demonstroval by ten moký kolodiový proces třeba na fotografiích parních lokomotiv. To je ovšem pro feministky urážka: touží být oceňovány ne jako ženy (to je hrubý sexismus!), ale jako kosmonautky, hornice, programátorky nebo přinejhorším socioložky.

Celá aféra přinesla největší prospěch Knihovně Akademie věd, která by měla dostat nějakou výroční cenu za popularizaci vědy. Kdo by bez toho skandálu vlastně věděl, co to byl ten „moký kolodiový proces“?

Prezident Zeman zatím s vyhlášením fatvy proti feministkám vyčkává, podle informací z Hradu ji pro větší dopad hodlá vynést 17. listopadu, kdy bude trusit bonmoty na manifestaci hnutí Islám v ČR nechceme

O autorovi| PETR ZÍDEK, redaktor LN

Příloha 31

Den, kdy budu jako muž poprvé plakat

12.11.2015 Mladá fronta DNES str. 11 Názory
T. Ditrich

Fórum čtenářů

Děkuji za článek paní Spáčilové týkající se předčasně ukončené výstavy ženských portrétů a aktů v Akademii věd. Již jsem se začínal obávat, že jsem chlípák (nutno podotknout včetně mé drahé polovičky), když se mi výstava líbila. Netuším, jakým způsobem plánují různé genderové komory zbavit muže přirozeného zájmu o ženy, děsím se však dne, kdy se jim to povede. V ten smutný den totiž ztratí rodina se svým neopakovatelným citem zvaným láska svůj význam. V ten den budu jako muž, jako otec poprvé plakat.

Příloha 32

DOPISY REDAKCI Je to marné, lidé jsou i sexuální objekty

12.11.2015 Lidové noviny str. 11 Názory

Ad LN 9. 11.: Elixír mládí 1955

Rád bych poděkoval panu Neffovi za to, jak přesně a vtipně reagoval na skandální uzavření výstavy v Knihovně Akademie věd (AV ČR).

„Ukončením“ výstavy podle mého názoru došlo k porušení svobody projevu a umělecké tvorby, které vedle svobody vědeckého bádání bývají akademickou obcí ceněny a hájeny. Pak se nelze spokojit s tím, že vedoucí knihovny se nechce k případu dál vyjadřovat, ani s alibistickým webovým prohlášením vedení AV ČR, že „vedení Akademie věd nemá s výstavou nic společného, ta je plně v gesci Knihovny AV ČR“. To může být pravda, ale na události ve vlastní budově snad vedení nějaký názor má.

Ke zdůvodnění ze strany genderových specialistek a specialistů si ještě dovolím poznamenat, že kdyby muži na ženy a ženy na muže nenahlíželi jako na sexuální objekty (alespoň někdy), nebylo by nikoho, kdo by na stránkách tohoto listu diskutoval o hloupostech, a neexistovala by ani AV ČR a její knihovna, ba ani Genderová expertní komora a Kongres žen.

Vladimír Čepelák, Praha

Příloha 33

DOPISY / FACEBOOK

12.11.2015 Reflex str. 05

AKADEMIE VĚD UKONČILA VÝSTAVU AKTŮ, SNÍMKY VADILY
FEMINISTKÁM

David Dvořák: My se z té korektnosti jednou posereme.

Pavel Paolo Slavíček: Pardon... ale ví někdo o něčem, co feministkám nevadí?

Oskar Borhy: Docela by mě zajímalo, jak se feministky chovají v posteli?

Jan Šebesta: Spí.

Jarda Nosál: No, ještě že tam nebyly akty těch feministek, to by se o sexismu nedalo ani pomyslet, pár jsem jich v televizi viděl a to stačilo... děs.

Petra Jiterská: Některý feministky by měly hlavně přestat škodit vlastnímu pohlaví.

Vladimír Procházka: Začínám mít pocit, že každé hnutí končící na –ismus je úplně na piču.

Příloha 34

POZVÁNKA

12.11.2015 Reflex str. 76 Životní styl
MAREK GREGOR

AČ (NEBO MOŽNÁ PRÁVĚ PROTO)

od sametové revoluce uplynulo víc než čtvrt století, stále se u nás objevují pokusy cenzurovat nebo zakazovat umění. Feministické hnutí s poněkud orwellovským názvem Genderová expertní komora ČR si vynutí ukončení výstavy aktů Karla Rihtra v knihovně Akademie věd. Akademickému malíři Romanu Traburovi pro změnu zcenzurují pozvánku na minulý týden zahájenou výstavu Koberec v Novoměstské galerii, která by se mohla klidně jmenovat islamofobův sen. Ředitel galerie sídlící na Novoměstské radnici se zřejmě polekal potenciálních reakcí svých nadřízených – radních Prahy 2 – a Traburovi „doporučil“, ať na pozvánku nedává namnoženého Usámu bin Ládina na létajícím koberci.

Podobné zákazy a doporučení říkají cosi o nás samých; vstupuje do nás bojácnost, přehnaná politická korektnost až prudérnost. Přitom Traburovy obrazy nejsou typickou karikaturou jako v případě dánského Mohamedova karikaturisty nebo drsných kreslených komentářů francouzského časopisu Charlie Hebdo, jehož redakci na začátku letošního roku vystříleli šílení teroristé.

Roman Trabura je solitér, tvorba letos pětapadesátiletého rodáka původem ze Vsetína vychází ze žižkovského undergroundu osmdesátých let. Na AVU se přihlásil až po revoluci v roce 1990. Jeho často až apokalypticky vyznívající obrazy hořících měst, lodí s uprchlíky, nájezdů Hunů nebo šílených islamistů, ve kterých je vyabstrahována čirá nenávist, jsou odrazem doby. „První práce na podobná témata jsem začal dělat hned po pádu newyorských Dvojčat a musím říct, že rozhodně nejsou atraktivní pro sběratele, ale člověk přece všechno nemusí dělat jen s komerčním záměrem, spíš jde o věci idealistické.“

Koberec, který způsobil zákaz zveřejnění původní pozvánky na výstavu, měl Trabura v ateliéru asi dvacet let. Před dvěma a půl lety, v době, kdy začal malovat portréty islamistů, ho napadlo, že je dělá na podobný materiál, z něhož byl utkán i inkriminovaný koberec. „Najednou mi došlo, že i perský tepich zapadá do tématu islámu, až mi z toho vyšel bin Ládin,“ dodává ještě Roman Trabura a my dodejme, že výstava na Novoměstské radnici rozhodně stojí za zhlédnutí, a to nejen díky trapné epizodě s pozvánkou.

Zákaz výstavy aktů. Gender nade vše?

Autor článku: [Filip Humplík](#) • 12. 11. 2015 v 06:20

Akademie věd ČR předčasně ukončila výstavu ženských portrétů a aktů fotografa Karla Richtra. Proč vlastně? Výstava probíhala v knihovně Akademie věd na pražské Národní třídě. K ukončení došlo na nátlak Genderové expertní komory a Kongresu žen, které napsaly:

„Uspořádání této výstavy v rámci popularizačně-vědecké akce, kterou zaštiťuje Akademie věd ČR, je sexistické. Zobrazení spoře oděných žen v prostorách Knihovny AV ČR nejenže nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň.“

Tyto genderové názory jsou hloupé a úchylné.

Richterovy akty jsem viděl. Nejde o žádné “odhalené maso” s prvoplánovou sexualitou, ale o velmi decentní umění s vysokou estetickou hodnotou. Ženy tu rozhodně nevystupují jako “sexuální objekty”, ale jako nádherné bytosti, zdroj inspirace nebo chcete-li múzy. Degraduje je snad taková role?

Že akty nemají žádnou spojitost s vědou a výzkumem? Čistě technicky vzato je to pravda, ale proč by ji měly mít? Umění má přece náš život obohacovat a dávat mu další rozměry. Je snad Akademie věd sterilně nudná laboratoř? Ne, je to veřejná společenská instituce. Ale i v laboratoři si vědci často pověsí na zeď třeba zátiší s ovocem, aniž by šlo o velkosklad ovocnářské firmy. Ten obraz je zkrátka hezký, což pro obhájení jeho místa na stěně úplně stačí.

Že akty “zpochybňují odborný přínos vědkyň“ je už úplný nesmysl. Pro každého normálního muže má přece žena nikoli jeden, ale celou řadu rozměrů a rolí. Může být spolužačkou, kamarádkou, učitelkou, umělkyní, uznávanou vědkyní... A kromě toho všeho může být TAKÉ předmětem lásky a symbolem erotické touhy, aniž by se to s těmi všemi ostatními rozměry a rolemi vylučovalo.

Pokud tedy uznávaná vědkyně nafotí akty, její odborný přínos to nijak nezpochybňuje. Je to prostě její jiná role. Ukázala, že je krásná, což vůbec neznamená, že by přestala být vzdělaná a chytrá. Genderová kritika, že akty zpochybňují vědecký přínos žen, je hloupá, bizarní a úchylná.

Historik umění Nikolaj Savický ve webovém deníku Neviditelný pes správně upozornil, že by Akademie věd podle stejné logiky měla odstranit i obraz Vojtěch Hynaise Paridův soud (1894), který už více než sto let visí v její reprezentativní zasedací místnosti. Jsou na něm tři zcela nahé ženy – tedy odhalené mnohem víc, než na decentních Richterových aktech. A publicista Ondřej Neff Akademii věd ironicky vyzval k odstranění kariathid – soch, které sexisticky “hyzdí” čelní stěnu knihovny po obou stranách vchodu. “Jsou na nich zobrazeny ženy v totálně dehonestujícím postavení,” upozorňuje Neff. Ne dosti na tom, že jsou oblečené tak, že na ně oko nejednoho machistického mláďače pohledne s vilným leskem kolem zřítelnice...”

Takže závěrem. Pokud přistoupíme na hru, že nahé tělo je něco sexistického, budeme za chvíli chtít zavírat za úsměv na ulici. Díky, tohle ale nechci.

Příloha 36

Takové milé softporno na náklad'áku

14.11.2015 Mladá fronta DNES str. 14 Názory
Jan Veselý

Od hranic Jana Veselého

Výstava fotografií spoře oděných žen, která se konala v pražské Knihovně Akademie věd, skončila předčasně.

Akce měla být součástí festivalu Týden vědy a techniky, protože obrázky čtenářek a snad i vědkyň u regálů s knihami prý fotograf Karel Ríchnr pořídil technikou, jež se užívala v 19. století. Ovšem proti výstavě vystoupily Genderová expertní komora ČR a Kongres žen, a tak ji v Akademii už nevidíme, přesídílí do Galerie Lazarská. Tolik pár faktů, zná je asi každý, kdo sleduje zpravodajství.

V papírových i elektronických médiích se následně objevily desítky reakcí a komentářů.

Na jedné straně zastánci výstavy začali vyprávět o cenzuře. Ženy, které výstava urazila, kontrovaly, že přehlídka byla zprávou o sexismu v Česku. Některé psaly referáty o společnosti dávající najevo, že ženy jsou vhodné pouze pro zkrášlení světa a že jsou zobrazovány jako objekty sloužící mužům k sexuálnímu vzrušení, a kvůli tomu mají znesnadněný vstup do veřejného prostoru.

Osobně si myslím, že snímky v Knihovně Akademie věd měly zůstat, odborně zdatné odpůrkyně akce je měly rozstřílet z uměleckého hlediska (u softporno hozeného do rádobyumělecké černobílé to nemůže být těžké) a do budoucna žádat kvalitnější výstavy. Mním totiž, že ty fotky nestojí za filozofování.

Jasně že by mě zajímalo pár řádků od vybraných a nafocených čtenářek, abych se dozvěděl, proč se takhle nechaly zvěčnit a co říkají na kritiku. Výživná by jistě byla debata jedné slečny nebo paní čtenářky zachycené s vystrčeným pozadím v tangách a nějaké znechucené feministky.

Ano, Akademie věd se má prezentovat objevy, špičkovou publikační činností či uváděním supernápadů do výroby, to je bez debat, stejně jako to, že její knihovna má lákat na výstavy o těchto objevech a mít lepší program, než byla výstava „Women: Scenes in the Library“. Pokud se však několik žen rozhodne stoupnout před objektiv a nechat se nafotit bez trika i kalhot a pak souhlasí s výstavou, tak to není zpráva o společnosti.

Tady u hranic jsem mezi známými vzdělanějšími ženami žádný odpor k expozici nezaznamenal. Když jsem si s několika o Richtrových snímcích uveřejněných na webech povídal, vesměs souzněly s mým výše prezentovaným názorem a měly za to, že feministky udělaly autorovi pěknou reklamu. Spíš jsme ale mluvili o tom, že feministkám vadí jedna podivná série snímků, ale není dohledatelný jejich výraznější názor na zahalování Češek, které u nás žijí s Araby.

Pokud však jde o zobrazování ženského těla, mám v zahuštěné atmosféře po téhle výstavě obavu. Preventivně si asi budu muset nachystat nějaký vysvětlující mail, kdyby mi nějaká feministka během prosince napsala, že jsme v redakci nechutní.

Z obecních sportovních a zájmových klubů totiž brzy začnou chodit prosby, abychom co nejdříve zveřejnili snímky z právě vydaných charitativních kalendářů.

Děje se to každý rok. Rybářky z nějaké Horní Dolní se zahalily jen do sítí, nechaly nafotit a chtějí v novinách vidět titulní stranu svého kalendáře 2016, jehož prodejem hodlají vydělat třeba na nové hřiště. Hasičky z Dolní Horní nastartovaly obecní červenou V3S a jen v helmách a ve spodním prádle na ni vlezly, aby si z výtěžku zaplatily novou klubovnu. Vše doplněné o psaní, jak dámy focení bavilo, jak se těší na milé ohlasy čtenářů a na vybrané peníze.

Kvůli místu v novinách to budeme odmítat, a když už náhodou a po naléhání vybrané titulky kalendářů zveřejníme jako lokální zajímavost, tak se jistě ocitneme v nějakém antisexistickém fanzinu, protože máme ženy za dekorativní figury.

O autorovi| Jan Veselý, vedoucí severočeské MFD

Příloha 37

SKANDÁL Kvůli třem ňadrům a půlce holého zadku?

15.11.2015 **Nedělní Blesk** str. 26 **Téma**
Václav Suchan

Proč zrušili fotografovi Karlu Richtrovi výstavu v Knihovně AV ČR?

Karel Heřmánek coby fotograf ve filmu Dobré světlo nesměl před 30 lety vystavovat akty mladé Romky. Fotografovi Karlu Richtrovi (42) zrušili výstavu před několika dny. Feministky ji totiž označily za sexistickou, přestože ji neviděly...

* V budově Knihovny Akademie věd ČR jste 31. října otevřel výstavu svých fotografií Women: Scenes in the library. O čtyři dny později ji ředitel knihovny zrušil, proč?

„Všechno začalo tím, že jsem připravil upoutávku na výstavu, která obsahovala fotografie tří, podotýkám oblečených, žen. Na jedné byla zachycena celá knihovna s dívkou, která si čte, na druhé černoška, co má knížky na hlavě a na třetí dívka v negligé u okna knihovny. A v jedněch novinách se objevil dopis čtenářky, která výstavu označuje za sexistickou, aniž by ji viděla.“

* Pak se do toho vložily gender aktivistky?

„Ano, neoficiálně jsem se dozvěděl, že Genderová expertní komora ČR a Kongres žen posílají stížnost na vedení Knihovny. Vyдалy také plamenné prohlášení, aniž výstavu viděly. Na základě již zmíněné upoutávky a nějaké konstrukce, kterou si samy vytvořily. To prohlášení nedávalo žádný smysl, nepochopil jsem ho.“

* Kolik je na vašich snímcích nahoty?

„Z 12 vystavovaných fotografií je devět snímků, na kterých jsou ženy oblečené. Dohromady jsou tam tři ňadra a půlka zadku, to je všechno, a kvůli tomu je celá výstava sexistická! Myslím si nicméně, že o nahotu ani tak nešlo. Spíše o to poukázat na nerovnoprávné postavení žen, nestejně platové podmínky mužů a žen atd., což jsou jistě

legitimní požadavky. Tenhle protest je ale úplně mimo, je nesmyslný. Já chtěl jenom prezentovat nějakou fotografickou techniku. “

* Ruku na srdce, jste sexista?

„V žádném případě! Cítil jsem a vždy jsem přistupoval k ženám s velkým respektem. A vnímá to tak třeba i moje žena, která jen tak mimochodem má mnohem vyšší vzdělání než já, vědecky pracuje a jsme oba v pohodě.“

* Žádná z odpůrkyň výstavy vás neoslovila?

„Ne. Na to, že má jít o vědkyně, žádná z nich se nesnažila u mě zjistit pravdu. Žádná se mě na nic neptala. To mě zamrzelo nejvíc. O nic se nezajímají, ale rovnou mají jasno v tom, že je všechno špatně. Já jsem nevěděl, že v Akademii věd působí tak silná feministická klika, ale i kdybych to věděl, asi bych stejně nejednal jinak. Když mě oslovili, že tu výstavu chtějí, tak jsem to pro ně připravil. “

* To jste tomu dal...

„No jo, no. Ona to ale nebyla ani nějaká moje velká samostatná výstava. Šlo především o doprovodnou expozici k přednášce, kterou jsem tady měl na téma historické techniky mokrého kolodiového procesu. Vystavované snímky jsem pořídil právě touto technikou.“

* Feministky nicméně dosáhly svého, výstava byla »zakázána«...

„No právě. Pochopil bych ještě, že nějaká genderová organizace takhle plamenně vystupuje, je to její náplň práce, nic proti tomu. Překvapuje mě ale, že nezávislá instituce, jako je Akademie věd, potažmo Knihovna Akademie věd, takovémuhle tlaku podlehne a ustoupí.“

* Co se dělo po protestech?

„Zavolal si mě ředitel knihovny Martin Lhoták a oznámil mi, že s obsahem výstavy nemá vůbec žádný problém, že nesouhlasí se stanoviskem aktivistek, nicméně tyto kontroverze podle něho zastiňují smysl a poslání Týdne vědy a techniky, v jehož rámci se přednáška a výstava uskutečňují. Rozhodl se proto výstavu zkrátit, místo původního termínu 23. prosince měla skončit do konce týdne, tedy do pátku 6. listopadu. Nakonec byla ukončena už ve čtvrtek. Fotky mám nyní doma.“

* Jak vlastně vznikla myšlenka udělat takovou výstavu na půdě Knihovny AV?

„Na jaře mě Knihovna oslovila, jestli bych neuspořádal přednášku o zmíněné unikátní technice fotografování, kterou by doprovodila výstava. A vzhledem k tomu, že tato technika spadá do poloviny 19. století stejně jako budova Knihovny, souhlasil jsem s tím, že by se snímky touto technikou nafotily v budově Knihovny.“

* Proč jste nafotil v interiérech ženy, ne třeba knihy, nábytek nebo třeba zvířátka?

„Ve své volné tvorbě se věnuji hlavně lidem, fotím portréty a akty, takže jsem chtěl prezentovat téma, kterému se věnuji v největší míře. Navíc, každý fotograf ví, že hra světla a stínu se v černobílé fotografii nejlépe ukazuje na lidském těle. Tento plán jsem také představil vedení knihovny. Pak jsem se dohodl s několika ženami, nejsou to žádné modelky, nic takového. Chtěl jsem docílit výtvarného zpracování, které by pasovalo do té doby. Proto to nejsou žádné vyzábělé ženy s dokonalým vzhledem. Jediný požadavek z knihovny byl, aby to nebylo vulgární, protože se pohybujeme na akademické půdě. Aby to bylo decentní. Podle mého se tak stalo, podle jiného názoru se to nepovedlo. Dostal jsem ale velkou spoustu žádostí o pořízení fotografií, někomu se tedy snad přece jenom líbily.“

* Jak dlouho jste snímky pořizoval?

„Tato fotografická technika je velmi náročná, fotilo se v září. Celkem dvacet fotografií vzniklo v průběhu několika dnů. Na výstavu jsem z nich vybral 12.“

* Jakým aparátem jste snímky pro tuto výstavu pořizoval?

„Fotí se přímo na kus plechu nebo skla, namočený do speciální emulze. A protože se snímky nezvětšují, jsou tak velké, jaký máte foťák. Já fotil dřevěným fotoaparátem, který jsem si sám zkonstruoval.“

* A vyvolával jste desky na místě?

„Ano, na dvoře akademie jsem zaparkoval auto, vždycky jsem něco vyfotil, běžel s aparátem k autu, v kufru to v »temné komoře« vyndal, vyvolal a pak hned vyhodnotil, zda se to povedlo. Autorská práce je složitější, preciznější, daleko detailnější, vybírá se ze stovek snímků. Ale já jsem chtěl jenom prezentovat určitou techniku. Proto vlastně i já sám vzniklé snímky považuji za spíše účelové. Ale tento účel pro mě ta konkrétní kolekce fotek naplnila.“

* Ozvali se vám z nějakých galerií, že by měli zájem o vaši výstavu?

„Ano, ozvalo se mi několik potenciálních vystavovatelů z celé republiky, což mě velmi překvapilo i potěšilo. Vzhledem k hysterii, kterou výstava vyvolala, stejně jako zájmu, ji nainstalují jinde.“

* Třeba pod názvem Zakázaná výstava?

„Přesně tak! Výstava Women: Scenes in the Library původně připravená pro Knihovnu Akademie věd ČR bude od pondělí 16. 11. k vidění v Galerii Lazarská (Lazarská 7, Praha 1), a to pod novým názvem »Zakázaná výstava«!

* Mimochodem, vzpomínáte si na Kachyňův film Dobré světlo, kde měl už před 30 lety hlavní hrdina, fotograf Karel Heřmánek, také zakázanou výstavu aktů?

„No jo, ale tam alespoň nějaká nahota byla! Tady skoro nic...“

Z dvanácti vystavených fotografií byly na devíti oblečené ženy. Karel Richtr je také hudebníkem, hraje ve skupině El Gaučo.

Ženské akty nesouvisí s vědou...

„Knihovna Akademie není vhodným místem pro tento druh výstavy, protože výstava ženských aktů nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň. Vysílá totiž návštěvnicím a návštěvníkům Týdne vědy a techniky zprávu, že ženy jsou vhodné pouze pro »zkrášlení« světa kolem nás a že pro ně ve světě vědy není jiné místo.“ Genderová expertní komora ČR a Kongres žen

Expozice bude k vidění pod názvem Zakázaná výstava v Galerii Lazarská.

Cílem bylo prezentovat starou techniku

„Účelem výstavy „Women: Scenes in the library“ nebylo vyvolání diskuze, mělo jít především o umělecky pojatou prezentaci založenou na staré technice bez jakýchkoli dalších úmyslů. Vzhledem ke směru, který nabraly některé reakce na tuto výstavu, rozhodl ředitel knihovny o jejím předčasném ukončení v současných prostorách.“ Vedení Knihovny Akademie věd

Příloha 38

S chladnou hlavou

16.11.2015 Lidové noviny str. 20 Teror v Paříži
ONDŘEJ NEFF

POSLEDNÍ SLOVO

O čem jiném psát než o pařížském útoku. Je to operace dlouhodobého válečného konfliktu. V druhé světové také zbraně mířily na civilní oběti. Nacisté masivně bombardovali otevřená města, jmenujme Rotterdam anebo Londýn, a Spojenci jim to pak opláceli leteckými útoky na otevřená města, naposledy na Drážďany. Z tohoto hlediska je zbytečné se nad pařížským masakrem mravně rozhořčovat. Byl to válečný akt a je třeba ho posuzovat s chladnou hlavou.

Ta válka má charakter guerilly, tedy rozptýlené války vedené malým počtem bojovníků s podporou části obyvatelstva. Počet extremistů ve Francii se odhaduje na 3500. V zemi mají, opět odhadem, na šest milionů souvěrců, v zemi je 1500 mešit. To je obrovské zázemí, bezpečnostními silami státu nezvladatelné. Cíl je celkem jasný. Primárně jde o to, aby se Západ přestal angažovat v oblastech horkých válek a nechal islamistům volnou ruku. Po útoku v Madridu v roce 2004 se Španělé také stáhli z Iráku. Teď jde o to, aby se Francie stáhla ze Sýrie. Vzhledem k francouzské ochotě prohrávat a kapitulovat je pravděpodobné, že se záměr zdaří. Ta guerilla ale neskončí jednou kapitulací. Islamisté chtějí změnit charakter země, v níž se usadili. Nejdřív půjde o prosazení práva šaría ve vybraných lokalitách, pak to bude průnik do správy celé země a postupné ovládnutí pák moci.

Naskytá se otázka, co s tím. Rozsvěcení reflektorů v barvě trikolory na výškové budovy mnoho nepomůže. Radou by mohl být Izrael, který se naučil žít s puškou v ruce. Žije a s ohledem na situaci až neuvěřitelně prosperuje. Je to činorodá, produktivní a sebevědomá země. Bylo by dobré brát od něho rady a příklad. Bude to ovšem těžké, protože naše mentalita je zcela jiná. Jsme blíže duchu Mnichova než Masady.

Česká situace je jiná než francouzská už proto, že u nás muslimskou komunitu máme zcela nepatrnou a imigrace se nám vyhýbá. Azylová politika musí být nadále pod plnou kontrolou státu, tedy řízená a přísně selektivní. Osudná chyba Angely Merkelové, charakterizovaná emotivním zvoláním „Přijďte všichni!“, je akt státnické nezodpovědnosti, která se vymstí Německu a nakonec i nám, protože s Německem máme úzké vazby... asi tak tisíc let. Ve válce je důležité zachovat si chladnou hlavu, odhodit prázdná hesla a nelhat si do

kapsy. Pak budeme mít šanci, když ne na vítězství, protože co je v tomto případě vítězství, tedy na rozumný status quo.

Omluva: posledně jsem tu skákal na trampolíně sarkasmu ve věci zrušení Richterovy výstavy v AV ČR a přisoudil komické formulace prohlášení Genderové expertní komory a Kongresu žen. Jaksi mi ušlo, že použily citát. Dotčeným institucím se tímto omlouvám za přehmat a ujišťuji, že smýšlením jsem spíše feminista než macho. Jenom se mi nelíbí zákazy uměleckých výstav, to pak ztrácím zde doporučovanou chladnou hlavu.

Příloha 39

VĚDA A NAHOTA

16.11.2015 Respekt str. 62 Civilizace
PAVEL JUNGWIRTH

ŽÁDNÁ VĚDA

Řada akcí v rámci každoročního týdne vědy se koná v přednáškovém sále v budově Akademie věd ČR, která stojí prakticky naproti národnímu divadlu. Žádný z návštěvníků vědeckých přednášek přitom nemůže přehlédnout Paridův soud od Vojtěcha Hynaise, který v sále visí hned naproti vchodu. obraz je zjevně sexistický, snad ještě víc než opona od stejného autora v divadle naproti. Na plátně se před jakýmsi mladíkem předvádějí tři nahé ženy, údajně kvůli nějakému jablku. spojitost s vědou a výzkumem nulová, ženy jsou degradovány na pouhé sexuální objekty a je zpochybňován odborný přínos vědkyň.

Předcházející větu jsem si volně vypůjčil z prohlášení Genderové expertní komory ČR a Kongresu žen, kvůli němuž byla ve stejné budově Akademie věd předčasně ukončena výstava fotografií, jež měla být součástí letošního týdne vědy. Černobílé fotografie zachycují pomocí staré techniky mokrého koloidového procesu několik žen ve spodním prádle, více či méně se věnujících četbě odborných monografií v knihovně akademie věd. je pravda, že vyfocené ženy vypadají, že čtou dost povrchně (pokud vůbec), ale proti Hynaisově sexismu jsou fotografie Karla Richtra úplný čajíček.

Některé socioložky z kongresu žen osobně znám, vážím si jejich úsilí o zrovnoprávnění žen ve vědě a před časem jsem i přednášel na jedné z jejich konferencí. Názor vyjádřený v jejich prohlášení mají naprostou volnost šířit a já budu slovy Voltairova životopisce, spisovatelky Evelyn Hallové, „Nesouhlasit s tím, co říkají, ale až k smrti hájit jejich právo to říci“. Líbilo by se mi proto, kdyby organizátoři výstavy bývali přidali panel, na který by prohlášení vyvěsili spolu s dalšími polemickými reakcemi v tisku. Proč také třeba na místě neuspořádali veřejnou debatu s odborníky na fotografii i gender? Místo toho ale ředitel knihovny výstavu okamžitě uzavřel, což vyvolává nepříjemnou vzpomínku na cenzuru dob minulých. Mohli jsme jako akademici ukázat, jak se dá vést kultivovaná diskuse. Bohužel jsme však jen potvrdili klišé, že vědci jsou šediví a nudní patroni a někdy tak trochu i srabi.

O autorovi| PAVEL JUNGWIRTH, Autor je chemik a VŠ učitel.

Příloha 40

ŽENSKÁ (HR)DOST!

16.11.2015 Týden str. 10 Aktuálně
Jakub Kvasnička

Kocourkov

„Výstava vysílá zprávu, že ženy jsou vhodné pouze pro ‚zkrášlení‘ světa a že pro ně ve světě vědy není jiné místo,“ napsaly ve společném prohlášení Genderová expertní komora ČR a Kongres žen na adresu výstavy aktů na Týdnu vědy a techniky, jež probíhala v Akademii věd. Podle feministek „výstava degradovala ženy na pouhé sexuální objekty a zpochybňovala přínos vědkyň“. Akademici se následně lekli a akty z budovy Akademie věd vystěhovali. Snímky přitom jen prezentovaly jednu z nejstarších fotografických technik – mokrý proces (což je mimochodem taky odporné a mělo by se to zakázat). Co je na tom všem vůbec nejhorší? Že v Genderové expertní komoře sedí i chlapi, kteří výzvu taky podepsali a pohoršeně se o aktech vyjadřovali do médií. Nahota, ponižování, fuj! To jsou přesně takoví ti týpci, co mají v genderově vyváženém počítači v tajné složce typu „Formátování plné virů – prosím neotvírat“ schované před manželkami ty nejhorší prasárny.

„Je to velmi nešťastná událost, někdo prolomil náš bezpečnostní systém,“ řekla pro iDnes.cz Magdaléna Vlčková, mluvčí magistrátu v Hradci Králové. Zatímco v Praze se schovávají nevinné akty, východočeské město neskrývá vůbec nic. Na novém supermoderním, skoro dvoumetrovém informačním panelu měli místní občané možnost poměrně dlouhou dobu sledovat porno. I když šlo o akci hackerů, Genderová expertní komora ČR a Kongres žen by město měly zažalovat pro újmu na všem.

„Vojáci naostro testovali rakety,“ popsal zase Českokrumlovský deník úplně zvláštní úchylku místních armádních sborů. Naštěstí nebyly přítomny žádné vojačky.

„Celý případ je naprosto absurdní. Hodlám se bránit všemi dostupnými prostředky,“ uvedl Tapas Rajderkar, generální ředitel hutního gigantu ArcelorMittal Ostrava. Indický manažer čelí obžalobě z poškození cizí věci jablkem. Ano, jablkem. Z terasy svého ostravského bytu prý házel odpadky a také jablka, přičemž jedno z nich poškodilo vůz značky Mitsubishi. I když to na první pohled nevypadá, rovněž tahle kauza je velmi vážná, genderově zásadní, šovinistická, sexistická a hnusná. Protože – byla to přece Eva v ráji, kdo první v

historii lidstva utrl jablko. Ha! Takže co? Takže Rajderkar se vyhazováním jablek logicky dopustil zásadní degradace ženské hrdosti. Nebo tak něco. Na něj

Příloha 41

Rovnost pohlaví? Je na nás, jak s ní naložíme

19.11.2015 Lidové noviny str. 11 Názory
MICHAELA LINKOVÁ

DISKUSE

K článkům, které se vyjadřují k problematice fotografií Karla Richtera, jsem se dostala spíše náhodou.

Jejich obsahem, míněno obsahem článků, jsem byla nanejvýš překvapena. Překvapily mne postoje žen.

Sama za sebe prosím všechny bojovnice za ženská práva, aby v boji ustaly. Jistě, byly časy, kdy si muži a ženy rovni nebyli, avšak to jsou doby již dávno minulé (alespoň v České republice a dalších mnoha státech).

Pokaždé, když čtu (či slyším) názor volající po větší rovnosti pohlaví, obávám se, že tento vyvolá u mužů posměch, který se snese na celé ženské pokolení. Tato skutečnost mě děsí z toho důvodu, že posměch je oprávněný, protože není možné dát do rovnováhy to, co již v rovnováze je.

Velmi často čtu o faktu, že v Poslanecké sněmovně je hodně mužů a málo žen. Pokaždé se sama sebe ptám: „A co má být?“ Doufám, že již brzy přijde doba, v níž mnohým dámám dojde, že nízké procento žen v PS není dáno diskriminací něžného pohlaví (smím vůbec tento termín použít?), nýbrž tím, že ženy nestojí o angažovanost ve vysoké politice. Abych byla přesná – některé z nás o tuto angažovanost stojí, ovšem těm nikdo nebrání v naplnění jejich ambicí. Pokud bychom měli být korektní, tak v PS bude zasedat 50 % mužů a 50 % žen (pardon, 50 % žen a 50 % mužů), ale potom je tedy potřeba, abychom ženy taktéž poslali fírat do dolů a muže posadili k šicím strojům do textilních fabrik. Jsme si přece rovni!

Cožpak, milé dámy, nevidíte tu absurditu? Nikdo přece nezpochybňuje, že jsme vyrovnáni. Dosáhli jsme toho, že ženy mají stejné příležitosti jako muži. Cíle bylo dosaženo. Nechte už na nás, jak s příležitostmi naložíme. Pokud ženy dané nabídky nevyužívají, signalizuje to jediné, nestojí o ně.

Tak už je to na světě zařízeno, že většina mužů touží vládnout a poskytovat ochranu a většina žen chce pečovat a líbit se. A tady je zakopaný pes. Líbit se. Muži se rádi dívají na hezké ženy. V Akademii věd ČR se nevyskytnou fotografie polonahých mužů,

protože o ně téměř nikdo nestojí. Pánové prominou, že si dovolím udělat sondu do mužského myšlení, ale předpokládám, že pokud v knihovně sedí muž vědec, tak studuje, studuje a čas od času pozvedne zrak a sám pro sebe si řekne: „Hezká holka.“ Žena vědkyně studuje, studuje a čas od času pozvedne zrak a sama pro sebe si řekne: „Hezká holka, dobře nás reprezentuje,“ či: „Hezká holka, škoda, že taky nemám taková prsa.“ Ať se snažím, jak se snažím, stále nechápu, proč by měly fotografie hezkých polonahých dívek, byť v AV ČR, někoho pobuřovat. Ano, máme na starosti spoustu důležitých věcí. Evropa je v krizi. Musíme vyřešit spoustu politických i ekonomických problémů. Ale proč by se během náročné práce nemohl muž vědec podívat na hezkou holku a žena vědkyně se tomu nemohla tolerantně pousmát? Její práci to přece nikterak nesníží. Navíc dané fotografie nepřekračují hranice morálky.

Dívky na diskutovaných fotografiích jsou velmi pohledné. Nechme je uveřejněné. Kdekoli. Jsme ženy a je na nás příjemný pohled. Tak to tak, prosím, zachovejme.

O autorovi| MICHAELA LINKOVÁ učitelka Pokud ženy dané nabídky nevyužívají, signalizuje to jediné, nestojí o ně Autorka je externí průvodkyní v objektech Národního památkového ústavu

Příloha 42

dopisy

23.11.2015 Respekt str. 10 Dopisy

DESPEKT, BOUŘE V KNIHOVNĚ, VĚDA A NAHOTA

Respekt 47/2015

S chutí a zájmem jsem si přečetla článek Bouře v knihovně, jenž byl v zábavném rozporu se sloupkem Pavla Jungwirtha (mého muže) na stejné téma.

S vyzněním článku ani jako (vcelku) emancipovaná žena nesouhlasím, problém mám především se zevšeobecněními, která z něj vyplývají. Jako by skutečnost, že mi výstava polonahých ženských aktů nevádí a nepobouřuje mě, znamenala, že si nemyslím, že se muži mají podílet na péči o děti a na úklidu domácnosti a že souhlasím s tím, že ženy si za svá znásilnění částečně mohou samy. To samozřejmě není pravda. Článek přesto vyjadřoval zcela relevantní pohled na kontroverzní výstavu v Knihovně AV ČR. Co mě ale mírně pobouřilo, byl „despekt“. Autor fotografií Karel Richtř je v tuto chvíli v nezáviděníhodné pozici a jediný způsob, jak z ní vyjít se ctí, je dělat si z celé situace legraci. K té patří i tričko „Jsem sexistické prase“. Očekává redakce Respektu po ukončení výstavy ještě, aby si autor sypal popel na hlavu a veřejně přiznal všechna svá pochybení? Není to už příliš blízko ne tak dávnému požadavku veřejného pokání, ke kterému byli nuceni ti, kdo nezastávali jediné možný společenský názor? Musí být vždy obhajoba ženských práv spojena s absolutní absencí jakéhokoli humoru?

PhDr. Ing. Iva Jungwirthová

Příloha 43

Fotograf Karel Richtr: Nemohu být zklamaný

23.11.2015 Právo str. 12 Kultura

Jan Šída

O jeho fotografiích slyšel v poslední době snad každý. Karel Richtr je autorem snímků, které byly před nedávnem odstraněny z pražské výstavy Women: Scenes in the Library. Ale veřejnost o ně nepříjde, minulé pondělí byla zahájena Zakázaná výstava v pražské Galerii Lazarská.

* Jste z událostí posledních dní zklamaný?

Upřímně řečeno, před měsícem jsem si představoval, že v rámci výstavy udělám přednášku o mokřím kolodiovém procesu pro pár desítek nadšenců. A v posledních dnech se termín mokřím kolodiový proces objevoval skoro ve všech médiích, dokonce i v bulváru. A to včetně jména jeho vynálezce Frederika Archera i roku, kdy to vše vymyslel. Takže z hlediska dopadu této informace zklamaný být nemohu.

* Proč výstava vašich aktů skončila?

Upřímně řečeno, ono se o akty vlastně nejedná. Devět z dvanácti fotografií neobsahuje nahotu vůbec, tři ve velmi jemné formě. Výstava byla koncipovaná k mé přednášce o kolodiovém procesu. Pokud se někdo tváří jako vědec a na základě své domněnky vydává plamenná prohlášení, tak to prostě nedává žádný smysl.

* Netkvěl hlavní problém v tom, že ředitel knihovny, kde vaše snímky původně byly, snímky okamžitě stáhl?

K tomu se mohu těžko vyjádřit, nejsem v jeho kůži. Ale umím si představit, jakému tlaku musel čelit. Jsem svobodný fotograf a také se jako svobodný cítím, s tlaky zevnitř nemám naštěstí žádnou zkušenost. Chtěl jsem ukázat starý fotografický proces, ke kterému jsem se vrátil.

* Fotíte akty, nebo zpracováváte i jiná témata?

Zabývám se především volnou tvorbou a fotím sám pro sebe. Fotograficky mě nejvíce zajímají akty, portréty a architektura. Ale dá se říci, že dělám prakticky cokoli.

* Dostal jste za předčasně zrušenou výstavu od organizátorů nějakou kompenzaci?

Ve chvíli, kdy bylo rozhodnuto, že se výstava uzavře, nebyly žádné náhradní prostory pro prezentaci děl domluveny. Později mi sice nějaké prostory nabídli, ale v tu dobu už jsem se cítil za výstavu zodpovědný sám a dohodl se z pražskou Galerii Lazarská.

* Bude výstava putovat i po dalších městech?

Počítám s tím. Nejsem totiž schopen dojem z fotografie, vytvořené tímto procesem, zprostředkovat lidem pomocí novin a televize. Přišly nabídky z celé republiky a rád bych jim postupně vyhověl.

Foto autor| Foto PRÁVO – Jan Šída

Příloha 44

Krása zakletá v kolodiovém procesu

25.11.2015 Právo str. 17 Kultura

Jan Šída

V pražské Galerii Lazarská si lze do 28. listopadu prohlédnout fotografie Karla Richtra. Expozici nazval Zakázaná výstava, aby připomněl aféru s nedávným ukončením prezentace svých děl v pražské Knihovně Akademie věd ČR.

Azyl poté našel v galerii, která vystavuje obrazy a další umělecké artefakty, takže věci dostaly své pravé místo.

Aféra pominula, umělecká tvorba přetrvávala. Archaický mokrá kolodiový proces dává všem vystaveným fotografiím zvláštní kouzlo zašlé krásy. Hnědočerný šerosvit evokuje staré barokní mistrovství Rembrandta či Rubense nebo známé Drtikolovy experimenty s tělem a geometrickou křivkou.

A propos Drtikol. Jeho fotografie jsou mnohem odvážnější než ty Richtrovy a veřejnost je dnes považuje za vrcholné umění, navíc velmi dobře finančně ohodnocené. Richtr nahotu spíš skrývá, než aby ji transparentně vystrkoval ven a s prvoplánovou lascivitou podtrhával erotično červenou tužkou. Spíš si tak pohrává s křivkou a se světlem, hledá jejich ideální vztah a přemýšlí nad dokonalostí finální kompozice.

Ženu chápe jako nositelku formy krásy či krásna. Má rád oblé tvary, umí s nimi pracovat a zasazovat je do zajímavého prostoru. Ale ten by sám o sobě na vytvoření zajímavého obrazu nestačil. Ozvláštňuje ho totiž překvapivý detail, jako je například historizující lustr, antický sloup, prosvětlené okno či obyčejná kniha. To všechno dohromady skládá výsledný dojem.

Richtrovy fotografie nejsou sprosté či vyzývavé, jsou spíše zasněné. A hlavně, nejsou to akty v pravém slova smyslu, spíše nesmělé pokusy o pojmenování krásna jako hmatatelné esence.

Foto autor| Foto Karel Richtr

Foto popis| Jedna z fotografií Karla Richtra.

Příloha 45

Umělecké akty na indexu

27.11.2015 Psychologie dnes str. 05 Názor

Daniela Kramulová

U příležitosti Týdne vědy a techniky byla v pražské knihovně Akademie věd ČR otevřena fotografická výstava Karla Riehtra *Woman: Scenes in the library*. Ženské portréty a akty vytvořené jednou z nejstarších fotografických technik ovšem místo do Vánoc vydržely v knihovně pouhé čtyři dny.

Genderové aktivistky byly pohledem na ženské křivky v prostorách vědecké instituce pobouřeny a označily výstavu za sexistickou. Proč ne, v prezentaci vlastního názoru jim v demokratické společnosti nikdo nemůže bránit. Zarážející na celé kauze je to, že představitelé akademické obce obratem „uznali svou chybu“ - organizovat v prostorách knihovny výstavu, navíc s přednáškou o unikátní technice fotografování mokrým kolodiovým procesem, která se užívala ve druhé polovině 19. století, to opravdu nemá s vědou nic společného! „Zobrazení spoře oděných žen v prostorách Knihovny AV ČR nejenže nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň,“ uvádějí v protestu představitelky a představitelé Genderové expertní komory ČR a Kongresu žen. Pokud se s tímto názorem akademici ztotožňují, může následovat snad už jen interní předpis, zakazující vědkyním nosit šaty na ramínka, minisukně nebo nedej bože tetování.

Kdo je vlastně tou autoritou, jejíž slovo má v hodnocení umělecké výstavy takovou váhu? Genderová expertní komora ČR je „oficiální nezávislá platforma“ sdružující „expertky a experty z různých vědních oblastí a sektorů společnosti“, jež „garantuje profesní odbornost svých členů a členek a její databáze obsahuje profesně ověřené osobnosti s viditelnými výsledky v praxi v oboru genderových a feministických studií“ (www.gekcr.cz). Výsledky jsou to skutečně viditelné, kdo a jak zmíněné osobnosti prověřoval, není moc jasné a drobný protimluv o platformě zároveň oficiální i nezávislé ponechme stranou. (na podobně „spolehlivé atributy kvality“ jsme už zvyklí - u takového moravského domácího uzeného by taky nikoho ani nenapadlo, že vzniká jako obyčejný potravinářský prefabrikát). A Kongres žen vlastně není žádný kongres, ale nevýdělečná iniciativa organizací, institucí a osobností. (Na honosně znějící název má samozřejmě každé sdružení, organizaci či iniciativy zákonné právo.)

Za zásadní ale považuji na této události dvě věci: Dikce protestního prohlášení mi čímsi velmi připomíná totalitní slovník. Možná i proto mě bleskový ústup z vlastních pozic, jaký předvedli představitelé AV ČR, tak trochu děsí.

Příloha 46

ŠIKANOVANÉ UMĚNÍ

3.12.2015 Reflex str. 58 Sonda
MAREK GREGOR

ZRUŠENÍ VÝSTAVY FOTOGRAFIÍ KARLA RICHTRA V KNIHOVNĚ
AKADEMIE VĚD V PRAZE SE STALO ZÁMINKOU POOHLÉDNOUT SE PO
DALŠÍCH ÚTOCÍCH NA UMĚLECKOU SVOBODU

ZÁKAZY, LIKVIDACE A ATAKY

Jsme nepoučitelní. Proti svobodě v umění vystupují státní úředníci, křesťanské spolky, dokonce i feministické organizace a gay a lesbians aktivisté. Islamistům a ruské vládní garnituře vadí kdeco, v Číně především projevy kritiky režimu, jinde nahota, a někde dokonce i karikatura transsexuálního manekýna.

SOUČASNÉ UMĚNÍ je v mnoha ohledech politické a sexuálně explicitní, mezi umělci je přirozeně mnoho těch, kteří mají potřebu vyjadřovat se ke společensko-politickému a lidskoprávnímu dění stejně tak, jako jsou mezi nimi i ti, kteří se věnují jedné z nejstarších uměleckých disciplín – aktům.

Určitě se dokážeme shodnout, že cenzorské zákazy ani útoky na umělecká díla do demokratických společností nepatří, tedy pokud umění přímo nešíří pornografi i – i když, kde je její dnešní hranice – a nepropaguje násilné, především tedy nacistické a komunistické ideologie.

Je tedy zvláštní, že zásahy probíhají stále, a nejen tam, kde je jaksí očekáváme; tedy v Rusku nebo v Číně – o islámských zemích ani nemluvě –, ale dějí se i v „civilizované“ Evropě: u nás, ve Španělsku nebo na Kypru. I když dnes všeobecně, co se týče Evropy, platí, že čím dále na sever je společnost méně religiózní a prudérní.

Výjimkou je samozřejmě Polsko, jehož nová vláda by se ráda profilovala jako držitelka křesťanských hodnot. Vždyť minulý týden se pokoušel nový polský ministr kultury zakázat hru držitelky Nobelovy ceny Elfriede Jelinekové s úvodní scénou českých porno herců Rossy a Tima. Až jednoho mrazí, odsud je jenom krok k pravoslavným militantním skupinám jako na Rusi, kde například v srpnu letošního roku do výstavy na Manéžním náměstí v Moskvě vtrhla skupinka ortodoxních věřících a rozbila hned několik prací známého ruského sochaře Vadima Sidura.

Ale podobné situace se mohou stát v mnohem civilizovanějším prostředí, newyorskému fotografovi Andresi Serranovi, jenž proslul například drsnými fotografiemi kusů zvířecích těl v roce 2007, skupina útočníků zlikvidovala výstavu ve švédském Lundu. V tomhle ohledu se pak může zdát zákaz výstavy fotografa Karla Rihtra na přání nově vzniklé organizace s poněkud orwellovským názvem Genderová komise ČR celkem malicherná.

Chyba lávky, pokud nebudeme k přehnaným projevům nejrůznějších feministických aktivit ostražití, mohlo by se jednou klidně stát, že v obrazárnách budou zahalována díla velkých mistrů.

A pak je tu bojácnost institucí jako v případě zrušené výstavy karikatur z časopisu Charlie Hebdo v belgické Lovani nebo zrušení výstavy o proroku Mohamedovi v Londýně. Odvahu na opak měl Leoš Válka, jenž v DOX jen krátce po tragické události v Paříži uspořádal výstavu – poctu redakci časopisu Charlie Hebdo.

ŘEDITEL BARCELONSKÉ MACBA „PODLEHL“ A VÝSTAVU PO ČTYŘECH DNECH OTEVŘEL Objekt s poněkud nesrozumitelným názvem Neoblečení pro dobývání/ Vysoká móda 04 přeprava rakouské výtvarnice Ines Doujakové a anglického spisovatele a aktivisty Johna Barkera byl jednou z prací, kvůli kterým se ředitel barcelonského muzea moderního umění MACBA Bartomeu Marí rozhodl v den vernisáže zrušit plánovanou výstavu The Beast and The Sovereign. Podle Doujakové a Barkera objekt znázorňoval španělského krále Juana Carlose, který vloni v létě abdikoval po třiceti devíti letech vlády, jak klečí na kolenu mezi rezavějícími helmami nacistických vojáků a je penetrován bolivijskou odborovou vůdkyní Domitilou Barriosovou, kterou ještě obšťastňuje německý vlčák. Po čtyřech dnech, 18. března 2015, se ředitel Marí nakonec rozhodl své rozhodnutí odvolat a výstavu otevřít s tím, že: „Názory z mnoha nejrůznějších stran společnosti, ze světa umění, kulturní politiky a médií, stejně jako profesionálních výtvarníků, mne nakonec přesvědčily, abych svůj názor přehodnotil.“

I MUNCHA V BERLÍNĚ ODMÍTLI PRO „NEUMĚLECKOST“ Vystavovat umělcům zakazovali i v minulosti, někdy šlo o ideologické důvody, někdy jen někoho nepovažovali za dostatečně kvalitního. Otto Urban v rozsáhlém katalogu k výstavě Dekadence Now (Rudolfinum 2010) uvádí, že Edvardu Munchovi byla v roce 1893 v Berlíně odepřena účast pro „neuměleckost“. Umění zakazoval „milovník umění“ Adolf Hitler, zakazoval ho i Stalin, zakazoval ho i Mussolini. Kvalitu zpravidla prověří až čas, v případě

Edvarda Muncha se rozhodně ukázalo, jak se ti „správní“ na konci devatenáctého století mýlili. ZAKÁZANÁ VÝSTAVA V KNIHOVNĚ AKADEMIE VĚD V PRAZE V čerstvé paměti ještě máme kauzu ze začátku minulého měsíce, kdy na přání Genderové komise ČR a Kongresu žen zrušil ředitel Knihovny Akademie věd po čtyřech dnech výstavu aktů Karla Ríchtra. Asi se zalekl jejich poněkud jak z komunistických dob znějícího prohlášení: „Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky ani nenaznačuje nový úhel pohledu.“ Na tomto místě není nutno hodnotit uměleckou kvalitu vystavených fotografií „spoře oděných“ žen a dívek, osobně mne příliš nezaujaly, ale poukázat na vystrašeného úředníka, jenž se poleká několika protestujících feministek a feministů, ano, i takoví existují.

ZRUŠENÁ VÝSTAVA CHARLIE HEBDO V BELGICKÉ LOVANI Námět uctít oběti teroristického útoku na redakci časopisu Charlie Hebdo vyšel hned z několika stran. Výstavu chtěli udělat v Londýně, belgické Lovani i v Praze. V britské metropoli se však polekali možných důsledků a protestů části tamní muslimské komunity. V lovaňském Musée Herge, pojmenovaném po slavném kartinistovi vlastním jménem Georges Remi, zase zrušení již připravené výstavy den před jejím zahájením vedení vysvětlilo: „Policie nás seznámila s potenciálními riziky, na něž jsme museli zareagovat a výstavu neotevřít, protože narůstaly obavy o vlastní bezpečí nejen mezi pracovníky muzea, ale i občany města.“ Jedinou institucí, která tak poctu Charlie Hebdo otevřela, bylo pražské Centrum současného umění DOX, což jeho zakladatel Leoš Válka okomentoval: „Výstavu jsme se rozhodli udělat přesto, že obavy o bezpečnost tu byly, ale přece jen jsme soukromou institucí, které se dá těžko zabránit z politických nebo bezpečnostních a třeba i morálních důvodů, aby rušila plánované projekty.“

PUBLIKUM NA VEČÍREK DORAZILO, I KDYŽ AUTOR ZŮSTAL V DOMÁCÍM VĚZENÍ Nejznámější čínský umělec dneška Aj Wej-wej mimo jiné říká „Všechno je umění, všechno je politika.“ V roce 2010 byl uvržen do domácího vězení, dle vlastního vyjádření proto, že chtěl uspořádat večírek, jenž by po ukázal na chystané nesmyslné bourání jeho ateliéru v Šanghaji. Party se přes to uskutečnila i bez Aje, zúčastnilo se jí na osm set lidí. O půl roku později – 3. dubna 2011 – byl zatčen na pekingském letišti, když se chystal do Hongkongu. Sebrali mu pas, který mu vrátili až letos v létě. Proto se jeho výstavy po celém světě musely otevírat bez jeho přítomnosti. Na snímku je Ajova instalace, která dokumentuje

jeden z jeho četných výsledků čínskou policií. ZAKÁZALI MU VÝSTAVU, TEĎ CHCE ZAKÁZAT FILM ZOOLANDER 2 Kyperský fotograf, aktivista LGBT komunity a transsesuxál Paola Reveniotis je zvláštním úkazem. Vloni v listopadu mu tamní státní policie uzavřela výstavu fotografií Correction, konkrétně pro obscénnost, jmenovitě pro penisy. Ono se ani není čemu moc divit, výstava se odehrávala v hale městské tržnice, provozované radnicí města Nikósie. O rok později se stal jedním z aktivistů, kteří vybízejí k bojkotu do kin se chystajícího filmu Zoolander 2, kde Benedict Cumberbatch, jenž se mimo jiné proslavil rolí Sherlocka Holmese, hraje androgynního modela All (na snímku). V petici, která se pozastavuje nad drsným humorem Bena Stillera, se mimo jiné říká: „Zoolander a Hanel se All ptají, zda je modelem, nebo modelkou a zda má mezi nohama hot doga, nebo broskvičku.“ Mezi námi, už se nemůžu dočkat, až dvojku Zoolandera uvidím a dozvím se odpověď na tuhle všetečnou otázku.

ZAMALOVANÝ OBRAZ VELKÉ RUSI V KYJEVĚ Předloni, v den před zahájením výstavy oslavující 1205 let křesťanství na Velké Rusi v kyjevské galerii Mysteckyj Arsenal, se její ředitelka Natalia Zabolotná polekala velkého obrazu Volodymyra Kuzněcova Koliivšina Soudný den, vzala barvu a zamalovala jej. Zřejmě proto, aby se nerozčilila očekávaná návštěva. Na výstavu se chystal tehdejší ukrajinský prezident Viktor Janukovyč. Kuzněcov se nechal inspirovat příběhem jisté Iriny Kraškovové, devětadvacetileté ženy z jihoukrajinského města Vradivjevka, jež prý byla divoce zmlácena dvěma místními policisty. Na obraze Kraškovová stojí kousek od nukleárního reaktoru. „V reaktoru jsou úryvky z klasické scény posledního soudu: šlechtic, kněz, zbohatlík a služebníci soudní a policejní moci,“ vysvětloval Kuzněcov, jehož práce obsahuje i kopii Michelangelova Ježíše Krista ze Sixtinské kaple vedle ukrajinského vězně a dělníka.

MAĎARSKÝ VELVYSLANEC CHTĚL NECHAT ZAVŘÍT VÝSTAVU V RAKOUSKÉM LINCI Maďarské nacionalistické aktivity si vzala na paškál rakouská umělkyně a proromská aktivistka Mariky Schmiedtová. Před dvěma lety ve foyer Staré radnice v Linci představila výstavu Myšlenky jsou svobodné, která mimo jiné upozorňovala na „paralely nacionálního socialismu a diskriminace a nenávisti vůči Romům“, což se přirozeně moc nelíbilo vládnímu Fideszu ani další politické straně postavené na ideji velkého Maďarska, Jobbiku. Maďarský velvyslanec Vince Szalay-Bobrovniczky psal dopisy za zrušení výstavy na všechny strany, obdrželi jej jak starosta Lince, tak i rakouský spolkový

prezident. Přestože létala silná výraziva, výstava v Linci zůstala otevřená. ZNIČENÉ OBJEKTY RUSKÉHO SOCHAŘE V MOSKVĚ Snad nejšílenější příběh pochází, jak jinak, z Moskvy. Začátkem srpna letošního roku do Manéžního muzea na výstavu Sculptures We Don't See s podtitulem „Sovětské sochařství, které jsme v době sovětské vlády nemohli vidět“ vtrhlo hned několik ortodoxních fanatiků pod vedením hlavy nacionalistického hnutí Boží vůle Dmitrije Corionova, známějšího pod přezdívkou Dmitrij Enteo, jenž pokřikoval: „Voláme policii, určitě tu výstavu musí zavřít, protože je neuctivá k věřícím.“ A začalo likvidovat práce sochaře Vadima Sidura (na snímku), který bývá občas přezdíván jako sovětský Henry Moore. Policie nic.

PROTESTY PROTI KRABIČCE SIREK V MADRIDU Několik katolických organizací se semklo a protestovalo proti krabičce zápalek Cajita de fósforos z dílny argentinské feministické skupiny Mujeres Públicas, vystavené koncem roku na výstavě Really Usefull Knowledge v Muzeu Reina Sofia v Madridu. Tlak, jež bigotní katolíci vytvořili, byl tak velký, že se za ředitele muzea Manuela Borj-Villela, který odmítl krabičku z expozice odstranit, muselo postavit vedení Mezinárodní muzejní organizace (ICOM). Co katolíkům vadilo víc? Hořící kostel na jedné straně, nebo nápis: „Jediný kostel, který září, je ten, který hoří! Přispívejte!“

VYLOUČENÉ PORCELÁNOVÉ TALÍŘE Z BIENÁLE V ČÍNĚ V červnu loňského roku byl vyloučen ukrajinský umělec Nikita Kadan z bienále v čínském městě Sin-t'iang, protože úředníci místní vlády označili jeho sérii porcelánových talířů Procedure Room jako práce „s politickým podtextem“. Přiznejme, že státní cenzori měli pravdu, Kadanovy práce vzniklé v letech 2009 a 2010 opravdu reflektují tehdejší policejní násilí na Ukrajině. Podle zdroje blízkého webu artleaks.org bylo z tamního bienále vyloučeno dokonce 80 ze 120 pozvaných umělců, což jen dokládá poměry v Číně, jež se sice honosí sofistikovanou uměleckou scénou, ale stačí si jen připomenout kauzu Aj Wej-wej.

Příloha 47

Nahé ženské tělo je nádherné 29.12.2015 STYL str. 19 Sexuolog radí HANKA FIFKOVÁ

Vjednom listopadovém dni se v médiích potkaly dvě zprávy. První z nich uváděla, že se Playboy rozhodl skončit s nahotou.

Tento časopis pro pány představoval v USA díky svému sexuálnímu obsahu kulturní revoluci. Zejména v padesátých letech, ale i později.

Místo odhalených žen nabídne čtenářům hlubší obsah doplněný mírně vyzývavými fotografiemi.

K této změně ho dotlačil fakt, že stále častěji čelil útokům amerických feministek.

Obviňovaly ho z degradace žen na pouhé sexuální objekty.

Z druhé listopadové zprávy jsme se dozvěděli, že předčasně skončila výstava fotografií ženských portrétů a aktů v Knihovně Akademie věd. Proti výstavě vystoupila Genderová expertní komora ČR a Kongres žen. Podle nich byla totiž sexistická, zpochybňovala odborný přínos vědkyň a degradovala ženy na pouhé sexuální objekty.

Prvnímu argumentu úplně nerozumím. Neumím pochopit, jak by mohla výstava zpochybňovat odborný přínos vědkyň. Za ně mluví jen a jen výsledky jejich odborné práce. Druhý argument je stará obehnaná písnička a věc postoje každého člověka.

Někdo považuje obraz nahé ženy za degradaci, jiný zase za oslavu krásy nebo dokonce za umělecké dílo.

Aktivistická sdružení jako Genderová expertní komora a Kongres žen mají neuvěřitelný talent vymyslet svá pojmenování tak, aby vypadala monumentálně. Stačí se podívat na jejich název: komora a kongres. To zní skoro tak silně jako blahé paměti Svaz žen za předsedkyně Marie Kabrhelové. Podobně jako tento svaz se snaží vyvolat dojem, že mluví za všechny nebo alespoň za většinu. Ve skutečnosti mají pouze několik desítek členů. Žen, ale i mužů.

Na zprávu o iniciativě vedoucí ke zrušení výstavy reagovali v médiích ve svých komentářích většinou muži. To dalo feministkám a feministům do rukou opět tradiční diskvalifikační argument. Oponenty nazvali sexisty a bylo hotovo.

Jedním z cílů uvedených organizací je bojovat za rovná práva žen. Možná by stálo za to se zeptat českých žen, zda se opravdu cítí nerovnoprávné s muži. Možná by stálo za to se jich zeptat i na to, jestli vyobrazení nahého ženského těla považují za degradující.

Amožná by bylo pěkné, kdyby se vážení členové a vážené členky komory a kongresu zeptali žen, zda stojí o to, aby někdo mluvil jejich jménem. Já za sebe říkám třikrát ne.

Když organizátoři výstavu předčasně ukončili, říkala jsem si našťvaně, že už i v Čechách nastaly nové časy, ve kterých se mi ale nechce žít. Příjemným dojmem působila naopak zpráva o tom, že český Playboy nebude následovat příkladu svého amerického příbuzného a zůstane stejný jako doposud. To mi připadá bezvadné. Nahé ženské tělo je totiž nádherné. Proto se na něj muži - ale i ženy - rádi dívají.

Možná by stálo za to zeptat se českých žen, jestli považují vyobrazení nahého ženského těla za degradující

Příloha 48

Některým vědkyním se nelíbí fotografie polonahých žen vystavených v AV

31.10.2015 ČRo Regina str. 05 13:00 Události dne

Václav MÜLLER, moderátor

Některým vědkyním se nelíbí fotografie polonahých žen, které jsou vystaveny v knihovně Akademie věd v rámci propagace Týdne vědy a techniky. A proč jim vadí, vysvětlila ve vysílání Českého rozhlasu Kateřina Cidlinská z Národního kontaktního centra - gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd.

Kateřina CIDLINSKÁ, Národní kontaktní centrum

Akademie věd je jedna z nejprestižnějších vědeckých institucí v České republice a z hlediska této své autority by spíše měla teda snažit se přibližovat vědění, které na své půdě produkuje. A toto vlastně nic takového nedělá a akorát to zobrazuje tedy polonahé ženy, což vlastně úplně nevím jaký je ten smysl. Oni spíše ukazují nebo navozují dojem, že ty ženy, pokud jsou v té akademii věd nebo pokud jsou v té knihovně, tak tam jsou spíše jenom nějaké dekorace toho světa vědeckého a nebo světa kolem nás, ale my jsme na půdě Akademie věd, kde jsou vědkyně, které po dlouhé dekády přispívají k tomu, aby Akademie věd byla po vědecké stránce tam, kde je.

Předčasný

konec

"Jen sexuální objekty!" Kongres žen tepe výstavu v Akademii věd

05.11.2015 16:05

Předčasně skončila výstava ženských portrétů a aktů, která se konala v Knihovně Akademie věd jako součást festivalu Týden vědy a techniky. Snímky fotograf Karel Richtr pořídil historickou technikou mokrého kolodiového procesu, jak se užívala v druhé polovině 19. století. Pro kontrast vystavil digitalizované reprodukce a v rámci festivalu měl o staré technice i přednášku. Proti výstavě ale vystoupily Genderová expertní komora ČR a Kongres žen, podle nichž je sexistická.

Pořadatel výstavy, jímž je Knihovna AV, výstavu ukončil a hledá pro ni nové místo. "Bude to určitě mimo Akademii věd, v umělecké galerii. Pokud ale někdo v tuto chvíli projeví o výstavu zájem, umožníme mu ji zhlédnout," řekla pracovnice knihovny. Ředitel Knihovny AV Martin Lhoták se ke zrušení výstavy nechce vyjadřovat a odkazuje na webové stránky, kde bude prý zveřejněna i informace o novém umístění výstavy.

Nejrozsáhlejší vědecký festival v ČR Týden vědy a techniky potrvá do 15. listopadu. Ukazuje nejen nejnovější vědecké poznatky, ale také historii vědeckého bádání. Pravděpodobně proto byla součástí festivalu i výstava Women: Scenes in the library v původním trezoru Spořitelny české, který je dnes součástí Knihovny Akademie věd.

Na černobílých ženských portrétech či poloaktech se prezentovala jedna z nejstarších fotografických technik, technika kolodiového procesu, jemuž se také říká archerotypie nebo mokry proces. Ten představil v roce 1851 Angličan Frederick Scott Archer.

Fotografie však namísto obdivu k práci zapomenutou technikou vzbudily diskusi na téma genderové rovnosti. Genderová expertní komora ČR a Kongres žen vydaly prohlášení, v němž výstavu pořádanou jako doprovodný program festivalu označují za sexistickou.

"Zobrazení spoře oděných žen v prostorách Knihovny AV ČR nejenže nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň," stojí v prohlášení.

Podle zástupkyň a zástupců obou sdružení výstava návštěvnicím a návštěvníkům Týdne vědy a techniky vysílá zprávu, že ženy jsou vhodné pouze pro zkrášlení světa a že pro ně ve světě vědy není jiné místo. Pokud by byly snímky vystaveny jinde než v Akademii věd, jistě by podle kritiků našly své vděčné publikum. "Jestliže je ale cílem akce přiblížit vědu a výzkum široké veřejnosti, tak zařazení této výstavy do programu akce uvedený cíl míjí.

Podává spíše zprávu o přijatelnosti sexismu v české společnosti, a to i na vědecko-výzkumné půdě," uvádí se v prohlášení.

AUTOR: ČTK

Příloha 50

Akademie věd předčasně ukončila výstavu aktů, snímky vadily feministkám

ČTK

6. listopadu 2015

Předčasně skončila výstava ženských portrétů a aktů, která se konala v Knihovně Akademie věd jako součást festivalu Týden vědy a techniky. Snímky fotograf Karel Richtr pořídil historickou technikou mokrého kolodiového procesu, jak se užívala v druhé polovině 19. století. Pro kontrast vystavil digitalizované reprodukce a v rámci festivalu měl o staré technice i přednášku. Proti výstavě ale vystoupily Genderová expertní komora ČR a Kongres žen, podle nichž je sexistická.

Pořadatel výstavy, jímž je Knihovna AV, výstavu ukončil a hledá pro ni nové místo. "Bude to určitě mimo Akademii věd, v umělecké galerii. Pokud ale někdo v tuto chvíli projeví o výstavu zájem, umožníme mu ji zhlédnout," řekla dnes ČTK pracovnice knihovny. Ředitel Knihovny AV Martin Lhoták se ke zrušení výstavy nechce vyjadřovat a odkazuje na webové stránky, kde bude prý zveřejněna i informace o novém umístění výstavy. Nejrozsáhlejší vědecký festival v ČR Týden vědy a techniky potrvá do 15. listopadu. Ukazuje nejen nejnovější vědecké poznatky, ale také historii vědeckého bádání. Pravděpodobně proto byla součástí festivalu i výstava Women: Scenes in the library v původním trezoru Spořitelny české, který je dnes součástí Knihovny Akademie věd.

Na černobílých ženských portrétech či poloaktech se prezentovala jedna z nejstarších fotografických technik, technika kolodiového procesu, jemuž se také říká archerotypie nebo mokřý proces. Ten představil v roce 1851 Angličan Frederick Scott Archer. Fotografie však namísto obdivu k práci zapomenutou technikou vzbudily diskusi na téma genderové rovnosti. Genderová expertní komora ČR a Kongres žen vydaly prohlášení, v němž výstavu pořádanou jako doprovodný program festivalu označují za sexistickou. "Zobrazení spoře oděných žen v prostorách Knihovny AV ČR nejenže nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň," stojí v prohlášení. Fotogalerie

7

fotografií

Podle zástupkyň a zástupců obou sdružení výstava návštěvnicím a návštěvníkům Týdne vědy

a techniky vysílá zprávu, že ženy jsou vhodné pouze pro zkrášlení světa a že pro ně ve světě vědy není jiné místo. Pokud by byly snímky vystaveny jinde než v Akademii věd, jistě by podle kritiků našly své vděčné publikum. "Jestliže je ale cílem akce přiblížit vědu a výzkum široké veřejnosti, tak zařazení této výstavy do programu akce uvedený cíl míjí. Podává spíše zprávu o přijatelnosti sexismu v české společnosti, a to i na vědecko-výzkumné půdě," uvádí se v prohlášení.ČTKref

Příloha 51

Akademie věd zrušila výstavu fotografií, na kterých byly polonahé ženy

6.11.2015 ČRo Plus str. 07 17:10 Den podle...

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Tohle je zvláštní a lehce pikantní kauza. Akademie věd zrušila výstavu fotografií, na kterých byly polonahé ženy. Reagovala tak na výzvu dvou genderových sdružení, podle kterých jsou fotky sexistické a degradují ženy a nemají s vědou prý nic společného. Výstava, která doprovázela Týden vědy a techniky, tak skončila místo po dvou měsících hned po čtyřech dnech. Autor to kritizuje.

Veronika HLAVÁČOVÁ, redaktorka

Já jsem teď v pražské knihovně Akademie věd a jsem nejspíš posledním návštěvníkem návštěvy s názvem Ženy, výjevy z knihovny. Dvanáct obrázků se totiž bude za chvíli sundavat. Je tu se mnou Tomáš Pavlas z genderové expertní komory, který žádal právě o zrušení výstavy. Jaký je ten hlavní důvod?

Tomáš PAVLAS, genderová expertní komora

Tak, ten hlavní důvod je ten, že v kontextu prostoru Knihovny Akademie věd shledáváme, že tahle výstava je sexistická.

Veronika HLAVÁČOVÁ, redaktorka

Když se tedy rozhlédneme, vidíme tady hlavně ženy na těch fotografiích. Jaká fotka se vám zdá třeba nejvíc závadná z vašeho pohledu?

Tomáš PAVLAS, genderová expertní komora

Je tady několik fotek, které jsou vyloženy jako sexualizované. A ty ženy jsou vlastně na těch fotkách zobrazeny jako v pozici sexuálního objektu.

Veronika HLAVÁČOVÁ, redaktorka

Jaká z těch fotek je z vašeho pohledu nejhorší?

Tomáš PAVLAS, genderová expertní komora

Tak, našel bych tady asi tři fotky. Tady je jedna fotka, kde je vlastně nějaká dáma zobrazená vyloženy jakoby v pozici evokující sexuální pozici, téměř úplně nahá. Pak jsou tady další fotky v nějakých podvazcích.

Veronika HLAVÁČOVÁ, redaktorka

Autorem fotek je Karel Richtr. Snímky pořizoval historickou technikou takzvaného kolodiového procesu.

Karel RICHTER, fotograf

Já jsem použil autentickou techniku z poloviny devatenáctého století. Dodržel jsem technologický postup z té doby. Fotografie jsem vyfotil v budově, která stářím odpovídá polovině devatenáctého století. A za odměnu jsem dostal hysterickou reakci, která by do té doby mohla spadat taktéž. A nakonec tam ani ty fotky nemůžou viset.

Veronika HLAVÁČOVÁ, redaktorka

Co říkáte na tu kritiku té vaší práce?

Karel RICHTER, fotograf

To je naprosto, naprosto absurdní. Jak může doprovodná výstava k přednášce o procesu, který se vyvíjel na vědecké půdě, který vyvíjeli vynálezci v devatenáctém století,

zpochybňovat přínos žen ve vědě? Vždyť to je do nebe volající absurdita. Toto vůbec nedává smysl.

Veronika HLAVÁČOVÁ, redaktorka

Akademie věd nechce rušení výstavy blíže komentovat. Odkazuje na prohlášení na webových stránkách.

osoba /citace z webových stránek Akademie věd ČR/

"Účelem výstavy nebylo vyvolání diskuse. Mělo jít především o umělecky pojatou prezentaci založenou na staré technice, bez jakýchkoliv dalších úmyslů. Vzhledem ke směru, který nabraly některé reakce na tuto výstavu, rozhodl ředitel knihovny o jejím předčasném ukončení v současných prostorách a dohodl se s jejím autorem a kurátorkou o přesunu na jiné místo."

Veronika HLAVÁČOVÁ, redaktorka

Původně měla být výstava k vidění v Knihovně Akademie věd do prosince. Veronika Hlaváčová, Český rozhlas.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Tak už víte, že nahé ženy v knihovně nevidíte. A že ženy vědkyně se takhle určitě degradovat prý nemají. Možná je to trochu škoda.

Příloha 52

Výstava ženských portrétů v knihovně zrušena

6.11.2015 ČT 24 str. 05 22:00 Události, komentáře

Daniel TAKÁČ, moderátor

Čtyři dny byla v pražské knihovně Akademie věd výstava ženských portrétů a aktů fotografa Karla Richtra v rámci Týdne vědy a techniky, pak ji dali pryč. Měla tam být do Vánoc. Genderová expertní komora a Kongres žen si totiž stěžovaly, že je sexistická, že s vědou a technikou nemá vůbec nic společného, že degraduje ženy na sexuální objekty a zpochybňuje vědkyně. Fotograf Richter na svém webu říká, že šlo o ukázkou fotografické techniky z 19. století a o ukázkou její kvality. Fotky udělal na základě podnětu zaměstnanců knihovny a s jejich pomocí. Feministky podle něj neuvěřitelně silně tlačily na ředitele knihovny

Akty musely pryč z Akademie 7.11.2015 Lidové noviny str. 01 Titulní strana

PRAHA Předčasně skončila výstava ženských portrétů a aktů v Knihovně Akademie věd. Byla součástí festivalu Týden vědy a techniky. Snímky fotograf Karel Richtr pořídil historickou technikou mokrého kolodiového procesu, jak se užívala v druhé polovině 19. století. Pro kontrast vystavil digitalizované reprodukce a v rámci festivalu měl o staré technice i přednášku. Proti výstavě ale vystoupily Genderová expertní komora ČR a Kongres žen, podle nichž je sexistická. Fotograf Karel Richtr s výtkami genderových sdružení nesouhlasí: „Jakkoliv jsou na fotografiích zobrazeny ženy, cílem výstavy bylo především prezentovat fotografickou techniku mokrého kolodiového procesu, tedy ukázat řemeslné kvality techniky z 19. století.“

Pokračování na straně 3 Akty musely pryč z Akademie

Dokončení ze strany 1

„Nevyčítám nic vedení Knihovny ani AV, ale trochu trpím pocitem, že pár pseudovědkyň má u nás o fous větší vliv, než si zasluhuje,“ dodává ve svém prohlášení fotograf Richtr.

Knihovna pro výstavu hledá novémístu. „Bude to určitě mimo Akademii věd, v umělecké galerii. Pokud ale někdo v tuto chvíli projeví o výstavu zájem, umožníme mu ji zhlédnout,“ řekla pracovnice knihovny. Šéf Knihovny AV Martin Lhoták se ke zrušení výstavy nechce vyjadřovat.

Genderová expertní komora ČR a Kongres žen již dříve vydaly prohlášení, v němž výstavu označují za sexistickou.

„Degraduje ženy“

„Zobrazení spoře oděných žen v prostorách Knihovny AV ČR nejenže nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň,“ stojí v prohlášení.

Podle sdružení výstava návštěvníkům Týdne vědy a techniky vysílá zprávu, že ženy jsou vhodné pouze pro zkrášlení světa a že pro ně ve světě vědy není jiné místo. Pokud by byly snímky vystaveny jinde než v Akademii věd, jistě by podle kritiků našly své vděčné publikum.

„Jestliže je ale cílem akce přiblížit vědu a výzkum široké veřejnosti, tak zařazení této výstavy do programu akce uvedený cíl míjí. Podává spíše zprávu o přijatelnosti sexismu v české společnosti, a to i na vědecko-výzkumné půdě,“ uvádí se v prohlášení.

Nejrozsáhlejší vědecký festival v zemi Týden vědy a techniky potrvá do 15. listopadu.

Příloha 54

Akty vymetly z akademie! Nelíbily se feministkám...

7.11.2015 Blesk str. 03 Politika

Václav Lang

NESLAVNÝ KONEC VÝSTAVY FOTOGRAFIÍ

PRAHA – Neslavně skončila výstava ženských portrétů a aktů v pražské Knihovně Akademie věd ČR. Měla trvat dva měsíce, ale vydržela jen pár dní. Důvod? Prý degradovala ženy na pouhé sexuální objekty.

Umělecké fotografie Karla Richtra se spoře oděnými ženami v hlavní roli měly podle organizátorů Týdne vědy a techniky přiblížit divákům historickou fotografickou techniku. Podle členů Genderové expertní komory ČR a Kongresu žen je to ale ukázka sexismu. Knihovna nakonec výstavu po pár dnech raději stáhla.

„Po nátlaku několika pseudovědkyň – feministek z Genderové expertní komory ČR a Kongresu žen jsem byl donucen předčasně ukončit svou výstavu. Místo dvou měsíců byla otevřena jen čtyři dny,“ zlobil se fotograf Karel Richtr. Podle organizátorů měla série fotek pouze přiblížit divákům jednu z nejstarších fotografických technik – mokrá kolodiový proces.

Ženy jen pro »zkrášlení«

Genderová expertní komora ČR, jejíž předsedkyní je Veronika Šprinclová, a Kongres žen označily výstavu za sexistickou. „Zobrazení spoře oděných žen nejenže nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degrduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň. Vysílá totiž návštěvnicím a návštěvníkům Týdne vědy a techniky zprávu, že ženy jsou vhodné pouze pro »zkrášlení« světa kolem nás a že pro ně ve světě vědy není jiné místo,“ upozornily organizace ve společném prohlášení a poukázaly na to, že v rámci dané části doprovodného programu festivalu vystupují pouze muži.

Viděl je i ředitel

Richtr nyní hledá pro své fotografie nové místo, a jak prozradil Blesku, nabídky na umístění už se objevily, zatím se ale nerozhodnul, kde nová výstava vznikne. Dodal, že fotky

vznikaly přímo v budově knihovny a za přítomnosti zaměstnankyně, která měla na starosti produkci. Fotografie ještě před vystavením viděl také ředitel Martin Lhoták.

Prý nedorozumění

Ředitel knihovny Martin Lhoták se ke zrušení výstavy nechce vyjadřovat a odkazuje na vyjádření na webových stránkách. „Účelem výstavy nebylo vyvolání diskuze, mělo jít o umělecky pojatou prezentaci založenou na staré technice bez jakýchkoli dalších úmyslů. Vzhledem ke směru, který nabraly některé reakce na tuto výstavu, rozhodl ředitel knihovny o jejím předčasném ukončení.“

Akty zpochybňují odbornost vědkyň, protestují feministky

7.11.2015 Mladá fronta DNES str. 04 Z domova

— Václav Ferebauer

PRAHA Jen čtyři dny trvala v pražské knihovně Akademie věd ČR výstava ženských portrétů a aktů. Knihovna po kritických ohlasech zejména feministek stáhla fotografie Karla Richtra vystavené jako součást vědeckého festivalu Týden vědy a techniky. Podle feministek nemají snímky spoře oděných žen s vědou žádnou spojitost.

Akce měla skončit 23. prosince, místo toho ji vedení knihovny ukončilo už ve středu po čtyřech dnech. Výstavu Women: Scenes in the library (Ženy: scény v knihovně) totiž kritizovaly Genderová expertní komora a Kongres žen, které ji označily za sexistickou.

„Uspořádání této výstavy v rámci popularizačně-vědecké akce, kterou zaštiťuje Akademie věd ČR, je sexistické. Zobrazení spoře oděných žen v prostorách Knihovny AV ČR nejenže nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem, ale zároveň degraduje ženy obecně na pouhé sexuální objekty a zpochybňuje odborný přínos vědkyň,“ stojí v jejich stanovisku.

Knihovna AV ČR záležitost považuje za nedorozumění. „Cílem výstavy doprovobené přednáškou bylo představení jedné z nejstarších fotografických technik – mokrého kolodiového procesu,“ uvedla knihovna v prohlášení. Přesto výstavu zrušila. „Vzhledem ke směru, který nabraly některé reakce na tuto výstavu, rozhodl ředitel knihovny o jejím předčasném ukončení v současných prostorách,“ píše se v prohlášení knihovny. Výstava se prý přesune na jiné místo.

Fotograf Richtr vysvětlil, že výstava měla ukázat řemeslné kvality techniky z 19. století. „Právě k této dnes již unikátní technice fotografování jsem pak také připravil pro Knihovnu AV příslušnou odbornou přednášku,“ uvedl fotograf, který snímky pořizoval přímo v prostorách knihovny. Zveřejnil je i na svém webu.

Příloha 56

V Praze bude opět výstava aktů fotografa Karla Richtra

13.11.2015 Regina DAB Praha str. 02 09:00 Zprávy

Miroslav KASAN, moderátor

V Praze bude možné znovu navštívit výstavu aktů fotografa Karla Richtra, která v Knihovně Akademie věd skončila už po čtyřech dnech. Sbíрку snímků pod novým názvem Zakázaná výstava uvidí návštěvníci Galerie Lazarská, a to od pondělních 18 hodin. Karel Richtr vytvořil snímky unikátním takzvaný mokrým kolodiovým procesem původně přímo pro Akademii věd a její Týden vědy a techniky, trvat měla až do prosince. Genderová expertní komora a Kongres žen ale fotky označily za sexistické a akademici pak výstavu raději ukončili.

Příloha 57

Výstava fotografií, kterou předčasně ukončila AV, bude pokračovat jinde

13.11.2015 ČRo Radiožurnál str. 02 12:00 Zprávy

Tereza TOMÁŠKOVÁ, moderátorka

Výstava fotografií, kterou předčasně ukončila Akademie věd, bude pokračovat jinde. O akty mají zájem desítky galeristů po celé republice. Už po víkendu se 12 snímků přesune do jedné z pražských soukromých galerií.

Veronika HLAVÁČOVÁ, redaktorka

Fotograf Karel Richter výstavu s černobílými obrázky, které vytvořil speciální technikou z 19. století, přejmenoval. Nový název je symbolický Zakázaná výstava.

Karel RICHTER, fotograf

Je mi líto, že zejména nezávislé instituce dokážou podlehnout nátlakovým skupinám.

Veronika HLAVÁČOVÁ, redaktorka

Říká na adresu vedení Knihovny Akademie věd autor. Právě akademie totiž výstavu zrušila po tlaku feministických sdružení. Tomáš Pavlas z genderové expertní komory označil obrázky za sexistické, navíc degradující ženy.

Tomáš PAVLAS, genderová expertní komora

Tahle výstava, když bude někde v soukromé galerii, tak je to něco jiného, než když je skutečně na půdě Akademie věd.

Veronika HLAVÁČOVÁ, redaktorka

Akademie věd se ke zrušení výstavy blíže nevyjádřila. Prý ale pro obrázky sama hledala nové místo. Veronika Hlaváčová, Radiožurnál.

Zrušená výstava aktů v Akademii věd bude pokračovat

13.11.2015 ČRo Plus str. 11 09:00 Zprávy

Martin MATĚJKA, moderátor

Od pondělí budou moci lidé znovu navštívit výstavu aktů fotografa Karla Richtra, která v knihovně Akademie věd skončila už po čtyřech dnech. Sbíрку fotografií pod novým názvem Zakázaná výstava lidé nově uvidí v pražské Galerii Lazarská, a to od pondělních 18 hodin. Karel Richtr vytvořil fotografie původně přímo pro Akademii věd a její Týden vědy a techniky. Trvat měla až do prosince. Genderová expertní komora a Kongres žen ale fotky označily za sexistické a akademici pak výstavu minulý týden už po čtyřech dnech ukončili.

Příloha 59

Z Akademie se akty stěhují. Výstava je teď Zakázaná

14.11.2015 Mladá fronta DNES str. 19 Praha
(ČTK)

PRAHA Výstava ženských portrétů a aktů se z Knihovny Akademie věd přesune do soukromé galerie. Výstava se původně konala v knihovně jako součást festivalu Týden vědy a techniky. Genderová expertní komora ČR a Kongres žen ji označily za sexistickou, a knihovna pak výstavu předčasně ukončila.

„Výstava Women: Scenes in the Library, původně připravená pro Knihovnu Akademie věd ČR, bude od pondělí 16. listopadu k vidění v Galerii Lazarská, a to pod novým názvem Zakázaná výstava,“ sdělil autor snímků Karel Ríchnr. Knihovna Akademie věd, která byla pořadatelem expozice, už minulý týden oznámila, že hledá pro fotografie nové místo v některé galerii.

Genderová expertní komora ČR a Kongres žen ve společném prohlášení k výstavě uvedly, že zobrazení „spoře oděných žen“ v prostorách vědecké knihovny nemá žádnou spojitost s vědou či výzkumem a zpochybňuje odborný přínos vědkyň. Knihovna uvedla na svém webu, že výstava byla především představením jedné z nejstarších fotografických technik – mokrého kolodiového procesu. Součástí akce byla i přednáška autora snímků k této technice.

Regionalni mutace| Mladá fronta DNES - Praha

Příloha 60

Zakázané fotografie se stěhují

16.11.2015 Právo str. 20 Kultura

Jan Šída

V rámci Týdne vědy a techniky AV ČR, který začal 1. listopadu, byly v pražské Knihovně Akademie věd vystaveny fotografie Karla Richtra. Expozice nazvaná Women: Scenes in the Library ukazovala ženské akty vytvořené technikou mokrého kolodiového procesu.

Po několika dnech, na základě prohlášení Genderové expertní komise a Kongresu žen, které mluvily o degradaci ženy obecně na pouhé sexuální objekty, a s přihlédnutím k ohlasům v médiích, rozhodl ředitel knihovny Martin Lhoták o předčasném ukončení výstavy a jejím přesunutí na jiné místo.

To rozpoutalo diskusi o návratu cenzury, pornografii, feminismu a svobodě projevu.

Výsledkem je, že fotograf Richtr zahájí v pondělí 16. listopadu v pražské Galerii Lazarská výstavu nazvanou Zakázaná výstava. Nebyl to první případ hysterie kolem nějaké výtvarné expozice. V minulosti se dokonce do věcí vložili i politici. V létě 2014 zakázali ti krajší v čele s hejtmanem výstavu polské tvůrkyně Natalie LL ve Zlíně. Paradoxní je, že ta byla členkou feministického hnutí a svými díly pranýřovala zneužívání žen jako pouhého sexuálního symbolu.

Politici však mluvili o ochraně společnosti před vulgární pornografií a nejvíce je pobouřil velký nápis Natalia ist Sex, složený ze snímků její soulože s manželem. Po bouřlivé diskusi nakonec mravokárci cukli a výstavu opět povolili.

Na podzim 2012 ukončili v Plzni výstavu sami umělci. Na protest proti zásahu zvenčí do expozice erotických obrazů skupiny P89 v Domě hudby nechal ředitel konzervatoře, která měla v domě sídlo, dvě díla odstranit.

Jde o kontext, říká tajemnice

K problematice pražské takzvané zakázané výstavy se vyjádřila Nina Fárová, tajemnice Genderové expertní komory (GEK).

„V prohlášení jsme vyjádřili znepokojení nad uspořádáním výstavy aktů v daném kontextu vědecko-popularizační akce Týden vědy a techniky. Akty jako umělecká disciplína nám samozřejmě nevadí. V prohlášení také píšeme, že jistě existuje jiný prostor či akce, kde si najdou své publikum. Naše prohlášení jsme zaslali Knihovně AV, zástupcům Týdne vědy a techniky a předsedovi Akademie věd, jež jsme žádali především o vysvětlení konceptu výstavy a o vysvětlení jejího zařazení do programu. Na náš podnět nám ředitel knihovny odpověděl, že rozhodl o předčasném ukončení výstavy a o jejím přesunu na jiné místo. My jsme žádnou výstavu nezakázali,“ řekla Právu Fárová.

Na hypotetickou otázku Práva, zda by komise postupovala stejně, kdyby byly vystaveny mužské akty, Fárová odpověděla: „Kdyby byly vystaveny mužské akty, pravděpodobně by postupovala stejně, protože princip, že není důvod, aby akty byly součástí vědecko-popularizační akce, by se nezměnil. Výstava by stejně tak degradovala muže na pouhé sexuální objekty. Akty nijak nesouvisí s propagací vědy nebo s prací vědkyň a vědců. Sexualizace žen je však specifická v tom, že ženy jsou tímto způsobem častěji prezentovány bez ohledu na souvislosti, například v sexistických reklamách.“

Zřejmě největší užitek z celého střetu měl fotograf Karel Richtr, o jehož snímcích se začalo mluvit i psát. Fárová se ale ohrazuje: „Jestli a jakou reklamu jsme udělali fotografovi aktů, pro nás není podstatné, není to předmětem diskuse. Ať jeho akty v galerii zhlédne lidí málo, nebo hodně, pro nás je důležité, že nebudou vystaveny v Knihovně Akademie věd a nebudou součástí vědecko-popularizační akce. Jde tedy o kontext, nikoli o fotografie samotné.“

My jsme žádnou výstavu nezakázali Nina Fárová, tajemnice GEK

Příloha 61

AKTY V KNIHOVNĚ 18.11.2015 Vlasta str. 08 Aktuálně

Jen málokdy se u nás mluví o výstavě s takovými emocemi, jako se to povedlo v minulých týdnech projektu Women: Scenes in the library (Ženy: výjevy z knihovny). Ta se konala - nekonala v prostorách Knihovny Akademie věd. PŘIPRAVILY MICHAELA KUČEROVÁ A ALENA NĚMEČKOVÁ

PRO

Alena Němečková

NAHOTA NENÍ ŽÁDNÁ VĚDA

Kdyby tahle výstava proběhla v červenci tah a srpnu, pes by po ní asi neštěkl a feministky taky ne. A svým způsobem to nedělaly ani v případě fotografií Karla Richtera - výstavu zrušila sama Knihovna AV, protože se podle slov autora snímků její vedení zaleklo neuvěřitelně silného nátlaku feministek. „Není přece kuriózní, že zatímco ony jsou živý z peněz daňových poplatníků a štědrých státních grantů, já si na svůj finančně náročný koníček, který také považuji za vědu, musím tvrdě vydělávat?“ tvrdí fotograf. Znamená to snad, že když některá z nich pracuje oblečená, v knihovně, za peníze poplatníků, nemůže se jí nelíbit, že umělec zobrazuje její práci v podobě polonahých amazonek, dominy v korzetu nebo ji vidí jako unylou nymfíčku? Za sebe musím říct, že by se mi také nelíbilo, kdyby mou práci měly reprezentovat podobně prvoplánové akty. A vůbec to neznamená, že by mi vadily akty jako takové a pobuřovaly mě. Předsudky máme v hlavě. Jsou hluboko zakořeněné a právě proti nim gender bojuje. Dokud budeme křičet, kdykoliv nás na ně někdo upozorní, nepohneme se z místa. Nejagresivnější rétoriku jsem při podrobném pátrání nenašla u feministek, ale u zastánců výstavy. Jen by mě zajímalo, jestli by podobně mluvili, kdyby si snímky prohlédli. Za mě, nic moc.

PROTI

Michala Kučerová

MNOHO POVYKU PRO NIC

Ty fotky skoro nikdo neviděl, jejich instalaci skoro v prostoru knihovny také ne. Ale z celé „kauzy“ na mě jde pocit úplně zbytečného rozruchu a nepřiměřené nedotknutelnosti akademické půdy. Nejdřív údajně začaly protestovat členky Akademie, pak se to svalilo na feministky. Když chcete zapátrat, buď se nikdo nevyjadřuje, nebo tvrdí, že on s tím nezačal a že ty fotky stejně nestály za nic. Problém se nepřiměřeně zveličil, překroutil a pravdy se nedopátrá nikdo. Upřímně, kvalitní a vkusné akty snad nemohou pobouřit a rušit z práce nikoho. Ani vědce.

Příloha 62



Příloha 63



Příloha 64



Příloha 65



Příloha 66



Příloha 67



Příloha 68



Příloha 69



Příloha 70



Příloha 71



Příloha 72



Příloha 73



Příloha 74

Ondřej Neff: Elixír mládí 1955

	Témata	Koncepty	Argumentace: Tvrzení, stereotypy a falešné argumentační strategie
Elixír mládí 1955	titulek		
Poslední slovo	podnadpis		
<p>Genderová expertní komora spolu s Kongresem žen velmi správně zasáhly ve věci výstavy fotografa Karla Richtera vKnihovně Akademie věd České republiky.</p> <p>Na fotografiích jsou zobrazeny ženy i spoře oblečené. Fotograf je tímto dehonestoval a dobře se stalo, že obrazy byly z knihovny odstraněny.</p>	<p>téma 1: zrušení výstavy</p> <p>téma 2: zobrazení žen</p>	<p>1, 2: věda, gender, umění, sexismus</p>	<p>1: zasáhly velmi správně (stereotyp boje, hodnocení, ironie)</p> <p>1: i spoře oblečené (i – zdůraznění argumentu sporým oblečením, ironie)</p>

<p>Ač muž, dovolím si ale přidat ještě jeden postřeh. Čelní stěnu zmíněné knihovny, po obou stranách vchodu, hyzdí dvě sochy. Jsou na nich zobrazeny ženy v totálně dehonestujícím postavení. Ne dosti na tom, že jsou oblečené tak, že na ně oko nejednoho machistického mlsouna pohlédne s vilným leskem kolem zřítelnice. Ony nesou na hlavě překlad zmíněného vchodu. Jsou to otrokyně donucené snášet tíhu celé stavby.</p>	<p>téma 1: architektura čelní stěny knihovny</p> <p>téma 2: zobrazení žen</p>	<p>1, 2: věda, sexismus, umění</p>	<p>1, 2: čelní stěnu zmíněné knihovny, po obou stranách vchodu, hyzdí dvě sochy. Jsou na nich zobrazeny ženy v totálně dehonestujícím postavení (argument sexismus v umění v knihovně)</p> <p>2: machistického mlsouna (eprexisivita, ironie, aluze na prohlášení GEK a KŽ)</p> <p>2: jsou to otrokyně donucené snášet tíhu celé stavby (metafora)</p>
<p>Knihovna je veřejně přístupná a každý může na tyto ženy pohlédnout. Odnáší si jednoznačně sexistický imprint neboli vtisk: žena je</p>	<p>téma 1: architektura Knihovny AV ČR</p> <p>téma 2: zobrazení žen</p>	<p>1, 2: gender, sexismus, věda, umění</p>	<p>1: knihovna je veřejně přístupná a každý může na tyto ženy pohlédnout. Odnáší si jednoznačně sexistický imprint</p>

<p>zde proto, aby nesla na bedrech, eventuálně na hlavě, tíhu světa, a ještě sloužila svými vnaďami k ukájení sexuální zlovůle.</p>			<p>neboli vtisk: (argument přístupností, ironie, aluze na prohlášení GEK a KŽ)</p> <p>2: žena je zde proto, aby nesla na bedrech, eventuálně na hlavě, tíhu světa, a ještě sloužila svými vnaďami k ukájení sexuální zlovůle (metafora, argument sexismu, ironie)</p>
<p>Čímž se dostáváme k mému konstruktivnímu návrhu. Je třeba si vzít příklad ze soudruhů z Islámského státu.</p>	<p>téma 1: návrh řešení k odstranění sexismu v umění</p>	<p>1: sexismus, umění, radikalismus</p>	<p>1: čímž se dostáváme k mému konstruktivnímu návrhu. Je třeba si vzít příklad ze soudruhů z Islámského státu. (ironie, aluze na Islámský stát)</p>
<p>Není třeba mnoho k odstranění této sexistické zvrhlosti. Stačily by i malé ruličky trhavy a nechutnost by byla odstraněna.</p>	<p>téma 1: návrh řešení k odstranění sexismu v umění</p>	<p>1: sexismus, umění, radikalismus</p>	<p>1: není třeba mnoho k odstranění této sexistické zvrhlosti. Stačily by i malé ruličky trhavy a nechutnost by byla odstraněna. (ironie,</p>

			nechutnost – hodnocení)
Knihovna Akademie věd má sloužit k osvětě. Nemá poskytovat jenom konkrétní vědomosti, měla by vést své návštěvníky ke zdravým životním postojům. Dvě zotročené karyatidy slouží k pravému opaku.	téma 1: účel Knihovny AV ČR téma 2: zobrazení žen	1, 2: věda, sexismus, umění	1: Knihovna Akademie věd má sloužit k osvětě. Nemá poskytovat jenom konkrétní vědomosti, měla by vést své návštěvníky ke zdravým životním postojům (argument autoritou instituce) 2: dvě zotročené karyatidy slouží k pravému opaku (argument důkazem sexismu)
Konec úvodu a dostanu se k elixíru mládí.	podnadpis		metafora
Jelikož vím, že třicet procent populace není schopno pochopit ironii, prohlašuji tímto verbis expressis, že si především nemyslím, že odstranění grafických děl Karla Richtera je správná věc, a naopak se	téma 1: kritika zrušení výstavy	1: umění, věda, feminismus	1: jelikož vím, že třicet procent populace není schopno pochopit ironii, prohlašuji tímto verbis expressis, že si především nemyslím, že odstranění grafických děl Karla Richtera je správná

<p>domnívám, že je to dílem akt ideologicky fanatického hovadismu, dílem zbabělosti vedení řečené knihovny, které nedokázalo čelit nátlaku déle než čtyři dny.</p>			<p>věc (stereotyp pochopení ironie, ironie)</p> <p>1: domnívám, že je to dílem akt ideologicky fanatického hovadismu (argument ideologie, expresivita)</p> <p>1: dílem zbabělosti vedení řečené knihovny, které nedokázalo čelit nátlaku déle než čtyři dny (hodnocení přístupu vedení, expresivita)</p>
<p>Dále prohlašuji, že jsem mínil návrh na odstřelení karyatid pro dosažení komického efektu, a konečně do třetice prohlašuji, že návaznost činnosti zmíněných aktivistek a Islámského státu беру velmi vážně – jde o ideologicky podložený útok na</p>	<p>téma 1: kritika zrušení výstavy</p>	<p>1: umění, věda, feminismus, radikalismus</p>	<p>1: prohlašuji, že návaznost činnosti zmíněných aktivistek a Islámského státu беру velmi vážně – jde o ideologicky podložený útok na umění, na kulturu (přirovnání, argument útok na kulturu a umění)</p>

umění, na kulturu.			
Připouštím, že Islámský stát neznám dosud z přímé zkušenosti, jakkoli nevylučuji, že k tomu dojde. Snahy tu jsou.	téma 1: znalost Islámského státu	1: radikalismus	1: připouštím, že Islámský stát neznám dosud z přímé zkušenosti, jakkoli nevylučuji, že k tomu dojde. Snahy tu jsou (přiznání neznalosti, aluze na GEK a KŽ)
Ale jako jinoch jsem zažil padesátá léta. Škola tehdy byla zaměřena spíše k osvojení vědomostí než na svobodný rozvoj ducha, takže jsem si už v osmi četl tlusté romány (naučili mě číst i psát) a vnímal i dobové politické souvislosti.	téma 1: společensko-dobový kontext 50. let 20. století	1: politika, vzdělání	
Cítím se jako znovuzrozený, jako mladíček s pletí broskvově ochmýřenou, když čtu v prohlášení Genderové expertní komory a Kongresu	téma 1: reakce na prohlášení GEK a KŽ téma 2: účel výstavy	Gender, umění, historie, věda	1: cítím se jako znovuzrozený, jako mladíček s pletí broskvově ochmýřenou (aluze na 50. léta, ironie, metafora) 1, 2: čtu v prohlášení

<p>žen například takovou perlu: Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky ani nenaznačuje nový úhel pohledu.</p>			<p>Genderové expertní komory a Kongresu žen například takovou perlu: Výstava nedává žádné odpovědi na palčivé otázky dneška ani historie. Nedává si za cíl představit unikátní historické techniky ani nenaznačuje nový úhel pohledu (falešný argument jiné citace – citace popisku výstavy, manipulace se čtenářem, pomyslná odpověď pro GEK a KŽ, aluze na 50. léta)</p>
<p>Tyhle věty mohly vyjít v Rudém právu v roce 1955 a skvěle by zapadly do ducha doby. Příbuznost je zcela zjevná. Lze se tomu smát, ale zároveň z toho jde hrůza. Jako v roce 1955.</p>	<p>téma 1: reakce na prohlášení GEK a KŽ</p>	<p>1: politika, gender</p>	<p>1: tyhle věty mohly vyjít v Rudém právu v roce 1955 a skvěle by zapadly do ducha doby. Příbuznost je zcela zjevná. Lze se tomu smát, ale zároveň z toho jde hrůza. Jako v roce 1955 (aluze na 50. léta, stereotyp strachu, hodnocení)</p>

Tabulka 1 Témata, koncepty a argumentace v Textu 24

Sociální aktéři	Predikace	Nominace
Genderová expertní komora a Kongres žen	<ul style="list-style-type: none"> - velmi správně zasáhly ve věci výstavy fotografa Karla Richtera v Knihovně Akademie věd České republiky 	<ul style="list-style-type: none"> - <u>vlastní jména</u> Karel Richtr - <u>deixe</u> já
Ondřej Neff	<ul style="list-style-type: none"> - prohlašuje, že si především nemyslí, že odstranění grafických děl Karla Richtera je správná věc - naopak se domnívá, že je to dílem akt ideologicky fanatického hovadismu - jako jinoch zažil padesátá léta - cítí se jako znovuzrozený, jako mladíček s pleť broskvově ochmýřenou, když čte prohlášení GEKa KŽ 	<ul style="list-style-type: none"> - <u>profesní antroponyma</u> fotograf - <u>ideologická antroponyma</u> soudruzi, aktivistky - <u>kolektiva</u> ženy - <u>správní celky, organizace</u> Genderová expertní komora ČR, Kongres žen, Knihovna Akademie věd ČR, Islámský stát, Rudé právo
populace	<ul style="list-style-type: none"> - třicet procent populace není schopno pochopit ironii 	
Karel Richtr	<ul style="list-style-type: none"> - fotograf - dehonestoval ženy 	
Knihovna AV ČR	<ul style="list-style-type: none"> - má sloužit k osvětě - nemá poskytovat jenom konkrétní vědomosti - měla by vést své návštěvníky ke zdravým životním 	

	<p>postojům.</p> <ul style="list-style-type: none"> - je veřejně přístupná a každý může na tyto ženy pohlédnout. - Čelní stěnu zmíněné knihovny, po obou stranách vchodu, hyzdí dvě sochy žen. 	
fotografie	<ul style="list-style-type: none"> - zobrazují ženy i spoře oblečené 	
vedení knihovny	<ul style="list-style-type: none"> - dílem zbabělosti vedení řečené knihovny, které nedokázalo čelit nátlaku déle než čtyři dny 	
soudruzi z Islámského státu	<ul style="list-style-type: none"> - je třeba si vzít z nich příklad a použít malé ruličky trhaviny a nechutnost by byla odstraněna. 	
aktivistky	<ul style="list-style-type: none"> - navazují na činnosti Islámského státu - ideologicky útočí na umění a kulturu 	

Tabulka č. 2 Sociální aktéři, nominace a predikace v Textu 24